

KERSTIN GIER

Bir Süper Anne Aranıyor!

Anneler Mafyası

sereniti

Epsilon

Almanya'nın Sophie Kinsella'sından neşeli, duygusal, her annenin yüreğine hitap edecek bir roman!

Constanze iki çocuğu ve harika kocasıyla mutlu bir evliliği olduğunu sanırken birden bu evliliğin sona ermesiyle yıkılır. Artık bir kasabada, kocasının ölen annesinin eski evinde, neredeyse beş parasız yaşamak zorundadır. Çocukların da dertleriyle hayat iyice zorlaşır. Ancak her yerde var olan, çocuk bakıcıları, piyano öğretmenleri, yemek tarifleri gibi pek çok konuda birbiriyle bilgi alışverişinde bulunan "ideal anneler" bu kasabada da vardır. Constanze önce kendini onlardan biri gibi hissetmeye çalışacak, çok geçmeden de iyilik meleği arkadaşı Mimi'nin yardımıyla, aslında birbirlerini iğnelemekten başka bir işe yaramayan bu annelere karşı örgütlenmeleri gerektiğini anlayacaktır. Bütün bunlara bir de Jaguarlı Adam'ın aşkı eklenince, Constanze kendini eskisinden çok daha renkli bir hayatın içinde bulur.

Bütün kitapları uzun süre çok satanlar listesinde kalan, Almanya'nın en iyi aşk romanı yazarı Kerstin Gier'in bu romanını bir solukta okuyacak ve kendinizden çok şey bulacaksınız!

ISBN 978-9944-82-172-8

18.5 TL

sereniti

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: yenisayfa.com.tr

Kerstin Gier 1966 yılında doğdu. Yazar olmak daha çocukken en büyük arzusuydu. Eğitim hayatı uzun sürdü, farklı üniversitelerde okudu. Önce Alman Dili ve Edebiyatı, sonra Müzik Bilimi, ardından İngiliz Dili ve Edebiyatı derken branş değiştirip pedagoji ve iletişim psikolojisi diploması aldı. Eğitimini tamamladıktan sonra iş ve işçi bulma kurumlarında sekreter olarak çalıştı ve aile eğitimi için anne-çocuk kursları verdi.
1995 yılında kadın romanları yazmaya başladı. Ses getiren ilk kitabı "Männer und andere Katastrophen" filme çekildi. Diğer kitapları da büyük beğeni topladı. "Das unmoralische Angebot" 2005 yılında Almanya'da "DeLİA" yarışmasını kazandı ve yılın en iyi aşk romanı seçildi. "Für jede Lösung ein Problem" kitabı uzun süre çok satanlar listesinde kaldı.
Yaklaşık yirmi beş kitabı olan Kerstin Gier halen kocası, oğlu, iki kedisi ve üç tavuğuyla birlikte Bergisch Gladbach'a yakın bir köyde yaşıyor.

ANNELER MAFYASI

ANNELER MAFYASI

Orijinal Adı: Die Mütter-Mafia
Yazarı: Kerstin Gier
Genel Yayın Yönetmem: Meltem Erkmen
Çeviri: Alı Melih Atafırat
Düzenleme: Gülen Işık
Düzelti: Fahrettin Levent
Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Haziran 2009

ISBN: 978 9944 82-172-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2005 Autorin und Verlaggruppe Lübbe GmbH & Co. KG,
Bergisch Gladbach

Türkçe Yayım Hakkı: Onk Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaası
Çiftehavuzlar Yolu
Acar Sitesi No: 18 Davutpaşa
Tel: (0212) 674 97 23

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Gürsel Mah. Nurtaç Cad. İcabet Sk. No: 3 Kâğıthane/İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

ANNELER MAFYASI

Kerstin Gier

Çeviri
Alı Melih Atafırat

epsilon®

sereniti

Böcekler Sitesi - Anneler Kulübü

Böcekler Sitesi - Anneler Kulübü ana sayfasına
hoş geldiniz

Bizler, anne olmanın zevkini paylaşan neşeli, özgür ve
hoşgörülü kadınlarız.

İster iş kadını olun, ister ev kadını! Biz modern kadınları ve
anneleri ilgilendiren konularda görüş alışverişi yapıyor ve
birbirimizi içtenlikle destekliyoruz.
Foruma yalnız üyeler girebilir.

Ana Sayfa İletişim eMail Başvuru

22 Ocak

Son kulüp buluşmasında yapmaya söz verdiğim o çok beğenilen elmalı pastanın tarifini açıklıyorum. Bu tarif anneannemden kalmadır. 250 gram tereyağı, 180 gram şeker, 3 adet yumurta, biraz tam yağlı süt, 600 gram un ve bir paket kabartma tozunu, karıştırıp bir pasta kalıbının içine dökünüz. Küçük parçalar halinde doğranmış olan elmaları hamurun üzerine dizip, 180 derece ısıtılmış fırında bir saat pişiriniz. Elmalı pastanız hazırdır.

Hatırlatma: Aile geliştirme programı çerçevesinde küçük çocuklar için dikiş kursum gelecek hafta sah günü başlıyor. Ama ne yazık ki, şim-

diye kadar yeterli sayıda başvuru olmadı. Sizlere ne oldu? Banyonun tavanına asılacak bir çamaşır torbası dikmek istiyoruz. Hem yerden kazanıyoruz hem de güzel görünüyor.

Gitti Anne

22 Ocak

Gitti, darılma ama, vücut hatlarına dikkat eden hiç kimse, senin bu yağ ve şeker bombasını pişirmez. Çamaşır torbasına gelince: Kocam onu banyoda tavana asılı görürse deliye döner. Ayrıca mesleğim nedeniyle işim o kadar çok ki, buna ayıracak zamanım yok.

Çocuk bakıcımız Bayan Porschke bugün bize, kocası başka bir yere atandığı için, ancak yaza kadar bizde çalışabileceğini söyledi. Gerçekten üzüldük. Çünkü Bayan Porschke çok temiz kalpli bir kadındır. Bebelerimizi çok seviyordu ve ayrıca güzel ütü yapıyordu. Ama, benim, diploması olmayan birinin gelişmekte olan iki kız çocuğuna bakması konusunda, baştan beri şüphelerim vardı. Her ne olursa olsun, Ağustos ayında, tercihen daha ucuz, yeni bir çocuk bakıcısı bulmamız gerekiyor. Sizin aranızda au-pair-kızlar veya oğlanlarla ilgili tecrübeleri olan var mı? Yazımı bitirmeliyim. Yarın çok önemli bir toplantım var. Sonra da Berlin'de iki günlük bir kongreye katılacağım. Yemek pişirmem ve bavullarımı hazırlamam gerek. Ayrıca 5 yıldızlı bir otelde toplanacağımız için bacaklarımın tüylerini almam gerekiyor

Sabine

23 Ocak

Sophie'nin doğumundan sonra hemen işe başlayabilmem için, iki yıl boyunca beş ayrı ülkeden beş kız au-pair bebeğe baktı, işimden kopmayı hiç istemiyordum. Bildiğiniz gibi, insan ilk çocuğuna hamile kaldığı zaman, her şeyin bıraktığı gibi kalacağını ve kariyerine devam edeceğini zannediyor. Beni önceden uyarabilecek bir kız arkadaşım olmadığı için, au-paır'i uygun bir çözüm olarak görüyordum. Ancak sıkıntıya düştükten sonra, gelip o korkunç hikayeleri anlattılar. Ama artık çok geç olmuştu. Bu nedenle sizi, önceden uyarıyorum. Sakın eve Polonyalı, Letonyalı ya da Rus bir kız almayın. Bunlar aslında güzel yemek pişiriyor ve işlerin çokluğundan şikâyet etmiyorlar ama, bu Doğu Avrupalılar hep Alman erkeklerinin peşindeler ve kocanı da bu işin dışında tutmuyorlar. Ayrıca çocuklarının Lehçe, Rusça veya Letçe öğrenmesinin ne yararı olabilir? İspanyol ve İtalyanları da hiç aklına getirme. Onlar da çok şımarıklar. Yemek beğenmiyorlar, elbiselerin ütülü olarak dolaba asılması gerektiğini bilmiyorlar. Onları bir dinlesen italya ve İspanya'da elbiselerin, çocuk oyuncaklarıyla birlikte yerlerde yığılı durduğunu sanırsın. Arkadaşım Susanne'nin yanındaki Belçikalı kız odasında sürekli esrar içiyormuş. Fas asıllı bir Fransız kız ise memleketi ile bir ayda dört bin avroluk telefon görüşmesi yapmış!

Ayrıca güvenilir bir kaynaktan Güney Afrika ve Arjantinli kızların da en azından onlar kadar problemli olduğunu işittim. Susanne, glüten'e

karşı alerjisi olan bir İngiliz kız için, bir yıl boyunca karmaşık bir perhiz yemeği pişirmek zorunda kalmış. İrlandalı kızlarsa edep yerlerindeki tüyleri iğrenç bir şekilde banyoda kesiyorlar; sen de sonra bunları temizlemek zorunda kalıyorsun.

Ayrıca, her şey göründüğü kadar ucuz da değil. Au-pair kızlar çok bahşiş istiyorlar. Ehliyetleri olmadığı ve devamlı olarak diskoteğe gitmek istedikleri için, onları senin götürmen gerekiyor. Aslında bir erkek çocuk denemek istiyordum ama bulması çok zor. Senin yerinde olsam, yine Bayan Porschke gibi iyi bir çocuk bakıcısı bulurum. En azından kocamı ayartır diye korkmazsın! Eğer Bayan Porschke gibi birisini bulsaydım, mesleğimden vazgeçmek zorunda kalmazdım. Bir anne olarak endişe duymadan tekrar çalışabilmek ve iyi bir evlilik hayatı yaşayabilmek için, evde çok iyi işleyen bir sisteme sahip olmak gerekir. Au-pair kızları unut. Bir gün eve erken gelirsen, iki yaşındaki kızını televizyonun başında otururken ve au-pair kızı da kocanın koynunda bulabilirsin. Böyle olmasını ister misin?

Sonja

24 Ocak

Bütün Anneler. Sevinin. Kadın doktoru bugün bana hamile olduğumu müjdeledi. Poponun altına yastık koyma ve bu durumda bekleme önerinize teşekkür ederim. Çok mutluyum ve yarınki mide bulantısını heyecanla bekliyorum. Çok

da iyi oldu. Gelecek hafta eğitim tatilim bitiyor. Eğer müdürüme hamile olduğumu söylersem, büyük olasılıkla beni, bir daha geri dönmemek üzere eve gönderir. Bundan öncekinde vaktimi sürekli tuvalette geçirdiğimi biliyor. Ha ha! Onun çocuğu da yok. Hamile kalanların akıllarını kaçırdıklarına inanıyor. Beni, maaşımı kesmeden eve göndereceğini ümit ediyorum. Çocuk bakıcısı ne kadar iyi olursa olsun, bir annenin, özellikle ilk yıllarda, çocuğunun başında olması gerektiğine inanıyorum. Ama bu elbette herkesin düşüncesine göre değişebilir.

Ayrıca, ben de ABD'de au-pair olarak çalıştım ve Sonja, senin bu önyargılı düşüncelerini doğru bulmuyorum. Bir defa bile diskoteğe gitmedim, masaya ne getirirlerse onu yedim ve evin erkeğine asılmadım. Bir de Alman au-pair kız dene. Garanti ederim ki bu bir hata olmayacak.

(yakında ikinci defa) Anne Ellen

Hamiş: Sonja, kocan gerçekten bir au-pair kızla yattı mı? Bu durumda hâlâ o adamla birlikte olmanı çok kahramanca buluyorum.

24 Ocak

Sadece bir örnek vermek istemiştim. Benim başıma gelmedi. Arkadaşımın kız arkadaşının başından böyle bir hikâye geçmiş diye duydum. Ayrıca, hamileliğini tebrik ediyorum Ellen. Şansın varmış ki kilo vermek için sıkı perhize gir-

memişsin. Aksi halde bütün uğraşıların boşa gidecekti.

Sonja

25 Ocak

Berlin'den döndüm, (Baş döndürücü bir büyük şehir gezisi ve hatta biraz da alışveriş. Armani'nin selamı var).Yazını okuyunca biraz şaşırdım, Ellen. Ev kadınının mı yoksa iş kadınının mı daha iyi bir anne olacağı konusunu aştığımızı zannediyordum. Hayatından memnun olan bir annenin, iyi bir anne olduğu bilimsel olarak da ispatlanmıştır. Ayrıca ben de bir dişçi yardımcısı olsaydım, kariyerimden vazgeçmek bana da kolay gelirdi.

Maaşın kesilmeden geçireceğin hamileliğini tebrik ediyorum. (Müdüre hanım bunu kabul ederse aklını kaçırmış olmalı diye düşüneceğim!)

Sabine

26 Ocak

Gelecek haftaki Renk Bilgisi Eğitimi'ne katılacakların tam listesi bende hâlâ yok. Bayan Merkenich bu konuda çok tecrübeli bir isim. Onu Anneler Kulübüne kazandırdığım için büyük bir gurur duyuyorum. Vereceği bilgiler hayatımızı değiştirebilir. Özellikle kendisine hâlâ lila renginin yakışacağını iddia edenlere yararlı olabilir.

Frauke

1

Juilus ve ben, Hamburg'dan Köln'e trenle birinci mevkide gittik. Matematiğim çok iyi olmadığı için pek anlayamadım ama, ekonomik tarifede birinci mevki, ikinci mevkiden daha ucuz olduğu için böyle yaptık. Ayrıca annemin dediği gibi, insan ne bulursa onu almalıdır. Birinci mevkinin koltukları daha yumuşak ve ayaklar için daha fazla yer var. Ama yer ayırtmadığımız için, yan yana olan boş yerler hep gidiş yönünün tersine bakıyordu. Bu nedenle, öndeki koltukların arkasındaki televizyon ekranları yerine karşımızda oturan, Frankfurt yakınlarında bir şehir olan Offenbach'h Bay ve Bayan Meyer'in yüzlerine bakıyorduk. Onlar da Hamburg'dan trene bindiler ve devamlı olarak salamlı ekmek yediler. Hem ters yönde yolculuk yapmaktan hem de salam kokusundan midem bulandı. Julius da, benim gibi midesi bulandığı için, Bielefeld'e varmadan Meyer'lerle aramızdaki masanın üzerine kustu.

Julius'un kahvaltısının ve "küçük çocuklar vitamin almalıdır" diye içirdiğim üç C vitamini hapının çözeltisi, Meyer'lerin o ana kadar okumadıkları ve bir daha okuyamayacakları gazetelerin üzerini kaplayıverdi.

Kâğıt mendillerimi çıkarıp masayı nasıl temizleyeceği-

mi düşünürken Julius'a "Daha gelecek var mı?" diye sordum.

Julius kendini dinleyip, "Galiba başka yok" diye cevap verdi.

Bayan Meyer işgüzar bir tavırla, Julius bebekken yanımda taşıdığım ıslak mendillerden çıkarırken, Bay Meyer sağduyulu bir davranışla yerinden kalkıp uzaklaştı. Mendillerin sayesinde her yer kısa zamanda tertemiz oldu. Bayan Meyer gazeteleri toplayıp bir çöp sepetine tıktı. Sonra pencereyi açıp, "işimizi hallettik," dedi.

Belki bin defa özür dileyerek teşekkür ettim.

Bayan Meyer "Bunda utanılacak bir durum yok, çocuğum," diye beni yatıştırdıktan sonra Julius'un başını okşadı. "Çocukların mideleri hassastır. Böyle şeyler olur. Bu çok tatlı bir oğlan. Dört yaşında olmasına rağmen çok da akıllı bir çocuk. Siz de çok sempatik ve becerikli bir genç annesiniz. Bu durumdan hiç utanmamalısınız."

Birdenbire, içimden kalkıp Bayan Meyer'in boynuna sarılmak ve beni evlat edinmesini istemek geldi. Uzun zamandır kimse bana böyle güzel sözler söylememişti. Eminim, Bayan Meyer'in bir sürü kızı, oğlu ve torunu vardı ve büyük olasılıkla yeni bir evlat edinme gereksinimi yoktu. Ayrıca, eğer beni yakından tanısaydı, o becerikli anne lafını hemen geri alırdı. Sempatik doğru ama becerikli yanlış. Çok kısa bir süre önce kendi kocam beni "Gördüğüm en dağınık ve beceriksiz kadın," diye niteleyip boşanma davası açmıştı. Çok genç de değildim. Yani, insan otuz beş yaşındayken kendini yirmi yaşında gibi hissedebilir ama görünüşü öyle değildir.

Bu nedenle Bayan Meyer'i çok sevdim.

Ne yazık ki biz Köln tren istasyonunda indik ve Meyer'leri bir daha hiç görmedik. Bavulumu ve Julius'u

perona indirdiğim anda, bir metre yirmi santim boyunda, nefesi bira kokan gök mavisi bir tavşana çarptım. Korkudan ne diyeceğimi şaşırmıştım. Tavşan "Hop" diye bağırdı ve zıplayarak yoluna devam etti. Sonra, daha dikkatli bakınca, tavşanın, çöp sepetlerinin etrafında zıplayarak "Buraya bira, buraya bira" diye şarkı söyleyen bir grup kemirgenden biri olduğunu anladım. Bir bavul taşıyan bir palyaço ve kolundaki mavi peruklu kadın ise "Köln katedralinde neler oluyor?" diye bir şarkı tutturmuşlardı.

Köln karnavalı devam ediyordu.

Yedi haftayı Watten adalarından biri olan, kış uykusundaki Pellworm'da geçirdikten sonra, karnaval sırasında bir pazar günü Köln'e gelmek, bir uzay gemisiyle, orada yaşayan canlıların hiç ilgisini çekmeden, yabancı bir dünyaya inmek gibi bir şeydir. Etrafa bakınıp Lorenz'ı, gelecekteki eski kocam, yani çocuklarımın babasını aradım. Ama, Köln'e varış saatimizi ona, telefonla birkaç kez bildirmiş olmama rağmen, Lorenz ortalıkta yoktu. Zaten gelmesini de beklemiyordum. Boşanma davası açtığından beri, kendini bana karşı sorumlu hissetmiyordu ve bu da bizim banliyö trenine binmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

Julius'un elini tutarak kalabalığın içine girdim. Beşinci perondan on birinci perona gidinceye kadar kılık değiştirmemiş ve sarhoş olmayan çok az insana rastladık. Hatta bir grup Japon bile bu durumdan korkmuş görünüyorlardı. Hepsi birbirine sokulmuş, çekinerek çevreye bakıyorlar, fotoğraf bile çekmiyorlardı.

Julius "İyi değilim." dedi.

Bavulu hemen yere bıraktım ve uzun saçlı bir vampiri çöp tenekesinin önünden ittim. Kutunun içine kusabilsin diye Julius'u yukarı kaldırdım. Vampir burasının kâğıt çöpler için olduğu konusunda beni uyardığında iş işten

geçmişti. Ama, özellikle bu gece, Köln'ün yarısının, şehirdeki bütün kâğıt çöplere ayrılan kutulara kustuğunu düşünerek, doğrusu hiç üzülmedim.

Vampirin yanına, erkek olduğunu zannettiğim, kokuya bakılırsa çok terlemiş olan Gerhard Schröder maskeli bir yaratık çömelmişti.

"Bizle bir bira içer misin?" diye sordu.

Julius kustu. Midesinde hâlâ C vitamini kaldığı belliydi.

Vampir "İğrenç bir şey," dedi. "Bu senin mi?"

Bayan Meyer'in dediği gibi ve onun lehçesini kullanarak "Küçük çocukların midesi hassastır," dedim. Oğlumun başını okşayarak "Bunun için utanmamız gerekmez," diye ekledim.

Gerhard Schröder, "Ayy. Bir Hessen domuzu!" dedi. "Ben de yanılıp onunla bira içmek istemiştim."

Gittikçe endişeleniyordum. Galiba Julius yalnız geriye doğru gitmekten ve salam kokusundan rahatsızlanmamış, ishal olmuştu. Yatmadan önce bir Vomex almalıydı.

Tarifeye baktım. Banliyö treni yedi dakika sonra gelecekti. Bu kadar süre dayanabilirdik.

Kel kafasına sarı benekli bir şapka giymiş olan bir emekli, böğrüme dirseği ile vurarak, kaba bir sesle "Gisela. 10. peron. Daha ne kadar süre tarifeye bakacaksın?" dedi.

Bu arada sinirlerim iyice gerilmişti.

Ben de dirseğimle emeklinin biracı göbeğine vurarak, "Karl-Heinz, kaburgalarımı kırsan da ben 11. perondaki trene bineceğim," diye cevap verdim.

Emekli adam şaşkınlıkla bana baktı. Onu tanımıyordum ama hiç özür dilemeyen ve süpermarkete gidince arabasını anne ve çocuklar için ayrılan park yerine park eden tiplerden biriydi. Arkasında, yetmiş yaşlarında, ba-

şında bir peruk ve gözlerinde kalp şeklinde bir gözlük olan çok şişman bir kadın duruyordu. Bu, Gisela olmalıydı.

Eliyle emeklinin omzuna vurarak, yüksek sesle, " Heinrich, ben buradayım," dedi. Karl-Heinz derken pek de yanlış söylememiştim.

Heinrich bir bana, bir de ona baktı. Kafasını kaşıdı. "Karıştırdım. Arada böyle şeyler olabilir, öyle değil mi?"

"Öyle değil mı?"

Gisela'ya dikkatle baktım ve içimden, "Dilerim, Heinrich'in ileri derecede kataraktı vardır da onun için beni karısına benzetmiştir," diye dua ettim.

Banliyö treni perona girdi ve kapıları tıslayarak açıldı.

Julius "Midem bulanıyor," dedi. Ne yazık ki Heinrich yanımızdan zamanında uzaklaşamamıştı.

"Arada sırada böyle şeyler olabilir. Öyle değil mi?" dedim.

.

İyi onarılmış eski bir binanın birinci katında oturuyorduk. Dışarıdan bakan hiç kimse, burasının futbol sahası büyüklüğünde bir ev olduğunu anlayamazdı. Birkaç yıl önce, Lorenz savcı olduğu zaman, burayı satın almıştık. Daha doğrusu Lorenz satın almıştı.

Lorenz benden yedi yaş büyüktü. Tanıştığımız zaman, ben yirmi yaşma yeni basmış, psikoloji bölümünün ikinci sömestrinde okuyan ve büyük şehrin içinde kaybolmuş bir kızdım.

Özellikle tramvay ve metro şebekesi beni ürkütüyordu. Bir gün, bir çalışma grubuna katılmak için, iki durak ötede oturan asistanın evine giderken kaybolmuştum. Cüzdanım da yanımda yoktu. Kendimi adı Zülpich-Ulpenich olan esrarengiz bir yerde bulmuştum. Bu olaydan sonra, ne kadar uzak olursa olsun her yere bisikletimle gitmeye

başlamıştım. Çok iyi bir bisiklet sürücüsüydüm. Kuzeydeki bir ada olan Pellworm'da doğup büyümüştüm. Ailemin orada, daha çok inek beslenen, büyük bir çiftliği vardı. Aslında benim erkek olmam ve ilerde çiftliği idare etmem gerekirdi. Annemle babam, bugüne kadar, bir kızın ne işlerine yarayacağını bilemediler.

Babamın her zaman "Her şeye rağmen, seni seviyoruz Constanze," demesine rağmen, üç sene sonra erkek kardeşim doğunca, beni, yani bu fazlalık evladı, evlatlık olarak vermeyi ciddi olarak düşündükleri kanısındayım . Bunu annemle babama söylediğim zaman -bazen, şimdi de söylüyorum- başlarını sallayarak, "Tipik kız çocuğu mantığı. Sen ne zaman büyüyeceksin?" diyorlardı.

ZVS'nın (Öğrenci Yerleştirme Kurumu) beni Köln'e göndermesi de ailemi pek memnun etmedi. Benim büyük şehirde yaşamaya alışık olmadığımı ileri sürdüler. Ne yazık ki haklıydılar. Ben de daha çok Hamburg'a gitmek istiyordum. Hem eve daha yakındı, hem de toplu taşıma ağı o kadar karmaşık değildi.

Ren bölgesinde yaşayanların söylenenlerin yarısı kadar yardımsever ve cana yakın olduklarını gördüm. Zülpich-Ulpenich'de beş parasız kayboluşum hiç de eğlenceli değildi. Hiç kimse bana bisikletini ödünç vermediği gibi, dönüş için yol parasını bile vermediler. Telefon da ettirmediler.

Dediğim gibi Köln'de yaşamak kolay değildi. Doğup büyüdüğüm yer olan Frizya bölgesi halkına çok benziyordum. Açık sarı saçlı ve uzun boyluydum. Ellerim ve ayaklarım, vücuduma oranla çok büyüktü. Metal çerçeveli gözlük takıyor, tırnaklarımı yiyor ve heyecanlandığım zaman kekeliyordum. Olduğumdan daha ufak tefek görünmek için omuzlarımı öne doğru eğiyor ve aynı nedenle

ayaklarımı sürüyerek yürüyordum. Köln'e gelince ilk işim yeni bir başlangıç yapmak ve kendimi daha olgun göstermek için, bir kuaföre gidip upuzun saçlarımı kestirmek olmuştu. Kuaför, kısa kestiği saçlarıma, kendi deyimiyle çok güzel bir şekil verdi. Ama kuaför zeki bir adam değildi. Ayrıca onun gerçek bir kuaför olduğundan hâlâ şüphe duyarım. Öte yandan, hiç olmazsa gösterişsiz, basit bir saç modeliydi ve benim gri ve koyu lacivert elbiselerime uyuyordu. Çoğunlukla kot pantolon, çuval gibi, bol bluzlar ve rahat spor ayakkabılar giyerdim. Makyaj da yapmazdım. Bu görünüşümle psikoloji seminerinde de hiç göze batmadım. Bu kente daha iyi uyum sağlayabilmek için yurt arkadaşlarımdan Jan Kröllman'la şanssız bir ilişkiye girdim. Utancımdan ona hayatıma giren ilk erkek olduğunu söyleyemeyişim ilişkimizi de etkiledi. O kadar utangaç ve çekingendim ki, o beni çıplak olarak ancak oda kapkaranlık olduğu zaman görebiliyordu. Yani göremiyordu. Kısa bir süre sonra, beni yine bir yurt arkadaşımızın kız arkadaşı ile aldattı. Söylediğine göre onun yatağı daha rahatmış! Ama onlar yalnız yatakta değil, yerde, banyo küvetinde ve yemek masasının üzerinde de seviştiklerine göre, o kızın, bana göre yatak dışında başka avantajları da olduğu belliydi. Onlara rastlayacağımdan korktuğum için, odamdan dışarı çıkmaktan korkuyor, vaktimin çoğunu üniversitenin kütüphanesinde geçiriyordum.

Bir başka yurt sakininin ısrarla Jan'ın yerine talip olması durumu daha da karıştırdı. Bu çocuğun boyu omzuma zor erişiyordu ve çok kötü kokuyordu. Neredeyse okulumu bırakıp Pelhvorm'a dönecek ve ömür boyu inek sağacaktım. Şansım varmış ki, tam bu sırada Lorenz'le karşılaştım da verdiğim kararı tekrar gözden geçirmek zorunda kaldım.

Çok romantik bir şekilde, Lorenz'e bisikletimle çarptım. Bisiklet yolunun tam ortasında duruyordu. Deli gibi çıngırak çaldığım, el kol hareketleri yaptığım ve bisiklet yolunu işgal eden yayalara yüksek sesle küfür ettiğim için, son ana kadar, yan tarafa çekileceğini zannetmiştim. Ama Lorenz okuduğu kâğıtlara öyle dalmıştı ki ne beni gördü ne de sesimi işitti. Son anda yaya yoluna saptıysam da, bu kez, karşıdan gelen ve yine Lorenz yüzünden yaya yoluna geçmek zorunda kalan bir başka bisikletli ile karşılaştım. Üçümüz büyük bir gürültü ile çarpıştık. Bisikletlerimizi ve gövdelerimizi birbirinden ayırmak oldukça uzun sürdü. Bendeki birkaç çizikten başka kimsenin yara almamış olması bir mucizeydi. Lorenz kazadaki asıl suçlunun kendisi olduğunu kibarca kabul etti. Diğer bisikletli küfrederek yoluna devam ettikten sonra, Lorenz beni yemeğe davet etti. Bugün, beni yemeğe çağırmasının tamamen rastlantısal olduğunu düşünüyorum. Eğer diğer bisikletli kişi kız olsaydı ve benden daha güzel olsaydı, Lorenz şimdi onunla evli olurdu. Çünkü, Lorenz o zaman evlenme zamanın geldiğine karar vermiş bulunuyordu ve o, herhangi bir karar verdiği zaman hiçbir şey onu bu karardan döndiiremezdi. O geleceği olan bir hukuk danışmanıydı ve bana Tanrı'nm bir armağanı gibi geldi. Jan Kröllman'ın, Lorenz Wischnewski'nin yanında bir hiç olduğunu anlamıştım.

Geriye baktığımda görüyorum ki, beni kendisine âşık etmek için fazla bir şey yapmasına gerek yoktu. Kısacası, önüme çıkan her beğendiğim kişiye âşık oluyordum.

Lorenz, benim çirkin bir ördek olmayıp bir kuğu olduğumu anlayan ilk erkekti. Onun kontrolü altında o bol, çuval gibi bluzları atıp dar tişörtler satın aldım ve kırk bir buçuk numara topuklu ayakkabılar giymeye başladım.

Hatta metal çerçeveli gözlüğümü atıp lens kullanmaya başladım.

Bu yeni giysilerimle, Pelhvorm'da, beni köpek hariç kimse tanıyamazdı. Tanışmamızdan üç hafta sonra Lorenz beni önce arkadaşlarıyla sonra da annesiyle tanıştırdı.

Beni, ancak kıyafetimi değiştirdikten sonra çevresiyle tanıştırmasından kuşkulanmam gerekirdi. Ama âşıktım. Yüksek topuklu ayakkabılar giymeme rağmen, Lorenz, benden daha uzun olduğu için, omuzlarımı öne doğru eğmeme ve ayaklarımı sürüyerek yürümeme gerek kalmamıştı. Sonunda ne istediğini bilen bir adamla karşılaşmıştım. O beni istiyordu. Hiç düşünmeden yurttan çıkıp onun evine taşındım.

Aynı hızla hamile kaldım.

Ama bunu isteyerek yapmadım. Regl olmayınca birden paniğe kapılmıştım. Hamileydim. Hem de hayatımın en güzel döneminde! Beni çıplak gören ilk adam olan Lorenz hemen evinden kovar, annemle babam beni öldürürdü, Pelhvorm'a bir daha gidemezdim. Kadın doktorunun bekleme odasında bile hamile kalmaktansa kötü bir hastalığa yakalanmış olmak için dua ettim. Lütfen, lütfen. Ben düzenli olarak her gün doğum kontrol hapı almıştım. Tanrım, lütfen beni hasta et; tümör olsun, ne olursa olsun razıyım. Yeter ki hamile olmayayım. Dualarım kabul edilmedi. Ama bebeği ekranda gördüğüm zaman, ölmeyeceğime sevindim.

Zaten, hem Lorenz hem de annemle babam konusunda yanılmıştım. Lorenz hamile olduğumu öğrendiğinde beni evden atmadı. Onun yerine bana evlenme teklif etti. Annemle babam da bu evlilik teklifini duyunca, bizi, komşularıyla tanıştırmak ve bebek arabası seçimini tartışmak için Pelhvorm'a davet ettiler.

Sekiz ay sonra kızımız Nelly, daha sonra da Julius dünyaya geldi ve on dört yıl boyunca her şey yolunda gitti. Okuluma ara vererek çocuklarımı büyüttüm ve hayatımı doğru şeylerle doldurmaya çaba gösterdim. Doğru kitaplar okumaktan, doğru parti sohbetlerine, doğru ayakkabıdan doğru elbiseye, doğru arkadaşlarla doğru tatil yerlerine, doğru yemek davetlerinden doğru ortamlara ve doğru temizlikçi kadına kadar her şeyi doğru yapmaya çabaladım. Benim için en güç olanı ise bu sonuncusuydu. Bizim pisliğimizi temizleyen birisiyle dostluk kurmamın pek uygun bir şey olmadığını ancak birkaç yıl sonra öğrenebildim. Yeni kız arkadaşın olan temizlikçinle aynı masaya oturup kahve içiyor, onun evliliğiyle ilgili sorunları ve hiçbir zaman uygulamayacağın önerilerini dinliyorsun. Arkadaşına her öğlen ücretini verip yolluyor ve evinin işlerini tekrar kendin yapmaya başlıyorsun. (İşin ilginç tarafı ise, bu gibi dostlukların ancak yeni birisini işe alıncaya kadar devam etmesiydi.) Kocaların bu tür dostluklar kuran kadınlara "salak koyun" demeleri, en azından benim durumumda, pek de yanlış sayılmazdı. Ama ben çok gençtim ve bu konularda hiç tecrübem yoktu (mesela annem hiçbir zaman bir temizlikçi kadın kullanmamıştı). Bunları yaşayarak tecrübe sahibi olacaktım.

Fazla samimiyet kurmadığım ilk temizlikçi kadın olan Bayan Klapko beş yıldan beri evimizi temizliyor, elbiselerimizi ütülüyordu. Evimiz onun sayesinde reklamlardaki ev resimleri kadar düzenliydi.

Yani her şey yolunda gidiyordu. Ta ki kocam dört ay önce aniden ve beklenmedik bir şekilde boşanmak istediğini söyleyinceye kadar!

O gün birdenbire bulutların üzerinden aşağıya düşmüştüm. Akşam, diğer günler gibi başlamıştı. Lorenz mesai-

ye kalmış, ben de çocukları o gelmeden yatırmış, yemeği ısıtmıştım. Birer bardak şarap içerek gündelik konulardan konuşmaya başlamıştık.

Tam bu konuşmanın ortasında, hiçbir açıklama yapmadan "Conny, ben boşanmak istiyorum," demişti.

Neredeyse iskemleden düşecektim.

"Bu bir şaka mı?" diye sordum.

Lorenz, "Elbette değil. Böyle ciddi bir konuda şaka yapmam," diye cevap verdi.

Şaşkınlıkla yüzüne baktım ve filmin neresini kaçırdığımı düşündüm. Aranızda beni anlayan var mı?

Bu arada, Lorenz bana benim hayatım ve kendi hayatı hakkındaki planlarını anlatıyordu. "Çocuklar doğal olarak senin yanında kalacaklar. Buna karşılık da, mahkemeye yakın olduğu için evi ben alacağım. Ulfı bütün mali işlerimizi ayarlar. Bunun için kafa yormamıza neden olmayacak. Sen ve çocuklar annemin evinde otururs anız iyi olur kanısındayım. Çocukların oynayabileceği bir bahçeniz olur. Hatta o ev buradan büyüktür. Ayrıca, orası benim baba evim. Başkasına satmamın doğru olmayacağını düşünüyorum. Ne dersin Conny?"

Hey! Hey! Her tarafa imdat mesajları gönderiyordun! ama kimseler cevap vermedi.

"Conny?"

"Ne?" Hâlâ şokta olduğumu anlıyordum. Herhalde salyalarım çenemden akıyordu ya da buna benzer bir şeyler oluyordu. Lorenz'in söylediklerini bir mantık çerçevesine sığdırmaya çalıştım ama bu çabam boşunaydı. Annesi dört hafta evvel, seksen üç yaşında beyin kanamasından ölmüştü. Acaba Lorenz'in boşanmak istemesi, annesinin ölümüne karşı bir tepki olabilir miydi? Psikoloji konusundaki bilgilerimi hatırlamaya çalıştım. Acaba Oedipus

kompleksi veya ölümden sonraki bunalımlar gibi bir şey mi söz konusuydu? Ama şimdiye kadar böyle bir şeye rastladığımı hatırlamıyordum. Aslında iki olasılık vardı. Ya Lorenz'in beyninde bir tümör vardı, ya da... •»

Lorenz, "Julius, annemin evinden bir sokak ötedeki, tanınmış bir anaokulu olan Villa Kunterbunt'a gidebilir. Orada yaramaz, yabancı ve sosyal yardım alan çocuklar yoktur," diyerek benim karmaşık düşüncelerim arasına girdi. "Orada her gün dayak yemez; başörtülü bakıcılar da yok. Bu okul, onun şimdi gittiği okuldan çok daha iyi, öyle değil mi? Nelly eski okuluna devam edebilir elbet. Ancak biraz daha uzun bir tren yolculuğunu göze alması gerekecek. Ama okulunu değiştirmek isterse, oradaki lise de iyidir. Üstelik oraya bisikletle bile gidebilir. Ama buna onun karar vermesi gerektiğini düşünüyorum. Ne dersin?"

Evet. Lorenz'in beyninde bir tümör vardı, ya da...

Birden patladım: "Başka birisi mi var?"

"Ne dedin?" Bana deliymişim gibi bakarak "Bunu nereden çıkarıyorsun?" diye sordu.

"Peki, o zaman söyle bakalım," diye bağırdım. "Öyleyse niçin birdenbire boşanmak istiyorsun? Hiçbir eksiğimiz yok."

Lorenz içini çekerek "Seninle mantık çerçevesinde konuşamayacağımızı biliyordum." dedi. "Her şeye duygusal yaklaşıyorsun."

Burada ikimizden birisi mutlaka delirmişti. Lorenz'in boşanma nedenini bulabilmek için hızla geçen on dört yılı gözlerimin önünden geçirdim ve kavga ettiğimiz bir gün bile aklıma gelmedi. Gerçi ben eğitimimi bırakmış, bir meslek sahibi olmamıştım ve bu beni biraz rahatsız ediyordu. Başka bir sorun yoktu. Çevremizdeki kadınların çoğu hem temizlikçi kadınlarla nasıl ilişki kuracakla-

rını biliyorlardı hem de çocukları olmasına rağmen birer meslek sahibiydiler. Bazıları doktor, mali danışman veya hâkimdiler. Bir akşam yemeğinde buluştuğumuz zaman, onların son anda kurtarılan bir hasta, batmak üzere olan bir şirket ve herhangi bir hukuki problem üzerine konuşmaları aşağılık duygusuna kapılmama neden oluyordu. Benim anlatabileceğim en önemli sorun ise kızımın saçlarına yapışmış olan bir sakızı nasıl temizleyeceğiydi. Ama Lorenz benim çalışmayışımı her zaman doğal karşılamış, daima, her ikimize de yetecek kadar para kazandığını söylemişti ki bu doğruydu. (Lorenz'in iki çocuksuz amcası, evlilikleri sırasında arka arkaya ölmüşlerdi. Mallarının büyük kısmını yardım derneklerine bağışlamış olsalar da, tek yeğenlerine bir sürü bonolar, kıymetli resimler ve borsa tahvilleri kalmıştı.) Ayrıca çevrelerindeki bir sürü kadın, çalışkan ve bilgili olmalarına rağmen eşlerinden ayrılmışlardı. Hayır, aramızda önemli bir uyuşmazlık yoktu. Cinsel yaşantımız da çok normaldi. Haftada bir veya iki defa, çocuklar uyuduktan sonra birlikte oluyorduk. Bu, küçük çocukları olan diğer ailelere göre çok fazlaydı. Lorenz'in bana bir "Louis-Vuitton" el çantası hediye etmiş olmasına rağmen, hep "Tschibo"dan aldığım el çantamı kullanmam veya savcı ile karısının bize yemeğe geldikleri akşam Julius'un bezlerini holde bırakmam gibi konularda aramızda küçük tartışmalar olmuştu. Aklıma Lorenz'in gerçekten çok kızdığı tek bir şey geldi. O da yeni komşularımızla olan hadiseydi.

Geçenlerde çöpü aşağıya indirmiş ve kapıyı çekerek dışarıda kalmıştım. Bu, hepimizin başına gelebilecek olağan bir şeydi. Kapı kapanmıştı ve anahtar da iç tarafta takılıydı. Ocakta bir sebze yemeği pişmekteydi. Julius ise öğle uykusundaydı. Ayrıca yalınayaktım. Aptalca bir alışkanlık! Bir anahtarımızın bulunduğu komşumuz evde yoktu. Nelly

de ancak iki saat sonra okuldan gelecekti. Sebze yemeğinin yanmasından korkarak, fazla düşünmeden üst katın kapısını çaldım. Buraya şimdiye kadar tanışamadığım, sakallı bir adam taşınmıştı. Şansıma evdeydi. Julius'un uyanıp beni evde bulamamasını istemediğimden acele ediyordum. Bu nedenle hızla, ama nazikçe, "Merhaba. Benim adım Constanze Wischnewski. Alt katta oturuyorum. Evimize hoş geldiniz. Balkonunuza çıkabilir miyim?"

Sakalh adamın çok şaşırdığı belliydi. Çıplak ayaklarıma aptal aptal bakıyordu. Ama ben onun şaşkınlığının geçmesini bekleyemezdim.

Yanından süzülüp içeri girerken, "Eviniz çok şirin," dedim. Evin içinde hiç mobilya olmamasına şaşırmıştım. Yalnız "Bang & Olufsen" marka bir müzik seti ve yüksek CD rafları vardı.

Adam hâlâ bir şey söylemediği için balkon kapısını açtım ve nazikçe teşekkür ederek sarmaşık kaplı yağmur suyu borusundan aşağıya, bizim balkona indim. Gerisi çok kolaydı. Yatak odası penceresi yarı aralıktı. Elimi oradan içeri sokarak pencerenin diğer kanadını açtım ve içeri girdim. Kendimle gurur duyuyordum. Ne sebze yemeğine ne de Julius'a bir şey olmuştu.

Akşam olunca Lorenz'e olayı anlatmak istedim. Ama o bunu çoktan öğrenmişti. Çünkü sakallı adam onu merdivende yakalayıp, benim hangi sinir ilaçlarını aldığımı sormuştu. Ayrıca ev sahibinin, kendisine evde benim gibi birinin yaşadığını söylemediğinden yakınmıştı. Herhalde kirayı azaltmak için bir neden arıyordu. Bana ne. Sanki ben çevreye zararlı bir deliydim. Lorenz bu durumdan çok utanmış, o akşam bana, "Gördüğüm en dağınık ve beceriksiz kadınsın," demişti. Ayrıca benim sorumsuz ve dik-

katsiz biri olduğumu söyleyerek çıplak ayakla dolaşmanın kötü bir köylü âdeti olduğunu belirtmişti.

Ama herhalde benden boşanmak istemesinin nedeni çıplak ayakla dolaşmam değildi.

Titrek bir sesle, "Bir başkası mı var?" diye tekrarladım.

Lorenz de tekrar "Hayır" diye cevap verdi.

Yapacak başka bir şeyim olmadığı için, üzüntüden çok çaresizlikten ağlamaya başladım. Sonunda Lorenz insafa gelip verdiği kararın nedenini açıkladı.

Bana karşı hislerinin değiştiğini söyledi. Hepsi buydu. Artık birlikte yeni bir şey yaratamayacağımızdan bahsetti, ikimizin de, bir evliliği, birbirimize karşı hiç bir şey hissetmeden yürütmek için henüz genç olduğumuzu, benim de onun gibi kapsamlı düşündüğüm zaman aynı sonuca varacağımı söyledi.

O günü takip eden haftalarda, Lorenz planlarını ciddi biçimde uygularken, ben de aynı sonuca varmak için derin derin düşündüm. O bir şeye karar vermişse, hiçbir şey onu yolundan döndüremezdi. Çocuklara anneleriyle babalarının birbirlerini hâlâ sevdiklerini, ama bunun birlikte yaşamaları için yeterli olmadığını anlattı. Bu nedenle baba bir süre misafir odasında yatmak zorundaydı. Ama büyükannenin evi, boş kaldığı için çok üzgündü. Bu nedenle çocuklar ve anneleri, kalorifer tamir edildikten sonra oraya taşınacaklardı. Böylece ev memnun olacaktı, baba da misafir odasında yatmaktan kurtulacaktı. Ayrıca büyükannenin evinin bahçesine büyük bir salıncak kurulabilir, kum havuzu yapılabilirdi. Baba da sık sık gelip onları ziyaret edecekti. Onlar da ne zaman isterlerse babalarına gelip onu ziyaret edebilirlerdi. Her şey çok iyi olacaktı.

Julius için bu açıklama yeterliydi. Başka soru sormadı.

Her zamanki gibi neşeliydi. Ama Nelly dört değil, neredeyse on dört yaşındaydı. Lorenz'in anlattıklarını inandırıcı bulmadı. Ayrıca, o artık salıncakla, kum havuzuyla kandırılacak küçük bir çocuk değildi. Ama adilik yapıp bu kargaşanın sorumluluğunu bana yükledi.

"Beni enayi yerine koyamazsınız," dedi. "Ne yaptın da böyle oldu?"

Hiç! Hiçbir şey. Hiçbir şey yapmadım. Belki de bu yeterli olmamıştı.

"Ben büyükannemin evine taşınmak istemiyorum. Babamla barışmalısın."

Ah. Bu öyle basit bir şey olsaydı!

"Ama biz birbirimizle hiç kavga etmedik ki tatlım," dedim ve olgunluk gösterip sakinleştirici bir tavır takındım.

Nelly "Öyleyse ne oldu?" diye bağırdı. "Babam başka birini mi buldu?"

Lorenz'in yaptığı gibi, üstüne basa basa, "Haayır," dedim.

"Peki o zaman seni artık niçin sevmiyor?"

Omuz silkerek "Biliyor musun?" dedim "Hisler bazen değişe..."

Nelly, "Hislerinizin içine sıçayım," diye bağırıp ağlamaya başladı. "Şehrin dışındaki o viraneye gitmek istemiyorum. Buna karşı hiçbir şey yapmaman o kadar kötü ki! Sız benim hayatımı mahvediyorsunuz."

Ama ne yapabilirdim ki. Lorenz'in kararı kesindi. Boşanacağımızı arkadaşlarımıza, çevremize ve akrabalarımıza söylemek için hiç vakit kaybetmedi. Hepsi şaşırdılar ama, benim kadar değil. En iyi ailelerde de böyle şeyler oluyordu.

Hepsi çok kibar ve tarafsız davrandılar. Ama bu durumda, teorik olarak, tarafsız davranmanın ne kadar doğru ol-

duğu tartışılır. Tarafsızlık, böyle bir durumda hiç faydalı bir şey değil. Hatta daha ileri giderek söyleyebilirim ki, tarafsız arkadaşlar, arkadaş değillerdir. Eğer Trudi olmasaydı, yapayalnız kalacaktım.

Asıl adı Gertrud olan Trudi, tanıdıklarımın arasındaki (tabii ki Lorenz'in ölçülerine göre) tek "doğru" olmayan kızdı. Trudi'yi, Nelly'nin doğumundan iki yıl sonra, okulumu bitirmeyi denediğim sıralarda, üniversitede tanımıştım. Trudi, Lorenz'in tabiriyle biraz kaçıktı. Ruhların ve başka dünyalardan gelen canlıların varlığına inanıyordu. O çok çalışkan bir psikoloji öğrencisiydi. Fakülteyi en iyi dereceyle bitirmiş, hatta iki iş teklifini de, onun için yeterli olmadıklarını söyleyerek geri çevirmişti. O zamandan beri, su kaynaklarını ve elektromanyetik alanları bulmak ve ruhları teskin etmek için esrarengiz ve pahalı eğitimlere gitmişti.

Bunların yanı sıra, o gerçekten çok iyi bir arkadaştı; yardıma ihtiyacınız olduğu zaman gece saat dörtte bile arayabileceğiniz birisi.

Bir tek Trudi bu olayda tarafsız kalmadı. Elimi tutarak, "Conniciğim, Lorenz ihtiyar bir aptal. Çevremde böylelerini çok gördüm. Bu bir orta yaş krizi. Erkeklerin bu yaşta ailelerini bırakıp karılarını daha genç birisiyle ve Volvo'larını Porsche-Cabrio ile değiştirmek istemeleri çok normaldir. Zaten bu nedenle hiç evlenmedim," dedi.

"Lorenz'in başka bir sevgilisi yok," dedim. Ama Lorenz'in bir Volvo'su vardı.

Trudi sözlerime inanmadığını belli eden bakışlarla bana bakarak, "Ben bundan çok eminim. Hislerim beni aldatmaz," dedi.

"Yalnız, artık beni sevmiyor." dedim. "Bu daha da kötü."

Trudi, "Aptal herif," diyerek elini omzuma attı ve böyle durumlarda insanların duymak istediği şeyleri söylemeye başladı. "O zaten sana layık değildi. Her zaman, sizin birbirinize uygun olmadığınızı düşündüm. Biraz olumlu düşün. Bir kapı kapanınca, başka bir kapı açılır. Kaderin sana ne getireceğini bilmiyorsun ki. Şimdi senin için büyük bir macera başlıyor. Bu güzel bir şey değil mi? Eğer Lorenz bir başkasını seviyorsa, senin için de bir başkasını buluruz. Hem de daha iyisini. O zaman şimdiki haline güleriz. Yalnız senden daha uzun boylu birini bulmamız biraz zor olacak. Ben bu konularda biraz eski kafalıyım. Günümüz erkekleri bizden daha akıllı olmasalar da, en azından bizden daha uzun boylu olmalılar diye düşünüyorum. Ah ne güzel olacak. Otuz beşinden sonra yalnız yaşamanın zevki bir başkadır."

Ama ben yalnız yaşamak istemiyordum ki.

Tekrar "Trudi," dedim. "Lorenz'in hayatında başka biri yok. Yalnız artık beni sevmiyor ve nedenini de bilmiyorum. Bu beni hasta ediyor. Keşke başka birisi olsaydı. O zaman normal karşılardım."

Her zaman, Lorenz için ailesinin her şeyden önce geldiğini sanırdım. On beş yılı birlikte yaşadıktan sonra, hislerinin değiştiği bahanesiyle bizi annesinin evine göndermesini aklım almıyordu.

Eğer hayatında başka birisi yoksa, Lorenz'in beyninde gerçekten bir tümör olmalıydı. Bu tek mantıklı nedendi ve ben de buna bir can simidi gibi sarıldım.

Ama Lorenz sinir doktoruna gideceğine, bana hiçbir şey anlamadığım bir dille yazılmış boşanma belgeleri gönderen avukat arkadaşı Ulfı Kleinschmidt'e gitti. Açık vermek istemediğimden ve davayı hızlandırabilmek için, Ulfı'nin önüme koyduğu bütün belgeleri imzaladım. Oysa sürecin

hızlanmasını hiç istemiyordum. Belki beynindeki tümör Lorenz'i boşanma davası sonuçlanmadan öbür dünyaya gönderirdi. Böyle şeyler çok hızlı gelişirdi.

Lorenz "Benim sağlığım yerinde." dedi. "İlişkimizin sona erdiğini artık kabul etmek zorundasın."

Ama ben olayı o kadar çabuk kabullenemiyordum. Lorenz evliliğimizi ustalıkla parçalarken ve artık dostlarıyla buluşmaya yalnız başına giderken -dostlarımız, Lorenz'in benden daha önemli olduğuna karar vermişlerdi zaten- kendımi evde istenmeyen bir misafir gibi hissediyordum. İstemeye istemeye, kendime ve çocuklarıma ait eşyaları, Nelly'nin isterik çığlıkları arasında toplamaya başladım.

"Benim eşyalarım burada kalacak. Ben zaten çoğunlukla burada kalacağım. Büyükannenin kulübesine belki akşamdan akşama, uyumak için giderim. Oraya hiçbir kız arkadaşımı davet etmeyeceğim. Babam bana buradaki odamın daima bana ait olacağını söyledi."

Zaten neredeyse her şey Lorenz'e ait olduğu için toplayacak fazla bir şey yoktu. Her şeyi o aramış bulmuş ve kendi parası ile satın almıştı. Evin döşenmesi gibi konuları hep Lorenz'e bırakmıştım. Bu ikimizin arasına kırmızı bir çizgi çekmişti. Bütün pencerelerde keçi kılından yapılmış çok pahalı kadife perdeler, "Rolf-Benz" marka, siyah deri kaplı koltuk takımlarımız, küçük bir otomobil değerinde bir çay masamız ve duvarlarda, eğer satılırsa çocukların bütün eğitim giderlerini karşılayabilecek değerde tablolar vardı.

Yalnız Lorenz'e düğün hediyesi olarak verdiğim mutfak büfesi diğerlerinden farklıydı. Onu Pelhvorm'daki komşumuzun inek ahırında bulmuştum. Ahır kokusunu çıkarabilmek için günlerce büfeyi zımparalamış, kazımış, yağlamış ve boyamıştım.

Beyaz bir kurdeleye sarılı büfeyi Lorenz'e gösterdiğim zaman çok duygulanmıştı.

Bunları hatırlayınca ağlamak istiyordum. Zaten, birçok şey aklıma gelince ağlamaklı oluyordum. Bazı günler gözlerimin yaşı hiç kurumuyordu. Trudi bunu çok tehlikeli buluyordu. Ortamın çok zehirli olduğunu, ruhumu kurtarabilmem için hemen buradan çıkmak zorunda olduğumu söylüyordu. Ayrıca benim beyin tümörü teorime inanmıyor, Lorenz annesinin evindeki kaloriferi tamir ettirene kadar kendisinin yanına taşınmamızı öneriyordu. Nelly bunu duyunca yine bir isteri nöbeti geçirip çığlıklar atmaya başladı. Bu bir yana, onun yanına taşınmamız gerçekten doğru olmazdı. Trudi, üç Siyam kedisi ve bizim göremediğimiz ruhlarıyla birlikte, iki odalı, küçük bir evde kalıyordu. Evini bir genç kız, bir çocuk ve sinir krizleri geçiren otuz beş yaşındaki bir kadınla paylaşmanın ne demek olduğunu tasavvur bile edemezdi. Eğer çocuklarım olmasaydı, teklifini hemen kabul ederdim. Her akşam birkaç şişe kırmızı şarap içer, hüzünlü filmler seyrederdik. Hiçbir şey, sarhoş sarhoş Titanik'in batışını seyretmekten daha sakinleştirici değildir. Yani o zaman insan kendini daha iyi hisseder. Ama çocuklarım olduğu için akıllı davranmalıydım.

Trudi maceraperest bir tavırla, "Hadi canım," dedi. "Güzel günler geçiririz. Oturma odasında, şiltelerle üçünüze bir kamp kurarız. Hep birlikte enerji masajı, aromaterapı ve televizyonun önünde piknik gibi şeyler yaparız."

"Hayır, hayır," dedim. "O zaman bana karşı olan hislerin de değişir ve beni seven kimse kalmaz."

Trudi'ye gideceğime, orada beni teselli edecek bir arkadaşım, kırmızı şarap ve Titanik filmi olmamasına rağmen, çocukları alıp Pellworm'a gittim. Her yıl Noel'i ailemin

çiftliğinde geçirdiğimiz için, bu sefer de çocuklarımın yaşantısında bir eksiklik olmasın istedim. Ne yazık ki, tatil günleri boyunca Lorenz'in annesinin evindeki kaloriferi tamir edecek bir tekniker bulunamadı ve bulunduğu zaman da kaloriferin tamir edilemeyecek bir durumda olduğu, yenilenmesi gerektiği ortaya çıktı. Bu da, bizim ailemin yanında daha uzun süre kalmamıza neden oldu. Yalnız Nelly, okula gidebilmesi için, tatil sonunda eve döndü. Annemle babamın hâlâ kız çocuklarına fazla değer vermiyor olmaları ve ona devamlı olarak bana çok benzediğini söylemeleri yüzünden, Nelly giderken çok memnundu.

"Gerçekten tıpkı Constanze'nin küçüklüğüne benziyor," diyorlardı. Kızlar böyle benzetmelerden hiç hoşlanmazlar. Ben bugün bile anneme mümkün olduğu kadar az benzemek isterim. Üstelik, Nelly benim düşük omuzlu, metal çerçeveli gözlüklü ve kırk bir buçuk numara düz ayakkabılı resimlerimi görünce gözyaşlarını tutamadı.

"Ben böyle mi görünüyorum?" diye ağlamaya başladı.

"Hayır şekerim. Sen benim yalnız güzel taraflarıma bcnziyorsun," diyerek onu yatıştırmaya çalıştım.

O ise kabaca "Hangi güzel tarafına?" diye sordu.

Kısacası, kızım Köln'e döneceğine sevinirken, benimle Julius'un, o mendebur kalorifer yapılıncaya kadar Pelhvorm'da beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Ama hiç olmazsa Julius burayı seviyordu. O bir oğlan çocuğuydu ve annemle babam oğlan çocuklarını seviyorlardı. Ayrıca buranın temiz Kuzey Denizi havası ona iyi gelmişti. Kilolarca istiridye kabukları topladık ve hava nasıl olursa olsun, zamanımızın çoğunu dışarıda geçirdik. Ihınun bir diğer sebebi de annemle babamdan mümkün olduğu kadar uzakta olmak isteyişimdi. Onlarla bu kadar

uzun süre beraber olmak benim için kolay değildi. Beni bir hiç yerine koyduklarını hiç saklamıyorlardı. Annem hemen hemen her gün, "Barı bizi dinleyip, hiç değilse bir iş bulsaydın. Yıllar boyunca tembel tembel oturdun. Bunun sonunun iyi olmayacağı belliydi. Bak şimdi erkeksiz ve işsiz dımdazlak ortada kaldın," diye kinayeli laflar ediyordu.

Babam da, "Ve bir yığın aç çocukla birlikte," diye ekliyordu. Sanki yemek bekleyen en az on dört çocuğum varmış gibi!

Burada teselli bulmama yardımcı olacak bir şarap mahzeni de yoktu ve hiç durmadan yağmur yağıyordu. Sonunda Lorenz arayıp "Hadi memnun ol. Kalorifer hazır ve Julius için Villa Kunterbunt'da yer ayırttım. Eve gelebilirsiniz," deyince gerçekten sevindim.

Bir tek beynimdeki tümör iyileşti demediği kalmıştı. Onu da deseydi sevinçten uçacaktım.

Neyse ki evimize gelmiştik.

Ağır bavulu basamağa koyup derin bir nefes aldım. Tam o sırada, üst katımızdaki sakallı adam kapıyı açarak dışarı çıktı. Beni tanıyınca selam vermeden bavulun üzerinden atlayıp hızla yürümeye başladı.

"Sizi görmek ne güzel," dediysem de, sakallı adam, elinde bıçak olan birisi onu kovalıyormuş gibi kaçıp gitti. Herhalde, benim yedi haftadır içinde kapalı olduğum bir tımarhaneden kaçtığımı zannetmişti. Oysa bu kez ayaklarımda ayakkabı vardı. Hem de Gucci marka!

Julius, 'Yatmak istiyorum," dedi. Çok sararmıştı. Sakallı adamın düşüncesiz bir hareketle kapattığı kapıyı açmaya çalıştım.

Ama ne yazık ki anahtar kilide uymuyordu.

Zili çaldım.

Nelly, "Kim o?" diye sordu.

"Nelly'ciğim. Biz geldik," diye cevap verdim. "Ama kapının kilidinde bir terslik var. Açamıyorum. Aşağıya gelip açman gerekiyor."

Bu kez hoparlörden eski kocamın sesi duyuldu. "Bekle. Neredeyse hazırız."

"Neye hazırsınız?"

Ama interkom çoktan kapanmıştı.

Julius'a, "Bekle şekerim. Birazdan sıcak bir eve gireceğiz," dedim. "Çok cesur davrandın. Sonra sana trene binip midesi rahatsızlanan pamuk prensesin hikâyesini anlatacağım."

Merdivenden inen ayak sesleri işittim ve biraz sonra Lorenz kapıyı açtı. Çok sağlıklı görünüyordu. Beyin tümörü teorisini unutmam gerektiğini anladım.

Her şeye rağmen bana aynen bir elektrik süpürgesi satıcısına içtenlikle güldüğü gibi gülümsedi. "Zamanında gelmeniz çok iyi oldu. Şimdi hemen gidebiliriz."

Gidiyor muyuz? Nereye? Aaa tabii, canı yine yemek pişirmek istemedi herhalde. "Eğer bizimle McDonalds'a gitmek istiyorsan... Julius buraya kadar hep kustu."

"Ne oldu?" Lorenz yüzünü buruşturarak eğilip Julius'ü kucağına aldı ama sonra hemen onu geriye doğru itti. "Sakın bana bulaştırma küçük. Şu sırada bir de ishalle uğraşamam."

Julius, "Bu hep 'Hohes C' den kaynaklandı," diye cevap verdi.

Lorenz'in arkasından, Nelly göründü. Bir eşek gibi sırt çantasını, bavulunu ve yatak çarşafına benzer bir çıkını taşıyordu. Çilli, uzun bacaklı, koca ayaklı kızımı görünce hemen ağlamaya başladım. Onu beş haftadır görmemiştim. Birbirimizden bu kadar uzun süre hiç ayrı kalmamış-

tık. Onu o kadar özlemiştim ki, günde iki defa telefonla arıyordum. (Tabii cep telefonumla. Annemle babamın telefonu yalnız acil durumlarda, o da tatil günleri ucuz tarifeyle kullanılıyordu!) Ama bana kalırsa bu özlem tek taraflıydı. Nelly'e göre, on beş günde bir aramam yeterliydi.

Önemli değil. Kızımı öyle sıkı kucakladım ki, elindeki yatak çarşafı ve içindeki kıvrık kulaklı oyuncak eşek yere düştü. "Söyle bakalım, babanla güzel vakit geçirdin mi?"

"Anne, öyle kulağıma fısıldama," diyerek elimden kurtuldu. "Merhaba Juli. Görüşmeyeli uzun zaman oldu. "

Julius gülerek, "Uç defa kustum, Nelly," dedi. "Biri trene, diğeri bir çöp kutusuna, üçüncüsü de bir adamın paltosuna."

"Evet. Büyük olasılıkla, bu yüzden aranıyoruzdur," diyerek oyuncak eşeği yerden aldım. "Ama ne yapabilirdim ki? Banliyö trenini kaçırmamak için, ihtiyar herife adresimi veremedim. Öyle kızmıştı ki."

Julius, "Baba, aptal ve beceriksiz bir karı ne demektir?" diye sordu.

Lorenz, "Adam bunu söylerken herhalde anneni kastetti," diye cevap verdi. Gözlerinden, bu sözleri içtenlikle söylediği belli oluyordu. "Ama şimdi gitmemiz lazım. Arabaya binip doğru sizin yeni evinize gidiyoruz."

Şaşırarak, "Şimdi mi?" diye sordum. "Lorenz, çoktan karanlık oldu. Ben aç ve susuz, ağır bir bavul ve devamlı kusan bir çocukla istasyondan buraya kadar neredeyse sürünerek geldim..."

Lorenz dışarı çıkıp, kapıyı kapatırken, "Şu taşınma işini bir an önce bitirmemiz hepimiz için iyi olacak," dedi. Sonra gülerek, "Taşınma kelimesi bile fazla. Size gerekli olan her şey zaten orada var," diye ekledi.

Neredeyse Nelly'nin oyuncak eşeğini kafasına atıyordum.

Nelly, "Babam bizi evden atmak için çok acele ediyor," dedi. "Beni neredeyse merdivenlerden aşağıya itiyordu."

"Ne güzel," dedim. "Keşke trenden hiç inmeyip Meyer'lerle birlikte Frankfurt'un yakınındaki Offenbach'a gitseydim. Belki de ricamı kırmayıp beni evlat edinirlerdi."

Lorenz, "Nelly, fazla abartma," dedi. "Şimdi bunu tartışmanın nedenini anlamıyorum. Yarın çok işim olduğu için sizi oraya götürecek vaktim olmayacak. Hadi yola çıkalım. Julius'un yatması lazım."

"Benim tuvalete gitmem gerek," diyerek tekrar kapıyı açmaya çalıştım.

Lorenz sinirli bir şekilde gülerek , 'Yirmi dakika sonra annemin tuvaletine gidersin - yani senin tuvaletine demek istedim," dedi.

Anladığım kadarıyla, Lorenz'in de benim gibi duruma alışması gerekiyordu. Annenin tuvaleti şimdi C '.onstanze'nin tuvaleti olmuş ve bu noter tarafından tasdik edilmişti.

Buna rağmen, "Ama benim şimdi gitmem lazım," dedim. Lorenz yalnız yaşamak için şaşılacak bir şekilde acele elliyordu. Anlaşılan eski ailesinin, tuvaletini bile kullanmasını istemiyordu. "Anahtar sıkışıyor..." derken bir şeyden şüphelenerek birden sustum. Kuşkuyla Lorenz'e bakarak, "Yoksa sen... Kilidi de değiştirmemişsindir umarım," dedim.

Lorenz saatine bakıyormuş gibi yaparak, "Evet, değişindim," dedi.

"Ama..." Aklım almıyordu. Adam, ben bir hırsızmışım l'.ıbi, evin kapısının kilidini değiştirmişti. 'Yani, kilidi de-

ğiştirmenin yeterli olacağını mı zannediyorsun? Yani, benim aklıma, sen bürodayken Hi-Fi müzik setini çalmak gelirse veya gece gelip, şu andaki gibi seni yastıkla boğmak istersem, bunu yaparak bana engel olabileceğini mi düşündün?"

Lorenz • söylediklerimden hiç rahatsız olmadı. Hatta utanç bile duymadı. Yalnız, "Conny artık gidelim. Julius üşüyor," diye cevap verdi.

O şu anda ben de, Nelly'nin isteri nöbetlerinden birine yakalanmayı, Lorenz'in önünde, caddenin ortasında olay çıkarmayı çok isterdim. Ama bunun yerine, o ne kadar acele etmek isterse istesin, tuvalete gitme ihtiyacımı tekrarladım.

Lorenz içini çekerek razı oldu. Anahtarı Nelly'ye vererek Julius'la birlikte garajdaki arabaya gidip orada beklemelerini söyledi. "Julıus'un kemerlerini bağlayabilirsin. Biz beş dakika sonra geleceğiz."

Anlaşıldığı kadarıyla beni yalnız başıma eve sokmak istemiyordu. Merdivenden çıkarken, "Ayakta işeyeceğimden mi korkuyorsun yoksa o değerli çay masasını koltuğumun altına alıp götüreceğimden mi endişeleniyorsun?" dedim.

Lorenz, "Sadece acele etmeni istiyorum," dedi. "Sem tanıyorum." Evin kapısını açtı. Yaa, demek beni tanıyordu. (Güldürmesin beni.) Özellikle yavaş yürüyordum. Banyoya gideceğime oturma odasına girerek içeriye baktım. Tam düşündüğüm gibi, sanki burada hiç yaşamamıştım. Benden hiçbir iz kalmamıştı. Hatta Pelhvorm'a gitmeden yer halısının üzerine döktüğüm kırmızı şarap lekesi bile kalmamıştı.

Lorenz içini çekerek beni izliyordu.

Tekrar içini çekmesine olanak sağlamak için, " Mutfak büfesi nerede?" diye sordum.

Lorenz "Nerede olacak. Diğer eşyalarınla birlikte annemin evinde -yani senin evinde," diye cevap verdi.

"Ama ben onu sana hediye etmiştim," dedim. "O benim sana evlilik hediyemdi."

Lorenz içini çekerek "Senin onu tekrar isteyeceğini düşündüm," dedi.

"Beni hatırlatacak her şeyi evden atmak istiyorsun değil mı?

Lorenz cevap vermedi. Sabırsızlık içinde elindeki anahtarları çevirip duruyordu.

"Neydi senin o aptalca 'Bundan sonra da arkadaş kalacağız,' diye anlattığın masallar? Sen, -sen-sen benim büfemle bile aynı çatı altında yaşamak istemiyorsun." Sesim oldukça tiz çıkmıştı ve heyecandan yine kekeliyordum.

Lorenz, "Hadi git işe," dedi.

"Niye? Sonra gidip kontrol mü edcceksin? Lorenz ister büfeyi geri ver, ister anahtarı değiştir, ben her zaman hayatının bir parçası olarak kalacağım," dedim. Arkasından, "Ben senin çocuklarının annesiyim," de diyecektim ama kendimi o kadar küçük düşürmek istemeyip tuvalete gittim. Benim fikirlerim zaten Lorenz'i hiç ilgilendirmiyordu. Kapının tam önünde bekliyordu. Herhalde o değerli tuvalet fırçasını götürmemden korkuyordu.

Evliliğimiz hiç layık olmadığım bir şekilde sona ermişti.

Tuvaletten çıkınca, "Büfe konusu o kadar basit bir şey ki sana hiç yakıştıramadım," dedim. "Bir-bir-birlikte çektirdiğimiz fotoğrafları ne yaptın? Ortalarından mı kestin?"

Lorenz bana biraz acıyarak baktı. "Büfeyi, benim mobilyalarıma uymadığı için geri gönderdiğim hiç aklına gelmiyor mu?" diye sordu.

Hayır. Bu hiç aklıma gelmemişti.

"Resimleri soruyorsan, albümlerin hepsini annemin evine, yani senin evine gönderdim."

Bunda haklıydı. Resimlerin hepsini albümlere ben yapıştırmıştım.

Lorenz, "Artık gidebilir miyiz? Çocuklar bekliyor," diyerek beni merdivenlere doğru sürükledi.

Lorenz kapıyı kapatınca, iç çekme sırası bana gelmişti.

Böcekler Sitesi - Anneler Kulübü

Böcekler Sitesi - Anneler Kulübü ana sayfasına
hoş geldiniz

Bizler, anne olmanın zevkini paylaşan neşeli, özgür ve hoşgörülü kadınlarız.
İster iş kadını olun, ister ev kadını! Biz modern kadınları ve anneleri ilgilendiren konularda görüş alışverişi yapıyor ve birbirimizi içtenlikle destekliyoruz.

Foruma yalnız üyeler girebilir.

Ana Sayfa İletişim eMail Başvuru

26 Ocak

Biraz önce, Marlon'nun anaokuluna başlayamayacağını öğrendim. Anaokulunda bir kişilik boş yer olduğunu biliyordum. O yer Böcekler Sitesi'ne yeni taşınan ve yalnız annesi tarafından büyütülen bir oğlan çocuğuna verilmiş. Bayan Siebeck bu nedenle onu Marlon'a tercih ettiklerini söyledi. Bundan sonraki veliler toplantısında, bu konuyu mutlaka ele almalı ve okula öğrenci kabulü koşullarını gözden geçirmeliyiz. Bence kardeşlerin, yeni gelenlere göre bir önceliği olması lazım. Bayan Siebeck, bugün bulunduğu mevkiye bizim desteğimizle geldiğini unutmuş görünüyor. O yeri hemen kaybedebilir, değil mi? Ayrıca, bizim İngilizce oyun grubunda bir

çocuk eksik. Bu durumda grubu toplayamayız. Bu eksiği tamamlayacak olan çocuğun dört ya da beş yaşlarında ve zekâ yönünden bizim çocuklarımıza uygun olması lazım. Bu nedenle lütfen tanıdıklarınızın arasında uygun bir çocuk olup olmadığına bakıverin. Küçük Yaşta Yabancı Dil Öğrenme ve Zaman Penceresi Teorisi üzerindeki makalelerin bir kopyasını benden alabilirsiniz. Ocak ayında bizim Yunanca oyun ve yemek pişirme kursuna katılan bütün çocukların annelerinin, çocuklar için farklı yöntemlerle yabancı dil eğitiminin önemini kavradıklarını ve bu konuda diğer arkadaşları aydınlatabileceklerini düşünüyorum. Kurs pek ucuz değil ama, çocuklarımız için hiçbir şey pahalı değildir.

Dünkü karnaval hazırlık toplantısında bulunmayanlara hatırlatmak istediğim bir konu var. Uzun tartışmalardan sonra, inek kıyafetlerimize, kırmızı bulaşık eldivenlerinden yapılan memeleri takmamaya karar verdik. Bu içimizden bazılarına çok müstehcen geliyormuş. Yani bunları elbiselerimizden sökelim. Çeşitli süsler konusunda sponsor arayışımız ne durumda? Zaman daralıyor. Karnaval arabasının bayrağı ne oldu? Gitti nerelerdesin? Sana telefonla erişemiyorum.

Frauke

26 Ocak

Telefon için özür dilerim. Babamın telefonla birçok görüşme yapması gerekiyordu. Komşumuzun kedisinin estirdiği terör bitmek bilmiyor.

Galiba şimdi de yavrulayacak. Frauke Anne, anaokulu için o kadar üzülme. Marlon daha yeni üç yaşına girdi ve yazın mutlaka anaokuluna gidecek. Obua dersi, çocuk karatesi ve ingilizce onu zaten yaza kadar yeterince uğraştıracaktır. Belki onu, benim küçük çocuklar ve anneleri için aile geliştirme çalışması çerçevesinde verdiğim ipekli kumaş üzerine boya ile desen işleme kursuna yazdırabilirsin. Ne yazık ki, şimdiye kadar kimse başvurmadı. Karnavaldaki geçit töreninde kullanılacak bayrağı hazırlamak uzun sürdü ve zahmetli oldu. Ancak dün gece bitirebildim. "Güçlü annenin çocukları zeki olur." Beyaz zemin üzerine iki binden fazla çarpı işareti diktim. Halka atılacak şeylere gelelim. Annem on dört tepsi müsli çörek pişirdi. Bu Marie-Antoinette'ın en sevdiği çörektir. Sokaktaki çocuklar bunlara bayılacaklar.

Bir iyi haber daha: Esther Müller-Schmerbeck Melisande'sini ingilizce oyun grubuna yazdırmak istiyor. Ama ne yazık ki Melisande salı günleri Dr. Hammers'in sirk grubuna gidiyor. İngilizce oyun grubunu çarşamba öğleden sonraya alabilir miyiz? Yalnız çok geç olmamalı. Çünkü Marie-Antoınette'in o gün saat on yedide piyano dersi var. Esther de Anneler Kulübüne üye olmak istiyor.

Gitti Anne

26 Ocak

Bizim küçük fareler o gün erken müzik eğitimi ve bale kursuna gidecekleri için çarşamba

günü olmaz. Bir tek cuma günü öğleden sonra boşuz ama o günün de öyle kalması lazım. Çünkü çocuklarımıza aşırı yüklenmenin de, hiç yüklenmeme kadar zararlı olduğunu hepimiz biliyoruz.

Bunun için size Dr. Ellermann'nın Küçük Çocuklar için Program Planlaması konusundaki makalesinin bir kopyasını verebilirim. Ayrıca, Bayan Müller-Schmerbeck'in bize uygun olduğu konusunda pek emin değilim. Bildiğim kadarıyla, üçüncü evliliğini yapmış (o koca kıçıyla nasıl olup da bu kadar erkeğe çekici görünebıldiği ise ayrı bir konu!). Eğer bizim İngilizce kursumuza bu kadar ilgi duyuyorsa, Melisande'yi niçin o sirk grubundan çıkarmıyor? İşsiz sanat tarihçisi Hammers'in ne tıp ne de pedagoji doktoru olduğunu Çocuk Gazetesi'nde yazdığımız halde, bu işinden kovulmuş adamın yönettiği -pedagojik olarak ne kadar faydalı olduğu tartışılan- sirk grubuna olan ilgiyi anlayamıyorum. Bir de, Bayan M.S'yi tanışma gününe çağırıp çağırmayacağımıza karar vermemiz gerek.

Frauke, Kreş konusunda Marlon için üzüldüm. Bayan Siebeck'ın kararını bence de tartışmaya açık. Önümüzdeki veli toplantısında seni bu konuda destekleyeceğim. Yalnız yaşayan kadınların toplumumuzda gittikçe daha ayrıcalıklı muamele görmelerini anlayamıyorum. Evliliklerinde başarılı olamamalarını ödüllendirir gibiyiz. (Gitti, yazdıklarım seni kapsamıyor. Sen hiç evlenmedin zaten Marie-Antoinette'in doğmasına neden olan adamın kaçıp gideceğini nereden bilebilirdin?)

Tekrar pazar günkü karnaval alayına dönelim. Kocamın iş ilişkileri aracılığıyla, bir süt firmasından dört yüz elli adet küçük süt kutucuklarını bedava olarak aldım. Çevreye dağıtmak için, bence bunlar, bizim düzeyimize ve prensiplerimize müsli çöreğinden veya şekerden daha uygun olur. Ayrıca Böcekler Topluluğu Alaaf'ın inek kostümüne de uyar. Bedenine ve sağlığına dikkat etmek isteyen herkese: Frauke ile ben, her sabah beş buçukta koşuya çıkıyoruz. Katılmak isteyen olursa Frauke'nin kapısının önüne gelsin. Lütfen kapının zilini çalmayın. Kocası ve çocuklar o saatte uykuda olacaklar.

Sabine

26 Şubat

Sophie'nin Melisande'ye karşı duygularını bilmeme rağmen, Müller-Schmerbeck'in Anneler Kulübü'ne alınmasına tamamıyla karşıyım. Biz çocuklarımızı, anlaşabilecekleri ve kendilerine katkıda bulunabilecek çocuklarla bir araya getirmek istiyoruz. Melisande, dört yaşında olmasına rağmen, diğer çocuklara göre oldukça geri kalmış durumda. Sophie'nin aksine ancak birden yüze kadar sayabiliyor.Geçenlerde, her ikisini de jelibon ayılarla (sekersiz, jelatınsiz ve katkı maddesiz; eczaneden alındı) çalıştırdığım zaman, 14'ü unuttu ve 1120'den sonrasını yapamadı. Ayrıca annesinin sağlıksız evlilik hayatı nedeniyle ruhsal problemleri var. Sophıe'nin odasına ve

kaydırağına hiç çekinmeden işedi. Çiş kokusunu nasıl gidereceğim konusunda bana yardım edebilir misiniz? Parfümle olmuyor.

Ve son toplantı gecemizde içki içmediğime şaşıran herkese: Evet haklısınız. Ekim sonunda Sophie'ye yeni bir kardeş geliyor. Planlı değildi ama isteniyordu. Ne var ki, Sophie'nin bebeklik yatağını "eBay" de pazarlayıp sattığım için kendi kendime çok kızıyorum.

Sonja

26 Şubat

Sonja, şekerim, top göbekliler kulübüne hoş geldin. Çok sevindim. Kaçıncı haftadasın? Miden bulanıyor mu? Ben ve bebeciğim her şeyi birlikte yapabildiğimiz için çok mutluyuz. Gebelik jimnastiği, yüzme, doğum hazırlığı, bebek odasını düzenleme, emzirme grubuna katılma... Süper, süper, süper. Mutlaka birlikte kusma kahvaltısı yapmalıyız. Önce birlikte kahvaltı ederiz, sonra birlikte kusarız.! Ha Ha…

Ellen Anne

27 Şubat

İçten tebrikler Sonja. Geç olması hiç olmamasından daha iyidir. Sophie'nin tek başına kalacağından hep korkmuştuk. İnşallah bu sefer oğlan olur. Kızları büyütmek çok zor. Özellikle, ergenlik yaşına girdikleri zaman çekilmez oluyorlar.

Kimse, zavallı Laura-Kristin'ime yararlı olabilecek bir güzellik uzmanı tanıyor mu? Ben onun için eBay'den bir ayna ve yüz buhar banyosu aldım ama, ne yazık ki hiç kullanmıyor.

Frauke

sereniti

2

"Haydi uyanın. Benim cep telefonum hâlâ servis dışı. Bu bir felaket."

Birisi kabaca kolumu sarstı. Bir felaket mi var? Heyecanla kalkıp oturdum. Karşımda, tavandaki ellili yıllara ait üç kollu bir avizenin yetersiz ışığı ile aydınlanan maun renkli kocaman bir elbise dolabı duruyordu. Bu gerçekten bir felaketti. "Ben neredeyim?"

Nelly cırtlak bir sesle, "Kötü bir karabasanın içinde," dedi. Kolumu sarsan da oydu. "Büyükannemin evindesin."

Ah. Şimdi hatırlamıştım. Bugün yeni hayatımın ilk günüydü. Yalnız yaşayan bir kadın olarak hayatımın ilk günü. Pek de iyi başlamamıştı.

"Burası artık büyükannenin evi değil," dedim. "Artık bizim evimiz." Büyükannenin yirmi yıldan beri maun komodinin üzerinde duran ve yine maun ağacından yapılmış saatine baktım. Altıyı biraz geçiyordu. "Güzelim. Bugün rosenmontag (karnavaldan önceki pazartesi). Biraz daha uyuyabiliriz."

Nelly, "Cep telefonum çalışmıyor," diye bağırdı. "Bu-

rada uyuyamıyorum. Berbat bir yer. Korkunç. Düşündüğümden çok, çok daha kötü."

Ne yazık ki haklıydı. Lorenz ev hazır deyince, normal olarak annesinin eşyalarını çıkarıp, bizimkileri koyduğunu zannetmiştim. Ama Lorenz eşyalarımızı, diğerlerinin arasına serpiştirmişti. Sonuç bir felaketti. Yeni evimizi ilk defa dolaşırken gördük. Nelly odalara girdikçe kriz geçirip çığlıklar atmaya başlamış, Julius ise tuvalette küsmüştü. Lorenz'in, bizi kapının önüne bıraktıktan sonra, hemen defolup gidişinin nedeni belli olmuştu.

"Burası sizin yeni eviniz," demiş, benden başka herkese veda öpücükleri dağıtmış, sonra, artık yalnız kendisine ait olan o güzel evine dönmüştü.

Burada ise her şey hâlâ Wilma Nine'nin zamanındaki gibi duruyordu. Sadece onun mavi saçları ve mutfak önlüğüyle mutfaktan çıkıp karşımıza dikilmesi eksikti.

Wilma Nine maun mobilyalardan hoşlanıyordu. Parlak ve ağır mobilyalar. Bazı mobilyaların hiçbir kapıdan sığması mümkün değildi. Sanırım ev bu eşyaların çevresine inşa edilmişti. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Maun kaplı koridordaki maun elbise dolabının ve maun telefon masasının yanından, içinde tavana kadar yükselen maun bir dolap ve iki maun büfe bulunan oturma odasına geçiliyordu. Maun sehpa, eski ingiliz tarzı deri koltuklarla İran halısına ve kahverengi kadife perdelere çok uyuyordu. Büfeler o kadar büyüktü ki, kapıları tel örgü ile değiştirilse, içlerinde kolaylıkla hayvan beslenebilirdi -küçük bir keçi veya bir sürü tavşan rahatlıkla sığardı. Kaloriferleri gizleyen dolaplar bile maun rengine boyanmıştı.

Koridorun solundaki mutfağın içinde de yine ufak maun dolapçıklar vardı. Mutfaktan, Lorenz'in, maun olmayan eski büfemizi, maun bir büfenin yanına sıkıştırdığı

yemek odasına, maun kepenkli bir servis penceresi açılıyordu. Parlak maundan yapılmış büyük yemek masasının yanında, ona uygun, perdeler gibi maun kahverengisi, desenli bir kumaşla kaplanmış maun iskemleler vardı. Bu odanın başka bir özelliği ise, abajurun da maun olmasıydı. Buradan, büyükannenin ölümünden sonra sulanmadığı için, bir çiçek mezarlığına dönüşmüş olan kış bahçesine geçiliyordu. Buradaki oturma grubu ise maun değil ratandan yapılmıştı. Ama piyano maundu.

Büyük misafir banyosunun fayansları da, içindeki tuvalet eşyaları gibi kahverengindeydi.

Nelly, "Galiba kusacağım," dedi.

Ben de öyle.

"Babanın evi boşalttığını zannediyordum," dedim ve elimle tuvalet kâğıdı rulosunu çevirdim. Üzerlerinde sarı çiçek resimleri vardı. Büyükanne bunu herhalde yetmişli yıllardan beri saklamış olmalıydı.

Nelly, "Bazı şeyleri aldı," dedi. "Misafir odasına birkaç koli eşya koydu. Bu korkunç mobilyaları ise Kızıl Haç'a verdiğini sanıyordum."

"Bu kolay değil. Bu eşyaların çoğunu ancak bir vinç bu evden çıkarılabilir," dedim. "Evin bir duvarını da yıkmak gerekir. Ayrıca Kızıl Haç bu eşyaları ne yapsın?"

Nelly, "Hepsini yakmak gerek," diye bağırdı. "Mutlaka bir yerlerde üşüyen ve yakacak oduna gereksinim duyan insanlar vardır."

Wilma Nine hayattayken üst kata hiç çıkmamıştık. Ama üst katın daha iyi olabileceği.konusundaki ümidimiz kısa sürede kırıldı. Lorenz Julius'un, ranza, komodin, elbise dolabı, oyun halısı ve on bir Ikea oyuncak kutusundan oluşan eşyalarını Wilma Nine'nin dikiş odasına koymuştu. Bunlar, Wilma Nine'nin maun dikiş masası ile tavana

kadar yükselen maun dolabın arasına sıkışmıştı. Yalnız, Lorenz pencereye Julius'un gök mavisi perdesini asmıştı. Bu perde, biraz uzun olmasına karşın yeşil renkli halı ve duvarlarla iyi uyum sağlamıştı.

Nelly, "Bir canavar ini," diye mırıldandı.

Julius ise durumdan memnundu. Oyuncaklarını görünce sevinmişti. Hiçbir şey keyfini bozmayacak gibi görünüyordu.

Wilma Nine'nin eski misafir odası şimdi Nelly'nin odası olmuştu. Oda gri renkli eşyalarla döşenmişti. Elbise dolabı ise olağandışı olarak maundan değil kontrplaktan yapılmıştı. Komodin ve dar yatak da öyleydi. Bu eşyalar Lorenz'in çocukluğundan kalmaydı ve üzerinde hâlâ seksenli yıllara ait çıkartmalar vardı. Duvarda da Abba'nın bir posteri asılıydı.

Nelly elindeki pılı pırtıyı yatağın üzerine attı ve bir çığlık kopardı. Çığlıkları birbirini izlerdi. "Burada kalmayacağım. Olacak şey değil. Hiç kimse benden burada kalmamı bekleyemez. Ben babamın yanma dönmek istiyorum."

Ben de öyle diye düşünüyordum ama bunu ona söylemedim. Aslında ona geri dönmek de istemiyordum. Bütün bunların suçlusu oydu. Babamız aslında domuzun tekiydi. Bu yaptığı gerçekten olacak şey değildi. İnsan en büyük düşmanına bile böyle bir evi layık görmezdi.

Lorenz'in yatak takımlarımı tıktığı yatak odasını gördüğüm zaman, burada uyuyamayacağımı anlamıştım. Tavandaki lambanın solgun ışığında, sanki Wilma Nine, üç parçalı maun aynadan bana sinsi sinsi gülüyordu.

Nelly benim sinirlerimi yatıştırmak için olsa gerek, "Anne, bak, burada duvarlara bile kusabilirsin," dedi. "Belli bile olmaz."

Trudi'nin numarasını çevirirken "Burası perili bir ev,"

diye mırıldandım. Bu gece için önerisini kabul edip, geceyi onun evinde geçirmeliydik. Yarın işe girişir ve Wilma Nine'ninki de dahil olmak üzere bütün eski ruhları, dışarı atardım .

Ama Trudı evde yoktu. Gardasee'deki bir seminere gitmişti. O hep güzel yerlerdeki zırva seminerleri seçerdi.

Arayabileceğim başka biri yoktu. Otel için ise param yoktu.

"Acıkan var. mı?" diye sordum.

Nelly, "Hayır. Benim zaten midem bulanıyor," dedi ve ağlayarak odasına koşup kendini yatağın üzerine attı.

Julius'la ben sessizce birbirimizi okşuyorduk.

"Şimdi gidip bir uyuyalım," dedim. Daima olumlu düşünmeye çalışmalıyım. Trudi hep böyle söylerdi. 'Yarın babayla görüşürüz. Burayı yaşanır hale getireceğinden eminim." Bu yalanı söylerken hafifçe kızarmıştım. "Babanın bize biraz para vermesi yeter. O zaman burayı saray gibi yaparız. Tamam mı?"

Nelly şaşırarak burnunu çekti.

Julius tahta bir kutu bulup kapağını açtıktan sonra, "Bak Nelly, burada senin için bir televizyon bile var," diye bağırdı.

Nelly ağlayarak, "Bu siyah beyaz," diye söylendi ve hırsla, "Çok kötü bir şey yaptınız," diye ekledi. "Beni bu delikte yaşamak zorunda bıraktınız."

"Burada manyetik bir boşluk var," dedim. "Bu aslında iyi bir şey. Elektronik birikim de yok. Trudi bunu duyunca çok sevinecek. Şimdi size rahat uyumanız için pamuk prenses ve yeni evin masalını anlatacağım. Yarın sabah gün ışığında her şeyin daha güzel göründüğünü göreceksiniz."

Ama bu yalandı. Gün ışığında her yer yine korkunç,

hatta daha da korkunç görünüyordu. Ust kattaki banyonun hakim renkleri sarı ve kahverengiydi. Duvarlardaki çiçek desenlerinin de yardımıyla, insan dişini fırçalamaya başlarken başına ağrı saplanıyordu.

Nelly sabah altıdan beri onuncu defa, "Şimdi babamı arıyorum. Gelip beni buradan alsın," diye bağırdı. Bütün kız arkadaşlarına birer SMS göndermeye çalıştıysa da, telefonunun bahçede bile çalışmaması korkunç sinir krizleri geçirmesine neden oldu. Arada, odasına çekilip kulakları sağır edecek şekilde "Sportfreunde" kanalım dinliyordu.

Mutfakta kahvaltı hazırlamak istediysem de, Lorenz buzdolabını çalıştırmış, ama içine hiçbir şey koymamıştı. Evde kahve bile yoktu. Bir kutu nane çayı buldum ve hemen demledim. Bu, en azından Julius için fena olmadı.

"Dükkânlar açılınca gidip gereken her şeyi alırız," diye söz verdim.

Julius, "Ama açlıktan ölüyorum," diye direndi.

Nelly, "O zamana kadar ben de açlıktan ölürüm," diye çıkıştı. "Niçin daha önceden bizim için yiyecek bir şeyler hazırlamadın, kargaların annesi?"

Çünkü ben, kargaların annesi, dün akşama kadar, bu sabah bir maun kabus içine uyanıp buzdolabında bir şey bulamayacağımı bilmiyordum.

Sonunda hava aydınlandı. Gün ışığında mobilyalar daha güzel görünmüyorlardı.

Nelly'nin zırlamasına artık dayanamadığını için, "Tamam," dedim. "Şimdi babanı arayabilirsin." Babasını uykudan kaldırabilmesi için, ona saat altıda izin vermediğim için kendi kendime kızdım. Ama bu benim için bir alışkanlıktı -içime işlemişti. Cumartesi ve pazar günleri baba geç saate kadar rahatça uyuyabilmeliydi.

Lorenz gelip Nelly'yi almayı kabul etmemiş olmalıydı

ki, Neily, Wilma Nine'nin telefon ahizesini masanın üstüne hırsla çarptı ve, "Olmaz. Annemle konuşacaksın. Anne, babam seninle konuşmak istiyor," diye bağırdı. Hırsla maun merdivenlerden yukarı koşup odasına girdi ve kapıyı öyle hızlı kapattı ki bütün ev sarsıldı.

Lorenz'in benimle konuşmak istediğini hiç sanmıyordum.

Lorenz, "Beni rahatsız ediyorsun," diye böğürdü. "Bu da ne demek oluyor? Nelly tekrar yanıma gelmek istiyor. Halbuki gideli on iki saat bile olmadı."

"Evet," dedim. "O da senin hassas bünyene çekmiş. Wilma Nine'nin mobilyalarına karşı alerji duyuyor. Senin yapıştırdığın posterleri de beğenmemiş. Ayrıca senin atom santrallerine bu kadar karşı olduğunu da bilmiyordum."

"Orası artık senin evin. Beğenmediğin şeyleri değiştirebilirsin. Posterler de buna dahil."

"Ah öyle mi?" Bu kadar süre içinde ne yaptın Lorenz? Maun eşyaları mı parlattın? Buzdolabını bile boş bırakmışsın. Ama onun yerine Wilma Nine'nin elbise dolabı ve plak çekmecesi doluydu. Yetmişli yıllara ait opera aryaları! Çok güzel."

Lorenz cevap vermedi.

"Lorenz. Orada mısın?"

"Evet ama bu konuşmayı fazla uzatmaya niyetim yok." Ağzı dolu halde konuşuyor gibiydi. "Ailenin yanına kaçtıktan sonra, şimdi evin döşenmesi konusunda bana bir şey söylemeye hakkın yok."

Ha ha, sanki bunu yapabilirmişim gibi! "Lorenz evi bizim için hazırlayacağına söz vermiştin. Hazırlamak demek, oturulabilir bir hale getirmek demektir. Ama sen bizim eşyalarımızla, kendi evinde kalmasını istemediğin bütün ıvır zıvırları, annenin eşyalarının arasına tıkmışsın."

Lorenz ağzını şapırdattı.

"Orada ne yapıyorsun Lorenz?"

"Başka ne söylemek istiyorsun?"

"Söz verdiğin gibi evi niye boşaltmadın?"

"Bir sürü kutuyu buraya taşıdım. İstersen Nelly'e sorabilirsin."

"Elbette. Bundan eminim," diye tısladım. "Para, mücevher, Meissener marka porselenler ve deri kılıfta bulunan ilk gün paralan kutuları. Bütün diğer eşyaları burada bırakmışsın."

Lorenz, "Onlar işine yarar diye düşündüm," dedi. "Yardımcı olmak istemiştim. Özür dilerim."

"Evet, çok teşekkür ederim. Harika. Jartiyerle giyilen çoraplar ve vizon şapkalar çok pahalandılar."

Lorenz derin bir nefes almakla yetindi.

"Lorenz, orada ne yapıyorsun?"

"Eğer bir itirazın yoksa, jimnastik bisikletinde oturuyorum ve bu görüşmeyi bitirmek istiyorum. Haydi artık."

"Ne yani? Görüşmeyi bitirecek miyiz, yoksa devam mı edeceğiz?"

"Conni, sen Pellworm'da tatil yaparken, ben burada çabalayıp durdum, teknisyenleri denetledim, eve baktım, kızına sahip çıktım ve haftada seksen saat çalıştım. Şimdi artık senin annemin eşyalarını bir yardım kuruluşuna bağışlama vaktinin geldiğini görmüyor musun? Artık biraz olgunlaşmaksın."

Anlaşıldığı kadarıyla, Lorenz bisikleti son hızla çevirirken, ben derin bir nefes alarak içimden ona kadar saydım.

"Lütfen biraz çocuklarını da düşün. Bu ortamda yaşamak zorunda kalırlarsa, bunun onlarda nasıl bir etki bırakacağını düşünemiyor musun? Ev, içinde yaşanamayacak kadar dolu. Tadilat için bana para lazım. Benim ciizdanı-

mın tamtakır olduğunu biliyorsun. Fiyatları bilmiyorum ama, elli bin avro ile ev biraz yola girebilir. Banyoların fayanslarının değişmesi lazım. Ayrıca tuvalet malzemelerine de ihtiyacımız var."

Lorenz'in hiddetle soluduğunu duydum.

"Lorenz, niçin bir şey söylemiyorsun? Bisikletin üzerinde kalp krizi mi geçiriyorsun?"

"Conny. Şimdi konuya bir nokta koy. Benden bir kuruş bile alamazsın. Evin her şeyi yerli yerinde. Annem bu evi daha beş yıl evvel tamir ettirmişti. Evet, evet. Dışı da boyanmıştı. Ahh, evet, üstelik şimdi yepyeni bir kalorifer var. Çalışan bir çamaşır makinen, kurutma makinen, içinde her şeyi olan bir mutfağın, evet, hatta evet, bir şöminen ve yüz elli metrekare döşeli alanın var." Lorenz'in ses tonu çok değişikti. Hem hırslı hem neşeliydi. Yabancı biri gibiydi. Bu bir sürü ahlar ve evetler de benim için yeniydi. Bunlar herhalde avukatların, karşılarındakileri şaşırtmak için kullandıkları numaralardan biri olsa gerekti. Yalnız bir tek şey eskisi gibiydi. Lorenz, konuyu evirip çevirip, kendi lehine döndürme konusunda çok yetenekliydi. "Belki her şey senin zevkine uymuyor olabilir -bu arada çok zevkli biri olmadığını söylersem sanırım yanlış olmaz. Ama orayı istediğin gibi değiştirebilirsin."

"Nasıl olacak peki? Ben fork lift kullanıcısı olmadığım gibi duvar yıkıcısı da değilim. Altmış kilo ağırlığında bir kadınım ve burada bir tondan daha hafif tek bir eşya yok. Lorenz, bu böyle olmaz. Evin tadilat görmesi gerek. Bunun için paraya ihtiyacım var - hem de mümkün olduğu kadar çabuk. Buzdolabını doldurmam lazım."

Lorenz'in cevabı yine derin bir nefes almak oldu. "Senin banka hesabını ve buzdolabını doldurmanın benim sorumluluğum olduğunu nereden çıkarıyorsun?"

Peki öyleyse bunlar kimin sorumluluğuydu?

"Ben, ben, ben," dedim

Lorenz "Sevgili Conny," dedi. Pedalı en yüksek hızda çevirdiği anlaşılıyordu. "Lütfen söyle, elindeki belgelerden herhangi birinde, sana hayatının sonuna kadar para vereceğime dair bir şey yazıyor mu? Benimkilerde öyle bir şey yok. Kocaman bahçeli bir eve sahip oldun. Oranın kaç para ettiğini sana söylememe gerek yok. Çocuklara da bakılacak. O da az değil. Bundan başka bir ihtiyacın olursa, -burada sesi yükseldi- onu da lütfen kendin kazanıver."

"A-a-a," diye kekeledim. Tam olarak "Ama,"mı yoksa "Aşağılık herif," mi demek istediğimi çıkaramadım. Ulfı'nin önüme koyduğu o belgeleri nasıl imzalamıştım? Aslında onların bir kelimesini bile anlamamıştım. "Ek gelirler," ve "Bakım yardımı," gibi kelimeler bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Yalnız tahmin edebiliyordum. Ama para almayacağıma dair bir belge imzaladığımı hatırlamıyordum. "Nasıl-nasıl-nasıl?" Nasılla başlayan öyle çok soru vardı ki. Bundan sonra nasıl yaşayacaktım? Bu maun cehennemini, çocuklara uygun bir yuva haline nasıl getirecektim?

"Lorenz?" Ses tonumun yalvarır gibi çıktığını biliyordum. Ama belki bu Lorenz'i duygulandırabilirdi.

Hayır, etkisi olmadı.

"Conny, bu tartışmalar için ne zamanım ne de isteğim var. Eğer durumdan memnun değilsen, bunu avukatınla hallet. Evet! Evet! O da konuyu benim avukatımla halleder. Bundan sonra beni ancak çocuklarla ilgili bir sorun olursa ara. İlişkimizi bu gibi tartışmalarla zedelemeyelim."

A, tabii, İlişkimiz o kadar iyi ki. Onu hiç bozmak istemem!

"Avukatımı mı? Lorenz, bu da ne demek oluyor? Sen-

sen-sen avukatımın olmadığını biliyorsun." Ne diyeceğimi bilemediğim durumlarda her zaman yaptığım gibi kekelemeye başlamıştım. "A-a-a ma sen Ulfı'nin bizim için her şeyi ayarlayacağını söylememiş miydin?" Onun dediğine göre, Ulfı şehrin en iyi boşanma avukatıydı. O ve karısı Frederike en yakın dostlarımız arasındaydılar. "Lorenz? Orada mısın?"

Lorenz "Bu da senin çok tipik bir huyun," diye bağırdı. "Boşanmamız sırasında bile, seninle ilgili her şeyle benim ilgilenmemi bekliyorsun. Kendine bir avukat bul ve beni rahat bırak."

"Sen aşağılık herifin birisin," dedim.

Lorenz nefes nefese,"Öyle olsun," dedi.

"En azından kabul ediyorsun," dedim." Ağlamaya çalışmadım. Şimdi ne yapmalıydım? "Bana şimdi ne yapmam gerektiğini söyle."

Cevap gelmedi. Nefes sesi bile gelmiyordu. Lorenz telefonu kapamıştı.

Şaşkınlıkla ahizeye baktım.

Aylarca, bana, karşılıklı anlaşarak problemsiz olarak boşanacağımızdan bahsetmişti. Şimdi ise aniden bir avukat tutmamı istiyordu. Peki niye şimdi? Beni kandırdığını anlıyordum. Onun ve arkadaşı Ulfı'nin en doğru ve en dürüst çözümdür diyerek önüme koydukları o lanet belgeleri katiyen imzalamamam gerekirdi. Bunu şimdi anlamak ise bana hiçbir yarar sağlamayacaktı.

İçimden Wilma Nine'nın tuvalette kullandığı deterjanı içmek geldi. Böylece bütün problemlerimden kurtulurdum.

İki küçük elceğiz belime sarıldı. "Annecim. Ben çok acıktım."

Yanaklarımdaki gözyaşlarını silerek Julius'a sıkıca sa-

rıldım. Çocukların en güzel yönleri de bu. İnsanı intihar etmekten vazgeçiriyorlar.

•

Güçlükle, tatil günleri kapalı olmayan bir market bulduk. Sokakta bir büfe vardı ama çocuklarımı yalnız çikolata, jelibon ve limonata ile beslemek istemiyordum. Bankamatikten para çektim ama Lorenz'le yaptığım görüşmeden sonra içim hiç de rahat değildi. Hesabımda 114 avro vardı. 120 avro çektim. Bugün yalnız yaşayan bir kadın olarak ilk günümdü ve hesabım hemen eksiye düşmüştü. Bu hiç de iyi bir başlangıç değildi. Ayrıca migrenim tutmuştu ve Wilma Nine'nin ecza dolabında ne aspirin ne de benzeri bir ilaç vardı. Yalnız basur merhemi, burun damlası ve romatizma ilaçları olduğunu görmüştüm. Büyük olasılıkla, Lorenz onları belki kullanırım diye atmamıştı.

Çocuklara istediklerini almalarını söyledim. Hiç olmazsa bu yönden üzülmesinler diye düşünüyordum. Yalnız içeceklerden birer şişe almak zorundaydılar. Çünkü dönüş yolu çok uzundu. İçimi çekerek raftan bir şişe "Volvic" aldım. Genellikle günde üç ila dört şişe maden suyu içiyordum. Bu haftada iki kasa eder. İleride bunları bizim eve taşımak sorun olacaktı.

"Buradaki musluk suyunun çok iyi olduğu söyleniyor," dedim. "Bol bol çay yaparım. Hem sağlıklı, hem de hesaplı olur." Bugünden itibaren masraflarımızı mümkün olduğu kadar kısmalıydık.

Nelly, "Bizim bir arabaya ihtiyacımız var," dedi. "Üstü açık olursa iyi olur."

Bir araba mı? Hah ha! Üstü açık bir araba iyi olur! Nelly'nin benim mali durumumdan haberi yoktu. Ayrı-

ta on beş yıldan beri araba kullanmamıştım. Şimdi tekrar kullanmak da neyin nesiydi?

"Biz kendimize bir at arabası alalım," dedim. "Üstü açık bir at arabası."

Nelly bana kötü kötü baktı.

Satın aldıklarımızı yüklenerek Wilma Nine'nin evine doğru yola çıktık. Julius kesekâğıdı taşımıyordu ama, onun yerine elinde on ikilik bir tuvalet kâğıdı paketi vardı. Onu göğsüne bastırmış, önünü zor görüyordu.

"Bu benim hava yastığım." diyerek bir elektrik direğine bilerek çarptı.

Ondan sonra da bir adama çarptı.

Adam "Hoppala," dedi. Karşı taraftaki reklamın ışıkları kel kafasına vuruyordu.

"Özür dilerim," dedim ve Juilus'a azarlar gibi baktım. Ama o araba sesleri çıkararak ayaklarını yere sürtüyordu. "Bunu bilerek yapmadın değil mi Julius?"

Julius, "Evet, bilerek yaptım," dedi. Çok dürüst bir çocuktu.

Ama adamjulius'a bakmadı bile. "Bak sen şu işe," dedi. "Sen Constanze değil misin?"

"Evet, " Ben oyum. Peki bu adam kimdi? Onu daha önce hiç görmemiştim.

"Hey. Çok değişmişsin."

"Eh gittikçe gençleşmiyoruz," dedim. Böyle dazlak kalalı birini tanıyıp tanımadığımı düşünmeye başlamıştım. Ama hatırlayamıyordum. Nelly yanımda huysuzlanmaya, ;ıyaklarını hiddetle yere vurmaya başlamıştı. Belli ki plastik torbalar ona ağır geliyordu.

Dazlak kafalı adam, gülerek, "Üniversiteden beri ne yaptın?" diye sordu.

Kararsızca, "Evlendim, çocuklarım oldu..." dedim. "Ya sen?"

Dazlak kafa, "Aynen," dedi ve tekrar güldü. "Bu arada da kariyer yaptım. Bir reklam ajansında baş danışmanım. Çok iş, çok para. Geçen yıl benim ödediğim gelir vergisiyle devletin borçlarını kapatabilirlerdi." Tekrar güldüğü zaman, karşımdakinin kim olduğunu hatırladım. Jan Kröllman. Benim ilk erkek arkadaşım. Beni yalnız karanlıkta çıplak görebilmiş ve başka biriyle aldatmış olan arkadaş. Jan o zaman da kendini beğenmişin tekiydi. Yalnız o zaman dazlak değildi ve şimdiki gibi bira göbeği de yoktu. Onu karşımda böyle görünce, eskiden tek çekici yönünün saçları olduğuna karar verdim. İlk erkek arkadaşım olarak acaba niye daha iyisini seçmemiştim? Kendi kendime kızdım. Sonunda Lorenz yine haklı çıkmıştı. Ben, gerçekten zevksiz biriydim.

Nelly hırsla, "Anne," diye tısladı.

"Hemen geliyorum şekerim," dedim ve Jan'a dönerek, "Seni tekrar görmek çok güzeldi ama bizim gitmemiz gerek, " diye ekledim.

Oysa Jan'ın vedalaşmaya niyeti yoktu. "Kocanın mesleği ne?" diye sordu.

Nelly, bu sefer daha yüksek sesle, "Anne!" diye bağırdı. Julius ise hâlâ keyifle araba sesleri çıkarıyordu.

Jan'a, "Savcı," dedim. 'Yakında da eski kocam olacak." Aynı anda bunu söylediğime pişman oldum. Jan'ın, benim aile ilişkilerimle ne ilgisi vardı? "Jan, özür dilerim. Bizim acelemiz var. Hâlâ kahvaltı etmedik."

"Gerçekten mi?" Jan, ona kızgın kızgın bakan Nelly'ye ve Julius'a dikkatle baktı. "Ben de ekmek almaya gidi-' yordum. Uç çocuğum var ve ev işlerine yardım etmem

lazım. Söylesene, buradaki Böcekler Sitesi'nde mi oturuyorsun?"

"Evet. Dünden beri. Hornissen Sokağı'nda. Ekmek almak ev işi mi oluyor? Bence hayır."

"Aaannnne."

Jan "Ne ilginç!" diye bağırdı. "Biz de orada oturuyoruz. Ev numarası kaç?"

"On dört"

"Bayan Wischnewski'nin eski evi," dedi ve ıslık çaldı. Bunu beğendiğinden mi, yoksa küçümsediğinden mi yaptığını anlayamadım.

"Aaaaannnnnneeee!"

"Evet, o hanım benim kayınvalidemdi. Jan bizim mutlaka gitmemiz lazım."

"Demek ki bundan sonra daha sık görüşeceğiz. Biz 28 numaradaki çok camlı kübik binada oturuyoruz. Mimar bu ev için ödül almış. Pek ucuz değildi. Elbette ki tasarımı'nda bir bedeli var. İki yüz kırk metre kare. Yerler granit kaplı. Saunası, dalgalı havuzu, gömme dolapları..."

Nelly neredeyse patlayacakmış gibi görünüyordu.

"İyi o zaman. Umarım iyi komşuluk yaparız," dedim ve onu sokağın ortasında bıraktım. Halbuki o daha evini anlatmayı bitirmemişti.

Nelly onu küçümseyerek, "Kim bu züppe?" diye sordu.

"Bir zamanlar aynı yurtta kalmıştık," dedim. Hassas kızıma daha fazlasını söylemedim. Bu aralar beni zaten pek sevmiyordu. "İnanmayacaksın ama Hornissen Sokağı'ndaki o çirkin beton yığını ona ait. Hani şu akvaryuma benzeyen bina. Güya mimarı ödül almışmış. Güldürmesin beni."

Anlaşılır gibi değildi. Jan Kröllmann'ı on beş yıldır

görmemiştim ve yeni hayatımın ilk gününde onunla karşılaşmıştım. Kocasından yeni ayrılmış, parasız, bir kadın -saçları yıkanmamış ve makyajsız. Ne kadar kötü bir zamanlama. Karşılaştığım ilk vitrinin önünde çaktırmadan kendime baktım. Yok canım. Görünüşüm o kadar da kötü değildi. Saçlarını kaybeden ve en azından yirmi kilo alan Jan'dı. Makyajım yoktu ama, saçlarım, yıkanmamış olmasına rağmen, eski günlerde olduğundan çok daha güzeldi. O günlerle karşılaştırıldığında, ben, en azından görünüş olarak, Jan'a göre çok daha iyiydim.

Buna karşılık o benden daha fazla kazanıyordu. Ama böyle olması doğaldı. Bir işim olmadığından, berber çırakları bile benden daha fazla para kazanıyor olmalıydı. Mesleğim bile yoktu. Sahip olmadığım daha çok şey vardı.

*

Eve gelince derhal, bu durumda bana destek olabilecek tek kişi olan Trudi'yi tekrar aradım. Ama Trudi'nin telesekreteri hâlâ onun Gardasee'de olduğunu söylüyordu. Hırsızlar için iyi, benim içinse kötü bir haberdi.

Kendimi çok yalnız hissediyordum. Ama sonra derin bir nefes aldım ve Trudi burada olsaydı, bana ne tavsiye ederdi diye düşündüm. İlkönce sızlanmamı keserdi. "Devamlı olarak sahip olmadığın şeyleri düşünme. Sahip olduğun şeylere sevin," derdi. Herhangi bir konuda sızlanmaya başlayacak olsam, o hep böyle derdi.

"Peki tamam. Memnun olabileceğim neyim var?"

Önce; İki sağlıklı çocuğum var. O kadar sağlıklılar ki, şu anda aldığımız yiyeceklerin üzerine aç kurtlar gibi saldırmış, karınlarını doyurmakla meşguller. Yarın tekrar alışveriş yapmamız gerekecek kadar açlar. Peki yarın hangi parayla tekrar alışveriş yapacağız? Ama hayalimdeki Trudi

böyle olumsuz düşüncelere hiç yer vermezdi, *"iki sağlıklı çocuk"* diye tekrarladı. *Bu şimdilik çok iyi. Ee başka?"*

Başımın üzerinde bir çatı var. Nefesimi kesip, çatıyı anlatmaya başlayacaktım ki, hayatımdaki Trudi sözümü kesti: *Hayır. Maun konusunda bir kelime bile söyleme. Önemli olan sıcak ve emin bir yerde oturmanız. Devam et! Başka ne için haline şükredersin?*

Gerektiği zaman bir şeyi tutabilen iki sağlıklı elim var dedim.

Aklıma başka bir şey gelmedi. Ama bunlar hayatımdan memnun ve huzurlu olmam için yeter de artardı bile. Kendimi Wilma Nine'nın kahverengi koltuğuna attım ve ağlamaya başladım. O kadar huzurlu ve neşeliydim ki.

Tam Wilma Nine'nin ahududu liköründen içip -kütüphanenin arkasındaki gizli dolapta ahududu likörü sakladığını pazar ziyaretlerimizden biliyordum- biraz kafayı bulmayı düşünürken kapı çaldı. Wilma Nine'nin kapı zili kendisine hiç yakışmıyordu. İnsanın tüylerini ürperten "Krrrrrrk" diye bir sesle kötü kötü çalıyordu.

Çocuklar yemek odasına geldiler.

Julius, ağzı tıka basa Nutella'lı ekmekle dolu olarak "Bu da neydi?" diye sordu.

Nelly'nin de ağzı Nutella doluydu. "Aptal, kapının zili," dedi.

"Kapıyı bu şekilde yalnız icra memuru çalar," diye mırıldandım ve yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim.

Nelly "Belki babamdır," diyerek koridora koştu.

Julius, "Anne, niçin ağlıyorsun?" diye sordu.

'Wilma Nine'nin gömme dolabını çok çirkin bulduğum için," diye cevap verdim.

Julius, "Demek öyle," dedi.

Nelly koridordan, "Anne, komşularımız geldi," diye seslendi.

Ah ne güzel. Yeni bir heyecanla yerimden kalktım. Şehrin banliyölerine taşınmanın da bu avantajı var. Komşular birbirleriyle ilgileniyorlar.

Kapıya yöneldim. Elimden geldiğince gülümsemeye çalışarak, "Biz yeni komşularız," dedim. Ama yüzümdeki gülümseme birden dondu. Kapıda duranlar, İstasyonda gördüğümüz şişko Heinrich ve şişko Giesela'dan başkası değildi.

Heinrich pek dostane olmayan bir tavırla, "Sonunda taşındığınızı gördük ve size hoş geldin diyoruz," dedi. "Biz 16 numarada oturan Bay ve Bayan Hempel'iz."

Otomatik olarak, "Memnun oldum," diye kekeledim. Bu saçma bir rastlantıdan başka bir şey değil. Kendime hakim olmam gerekiyordu. Elimi Hempel'lere uzatırken, her ikisinin de hafızalarının zayıf ve gözlerinin bozuk olduğunu ümit ediyordum. "Ben Constanze Wischnewski ve bu da kızım Nelly." Bu arada, b*ir de küçük kusucumuz var ama umarım o içeride kalıp kendini göstermez* diye düşünüyordum

Bayan Hempel, "Nelly hiç de hoş bir isim değil." dedi. İnce, tiz bir sesi vardı. "Siz de öyle bulmuyor musunuz?"

Şaşkınlıkla, "Ah evet," dedim. Biraz rahatlamıştım. Hempel'ler beni tanımamışa benziyorlardı. Tam o sırada Julius içeriden gelip koluma asıldı ve kocaman gözleriyle Hempel'lere baktı.

Hafifçe titreyerek, "Ve evet. Bu da bizim küçük Julius'umuz," dedim. Suratı Nutella ile kaplı olduğu için belki onu tanımayabilirlerdi.

Bayan Gisela bizi küçük gözlerinde kuşkulu bakışlarla süzüyordu.

"Heinrich," diye tısladı ve dirseğiyle kocasını dürtükledi. Tısladığı zaman sesi, menteşeleri yağlanmamış bir kapının çıkardığı sese benziyordu. Acaba bizi tanımışlar mıydı?

Bay Hempel, "Şimdi söyleyeceğim," diyerek Wilma Nine'nin paspasının üzerinde dimdik durdu. Büyükanne Wilma'nın paspasının üzerinde, "Artık sen her şey bitti diye düşünürken, uzaklardan bir ışık gelir," yazıyordu. Karışık hislerle bu yazıyı okudum. Bu, belki başkaları için geçerli olabilir, ama bugün olduğu gibi, ben işin sonuna varmışsam, bana ışık değil, ancak Hampel çifti gelir. Bu tipik bir olaydı.

Bay Hempel, "İyi bir komşuluk ilişkisi sürdürebilmemiz için, bazı noktalara açıklık getirmek istiyorum," dedi. "Saat on iki ile on beş arasında ve on sekizden sonra, çocuk sesi ve çim biçme makinesinin gürültüsü olmayacak. Lodos esen günlerde ızgara yapılmayacak ve misafirler arabalarını yol kenarına değil, sizin arazinize park edecekler. Buraya kadar anlaştık mı?"

Afallamıştım. "Evet," dedim. Nelly terbiyesizce güldü. Julius ise, Bayan Hempel'in kendisini dikkatle süzen bakışları karşısında, nutella sıvalı yüzünü pantolonuma dayayarak saklamaya çalıştı. Bayan Hempel tekrar "Heinrich!" diye tısladı.

Bay Hempel çifte gerdanını gömleğinin yakasına bastırarak, "Merak etme, Gisela. Kroppzeuch'u unutmadım. Konuya açıklık getirmek gerekiyor. Yaşlı hanım hasta olduğu için Kroppzeuch'a tahammül ettik ama artık yeter. Eğer mahkemeye gitmek istemiyorsanız, Kroppzeuch'u uzaklaştırın. Hem de hemen. Siz davacı olduğumuz ilk insanlar olmayacaksınız," dedi.

"Kroppzeuch mu?" Bu kelimenin anlamını bilmiyordum. Bunu daha açık söyleyebilirdi.

Bay Hempel, "Dilerim iyi komşuluk yaparız," diyerek sözünü bitirdi.

"Elbette," dedim. "Ha hım, Kroppzeuch ne demek..."

Devam edemedim. Bay Hempel hoş geldin konuşmasını bitirince, Bayan Hempel araya girdi.

Parmağını neredeyse göbeğime batırarak, kocasına, "Bunların kim olduğunu anlamadın mı?" diye haykırdı.

Tanrı belalarını versin.

Bay Hempel dik dik bana baktı ama jeton düşmedi. Bayan Hempel onun hatırlamasına yardımcı olmaya çalıştı.

"Paltonu kirleten bu kadındı."

"Ama hayır." Aslında ben değil, Julius küsmüştü. "O büyük bir talihsizlikti.. .Tren gelmişti ve acelemiz vardı... Çocukları bilirsiniz... .Tekrar özür dileyebilirim..."

Bay Hempel gözlerini kısarak, "O münasebetsiz kadın siz miydiniz?" diye bağırdı. "Bu kadarı da olmaz."

"İsteyerek olmamıştı," dedim.

Bayan Hempel, "Sizinle daha çok işimiz olacak gibi görünüyor," diye cıyakladı. Cıyaklarken nedense daha neşeli görünüyordu. "Gel Heınrich, şimdiye kadar bir hukuk sigortamızın olmasının hep faydasını gördük."

Bay Hempel, "Temizleyicinin faturasını, önümüzdeki günlerde size getireceğim," dedikten sonra, kol kola bahçe kapısından çıkıp gittiler.

Kapıyı kapatmadan önce, Nelly, bana, "Bunlar da neydi?" diye sordu.

"Kıyamet günü!" dedim.

Nelly, "Varis çoraplı ve kıvırcık saçlı bir kıyamet günü," dedi ve Bayan Hempel gibi cıyakladı: "Siz de öyle bulmuyor musunuz?"

Julius, "Kıyamet günü nedir?" diye sordu.

"Dünyanın sonu," dedim. "Peki Kroppzeuch ne demek?"

Çocuklarım da bilmiyorlardı.

Nelly, "Godzilla ailesini rahatsız eden bir şey," dedi. "Ayrıca lodos estiği zaman da ızgara yapmayacakmışız. Bunlar akıllarını kaçırmışlar."

"Evet," dedim. "Bunlar gerçekten akıllarını yitirmişler ama hukuk sigortaları var. Benimse yok."

Nelly, "İyi ki babam avukat," dedi.

Ben ise bu konuda biraz şüpheliydim.

*

Julius, "Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Aslında ben tekrar o çirkin koltuğa uzanıp duvardaki dolabı seyretmek ve kara bahtıma ağlamak istiyordum. Ama bunun bana hiçbir yararının olmayacağının da farkındaydım.

"Şimdi kollarımızı sıvayalım ve bu korkunç evi güzel bir aile yuvasına çevirelim," dedim.

Nelly dudağını bükerek, "Nasıl yani?" diye sordu.

"İlk önce, beğenmediğimiz eşyaları dışarı atalım," diye önerdim.

Nelly yine, "Nasıl yani?" diye sordu. "Bu mobilyaları yerlerinden bir santim bile oynatamayız. Bunu düşünmek bile delilik olur."

"Küçükten başlarız," dedim. "İlk önce çöp kutusuna sığan eşyalardan başlayalım."

Nelly, "Ben yokum," dedi. "Dışarı çıkıp cep telefonumun çalışacağı bir yer arayacağım."

"Tamam," dedim. "Eğer o uğursuz Kroppzeuch'a rastlarsan haber ver."

Nelly kış bahçesinden geçerek gerçek bahçeye çıktı. Julius'la ben de elimizde birer çöp torbasıyla evin içinde dolaşmaya başladık. Wilma Nine'nin basur merhemi, Tuvalet kâğıdı şapkası, vazosu ile birlikte bir buket yapma çiçek çöp kutusuna girince biraz rahatladık.

Sonra kapı tekrar çaldı.

"En iyisi hiç açmayalım," dedim.

Ama Julius, "Mutlaka babamdır," diyerek kapıya koştu. İçimi çektim. Çocuklarım babalarının artık çok nadiren buraya geleceğini hâlâ anlamamışlardı.

Kapının önündeki ilginç paspasın üzerinde, bu sefer elinde büyük bir ortanca olan genç bir kadın duruyordu.

"Hornissen Sokağı'na hoş geldiniz," dedi.

Ona kuşkulu bakışlarla bakarak, "Teşekkür ederim," dedim. Eğer bize sokağa park edemeyeceğimizi, lodosta ızgara yapamayacağımızı veya yağmurda tuvaletin sifonunu çekemeyeceğimizi söylemeye gelmişse, bunları zaten biliyorduk.

Kadın "Ben 18 numaradan Mimi Pfaff," diye kendini tanıttı. Mimi Pfaff çok şirin bir varlıktı. Çiçeğin arkasından görebildiğim kadarıyla narin, siyah saçlı ve genç kız gibi görünen bir hanımdı. 28-29 yaşlarında görünüyordu.

"Böyle hemencecik kapınızın önüne dikilmek istemiyordum ama Hempel'lerin sizi çoktan ziyaret ettiklerini görünce hemen gelmek istedim. Çünkü Hempel'ler gerçekten korkunç insanlardır," dedi ve gülerek bana ortancaları uzattı. "Bunlar sizin. Hempel'lerin sizi korkutmasına izin vermeyin. Onların hukuk sigortaları varsa, bizim de daha iyi bir avukatımız var."

"Sizden niçin davacı oldular?"

"Ah. Hemen hemen her şey için. Yakacak odun yığını için, yazın terasta ızgara yaptığımız için, misafirlerim

arabalarını yol kenarına park ettikleri için, kedimiz onların sebze bahçesini kazıdığı için, çim kesme makinemiz için... Yarısını da unutmuşumdur. Ama dediğim gibi, çok iyi bir avukatımız var. Şimdiye kadar hiçbir davayı kaybetmedik. İsterseniz yarın onu arayabilirim."

Birdenbire kendimi çok iyi hissettim. Bu Mimi bana çok sempatik göründüğünden, hemen gitmesini istemiyordum.

"Bir kahve içmek için zamanınız var mı?" diye sordum.

Neyse ki zamanı vardı. Kapıdan içeriye adımını atınca, bunun harikulade bir arkadaşlığın başlangıcı olduğunu anladım.

Bu Wilma Nine'nin korkunç mobilyalarının da sonunun başlangıcı olmuştu.

Julius, "Evi topluyoruz," diyerek ona çöp kutularını gösterdi.

"En azından toplamayı deniyoruz," dedim. " Acaba siz, iç mimar olabilir misiniz?"

Mimi olumsuz anlamda başını sallayarak, "Ama *Home atıd Garden* dergisine aboneyim," dedi ve odanın içine merakla göz gezdirdi.

Bir süre hiç konuşmadı.

Anlayışlı bir tavırla, "Evet," dedim. "Bu görüntü karşısında insanın dili tutulabilir."

Mimi "Aslında mobilyalar o kadar çirkin değil," dedi. "Çok fazla kahverengi eşya var. Bu insanı eziyor. Bazı mobilyaların rengini değiştirebiliriz."

"Peki bunları ne zaman atacağız?" diye sordum.

Mimi şaşırarak, "Atmak mı?" diye haykırdı. "Artık'eBay' var. Ben, annemin düğünümüzde hediye ettiği kristal vazoları "eBay" aracılığıyla sattım. Aşağı Bavyeralı bir kolek-

siyoncu o kadar yüksek fiyat teklif etti ki, o parayla ocak ayında ailece Tayland'da üç hafta tatil yaptık. Nihayet bodrum katım da boşalmıştı."

Bir an bizim için pembe günlerin başladığını görür gibi oldum ama, sonra tekrar gerçek dünyama döndüm. " İyi de bu dolap Aşağı Bavyera'ya postalanmak için çok büyük," dedim.

Yine de, gelecek artık o kadar karanlık görünmüyordu. Sonunda, karanlık dünyama ışık tutan biri çıkmıştı.

Mimi bana benzemiyordu. Onun bütün bu mobilyaları, perdeleri ve bütün çirkinlikleri görmezlikten gelip, yalnız olumlu şeyleri görmek gibi bir yeteneği vardı.

Yemek odası için, "Güzel tasarlanmış," ve o berbat durumdaki kış bahçesi-çiçek mezarlığı- için de,"Ne kadar güzel bir oda," dedi.

Ben de, "Ne kadar havasız bir yer," deyip pencereleri açtım. Temiz hava odaya doldu. Ağaçlardan kuş cıvıltıları geliyordu. İlk bahara az bir zaman kalmıştı.

"Telefonum çalışıyor," diyen birisinin çığlığını duyduk. "Telefonum çalışıyoooooor."

Bu sözlerle birlikte Nelly ağaçtan aşağı düştü.

•

"Telefonum çalışıyor," cümlesinin, "Bu gelen bir tren mı?" veya, "Bu yediğimiz mantarların, o mantarlar olduğuna emin misin?" gibi meşhur son sözler listesine gireceğinden emindim.

Ama neyse ki bunlar Nelly'nin son sözleri değildi. Kızım yalnız kolunu kırmıştı ve bir kamyoncu gibi küfrediyordu. Elbette, ağaçtan düşmesinin bütün suçunu bana yükledi.

"Eğer babamla kavga etmeseydin, biz de bu cep tele-

fonlarının çalışmadığı yere gelmezdik, ben de ağaçtan düşmezdim," diye sızlanıyor, sağlam koluyla kalçasını sıvazlıyordu. Sonra dört yaşındaki bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Julius da ona destek olmak için ağlamaya başladı. Ben de onları taklit edip ağlayarak doktor çağırmak için eve koştum. Mimi kolumdan tuttu.

"Sizi kliniğe götüreyim," dedi. "Bu daha çabuk olur."

Mimi'nin, yeşil renkli, üstü açık bir arabası vardı ve bu araba Nelly'nin çok hoşuna gitti. Ağlamasını bir an için keserek benim de böyle üstü açık bir araba almam gerektiğini söyledi. Ben ise, kızımın kolunu Wilma Nine'nin baş ağrısı kompresleriyle soğuturken başımı salladım.

"Ne istersen alacağım, şekerim," dedim. Çocuklarımdan biri hasta olunca benden isteyemeyeceği şey yoktur. İlerde bu sözlerimden dolayı pişman olacaktım.

Ehliyetimin olmadığını söyleyebilirdim. Bu tam anlamıyla yalan olmazdı. Çünkü o hiç kullanmadığım belgenin nerede olduğunu bile bilmiyordum.

Nelly, klinikte çok olgun ve cesur davrandı. Bunun, bize Nelly'nin kolunun altı hafta sonra iyileşeceğini söyleyen yakışıklı genç asistandan kaynaklandığını zannediyorum. Yalnız, Nelly, klinikte çok iyi çalışan cep telefonunu kullanamadığı için biraz huysuzlandı. Lorenz'e acil servisten telefon ettim ve kızının kolunun alçıya alındığını ve Nelly'nin onu görmek istediğini söyledim.

Lorenz yoğun bir iş gününün sonunda daima olduğu gibi uykulu ve huysuzdu. "Buradan ayrılışının üstünden yirmi dört saat geçmeden çocukları hastanelik etmeyi başarıyorsun. Ama bu numara başarılı olmayacak. Ayrılığımızın artık kesin olduğunu anlaman lazım, Conny. Geriye dönüş yok. Artık kendi ayaklarının üzerinde durmasını öğrenmelisin."

"Bu bir numara değil," dedim ama Lorenz bana inanmadı.

"Bu durumda Nelly'ye nasıl yardım edebilirim bilemiyorum. Zaten ağaçtan düşmüş. Ona söyle, bir gün gelip alçısına imza atarım."

Küfredemeyecek kadar yorgundum. Şu son yirmi dört saat hayatımın en güzel günlerinden biri sayılmazdı. Beş parasızdım. İlk ve son sevgilimle karşılaşmıştım. Hayatımda gördüğüm en antipatik insanlarla komşu olmuştum ve kızım ağaçtan düşmüştü.

"Tamam öyleyse, sen kazandın," dedim. "Seni tekrar geri istemediğime inanman için yarın bir avukata gideceğim." Gerçekten, artık onu istemiyordum.

"Ne, ne yapacaksın?" Lorenz birden kendine gelmişti. "Ama bizim zaten bir avukatımız var. Ulfı her şeyi bizim için ayarlıyor. Bu da ne demek oluyor?"

"Bu sabah bana git kendine bir avukat tut demedin mi?" diye cevap verdim.

"Bunu ne zaman demişim?"

"Bu sabah. Bisikletinin üzerinde pedal çevirirken," diye ona hatırlattım.

"Ne yaparken?"

"Lorenz. Beyninde bir tümör olmadığından hâlâ emin misin? Bence bütün bu belirtiler onu gösteriyor."

Lorenz, "Ben öyle demişsem de, başka bir şey demek istemişimdir," dedi. "Eğer bir avukat daha tutarsan, boşuna para harcayacaksın. Ben paramı daha iyi değerlendirmeyi biliyorum."

Peki şimdi ne olacak? Evet mi hayır mı? "Lorenz, bankada hiç param yok ve sen de o konuyla ilgin kalmadığını söylüyorsun. Ama benim ve çocuklarımın aç kalmamamız için paraya ihtiyacım var. Şimdi, senden para alabilmek için

bir avukat tutacağım. İşte bu kadar. Ne imzalamış olursam olayım, bu parayı almaya hakkım olduğunu biliyorum. O imzaları atarken olayın etkisi altındaydım."

Lorenz, "Ah aptal kız," dedi. "Elbette benden para alacaksın. Boşandığımız güne kadar geçici bir miktar. Gelecek ayın birinden itibaren. Elindeki belgeleri okuyuver. Hepsi orada yazıyor."

Gelecek ayın biri yarındı. Yarına kadar parasız yaşayabilirdim.

Biraz rahatlayarak "Demek öyle," dedim.

Lorenz tekrar "Aptal kız," dedi. "Çocukları benim için öp."

O an kendimi çok yalnız hissettim. Ama gözlerim, yerde, fayansların üstünde Julius'la oynayan Mimi'ye takılınca, bugün benim için her şeyin kötü gitmediğini anladım. Wilma Nine'nin paspası haklıydı. "Sen her şey bitti diye düşünürken, uzaklardan bir Mimi gelir."

sereniti

Böcekler Sitesi - Anneler Kulübü

Böcekler Sitesi - Anneler Kulübü ana sayfasına hoş geldiniz

Bizler, anne olmanın zevkini paylaşan neşeli, özgür ve hoşgörülü kadınlarız.

İster iş kadını olun, ister ev kadını! Biz modern kadınları ve anneleri ilgilendiren konularda görüş alışverişi yapıyor ve birbirimizi içtenlikle destekliyoruz.

Foruma yalnız üyeler girebilir.

Ana Sayfa İletişim eMail Başvuru

1. Mart

Anneler Kulübü'nün üyeleri olarak, mayıs ayındaki Komşuluk Bayramı organizasyonunu hazırlayacağımız belli oldu. Şimdiye kadar hep bu organizasyondaki eksikliklerden şikâyet ettik ama şimdi bu organizasyonu daha iyi yapma olanağına sahibiz. Benim gönlümde öncelikli olarak bir tek önemli yenilik yatıyor: Erkeklerin birkaç şişe bira içtikten sonra, gecenin ilerleyen saatlerinde bahçe çitlerine işemeleri bazı çevreler tarafından bir delikanlılık gösterisi olarak görülüyorsa da, ben bunu çok çirkin buluyorum. Ayrıca çocuklarımıza kötü örnek oluyorlar. Burada erkeklerin ayakta

işemelerini tartışmıyorum. Çünkü bu konu yeteri kadar açıktır ve bilimsel olarak da kanıtlanmıştır. (Prof. Dr. Dunstmann'nın "Erkeklik tuvalette başlar-Annelerin aşırı temizlik içgüdüsü, oğlan çocukların sağlıklı psikoseksüel gelişmelerini engelliyor" adlı yazısının bir kopyasını, isteyenler benden alabilirler.) Biz Anneler-Kulübü üyeleri, kocalarından oturarak işemelerini isteyen kadınlardan değiliz. Ama terbiyesizce ortalığa işemeyi de doğru bulmuyorum. Geçen yıl bizim şimşir çitlerimizi işeyerek kurutmuşlardı. Bu nedenle, bu sefer, birkaç seyyar tuvalet almamızı öneriyorum. Böylece sorunu kolayca çözmüş oluruz.

Frauke

1 Mart

Ayrıca pastaların çeşitlerini de iyi koordine etmek lazım.

Geçen yıl on dört karışık meyveli pasta, dört adet de çilekli pasta vardı. Eğer önceden bir liste hazırlarsak, bu gibi yanlışlıklar olmaz. Bu bizim Gitti'miz için güzel bir görev olmaz mı? Kimse pasta ve kekler konusunu seninle annen kadar iyi bilmiyor.

Yazımı bitirmeliyim. Yarın ve öbür gün Palma'da toplantım var. Henüz ne yemek pişirdim ne de bavullarımı hazırladım. Mallorca'da hava gölgede 22 dereceymiş. Badem ağaçları da çiçek açmaya başlamış .

Sabine

1 Mart

Seyyar tuvalet önerisini çok beğendim. Hamile kaldığımdan beri sık sık tuvalete gidiyorum. Süper, süper, süper.

Ben de bütün çocuklar ve hamile anneler için bir tane vişneli kara orman pastası yapacağım.

Wurzel için acilen az kullanılmış bir sırt çantası arıyorum. eBay'e bakmadan önce size sormak istedim.

Ne yazık ki hala çok sık kusuyorum ama hamile olmak hoşuma gidiyor. Sonja, şimdiye kadar kaç kilo aldın? Dominik Cumhuriyeti'ne yapacağınız seyahat ne olacak? Hamileyken uçmayacaksın, değil mi?

Top göbek Ellen Anne

1 Mart

Ellen, tatile gidiyoruz elbet. Kadın doktorum, gideceğimiz yerde sıtma salgını yoksa, rahatlıkla uçabileceğimi söyledi. Bebek doğduktan sonra, bir müddet uzaklara seyahat edemeyeceğiz. Bu nedenle zamanı değerlendirip, dinlenmek istiyoruz. Koyda beş yıldızlı bir otel, palmiyeler, bembeyaz bir sahil ve İstakozlar. Sırf hamileyim diye bunlardan vazgeçersem aptallık etmiş olurum. Öyle değil mi?

Sonja

,

sereniti

3

İki gün sonra Julius'un yeni anaokuluna doğru bisikletle yola çıktık. Daha kapının önündeyken, Villa Kunterbunt'un, Julius'un eski anaokulundan farklı olduğunu hissettik. Burada, Türkçe konuşan kadınların yerine, içinde sarmaşıklar bulunan bakır bir küvet, çiçekler ve bir yeldeğirmeni vardı. Binanın hiçbir yerinde çatlak yoktu. Park yerinde de, oraya buraya atılmış bisikletlerle eski Panda'lar ve Ford transit'lerin yerine, yarım düzine bakımlı aile arabası ve siyah bir Jaguar göze çarpıyordu. Jaguar'ın yanında, düzgün olarak park etmiş beş adet bisiklet vardı. Biskletlerin üzerinde çocuk koltukları olmadığı için, bunların eğitmenlere ait olduğunu tahmin ettim. Onlar bir Jaguar satın alacak kadar çok kazanıyor olamazlardı.

Julius'u yerinden aldım ve bisikleti diğerlerinin yanına düzgün olarak yerleştirdim. Kasklarımızı da gidona taktım. Tam bisiklet koyma yerinin güzelliğinden bahsedecektim ki, bisikletim, bilinmeyen bir nedenle yana doğru yatıp, yanındaki bisikletin üzerine devrildi. Korkudan kaskatı kesilmiş bir şekilde, bisikletlerin birbirine çarparak, domino taşlan gibi devrilmelerini izledim. Sonunda, en

son bisiklet de devrilip, gıcırtılı bir ses çıkararak Jaguar'ın radyatör kapağına dayandı.

Julius, "Böh!" dedi.

"Ne aptalca bir şey," dedim. Neredeyse yine ağlayacaktım.

Arkamızdan bir ses, "Bu sizin bisikletiniz mi?" diye sordu.

Ses, Jaguar'ın sahibi olduğu kolayca anlaşılan siyah elbiseli bir adamdan geliyordu. Onu görünce ağzımın kuruduğunu hissettim. Acaba sigortam var mıydı? Yaptırdığımı hiç hatırlamıyordum.

Jaguar'ın sahibi kara gözleriyle bana dikkatle bakıyordu. Kızardığımı hissettim. Eğer sigortam varsa, onu Lorenz yaptırmıştır ve şimdi de o sigortayı mutlaka çoktan durdurmuştur. O adam benim için artık on para bile vermez. Ben de çizilen bir boya için on para bile veremem. Bir Panda'nın boyası için bile veremem.

Jaguar'lı adam bana hâlâ dikkatle bakıyordu. Benden bir cevap beklediği açıktı.

Gülümsemeye çalışarak, "Hangi bisiklet?" diye sordum.

Adam, "Arabamı çizen bisiklet," diye cevap verdi.

Hâlâ kıpkırmızıydım ama ferahlamıştım. "Hayır," dedim. "Benim değil." Gerçekten de benim değildi. Benimki o zincirleme reaksiyonu başlatan bisikletti! Ama bunu Jaguar'lı adama söyleyemezdim. Söylemek de istemiyordum. Hiç param yoktu ve "Kocam savcıdır" gibi tehdit de savuramazdım. Çünkü bu artık gerçek değildi. Arabanın çizilmesine ne kadar üzülsem de, parasını hiçbir şekilde ödeyemezdim.

Adam bisiklet salatasını yana doğru itmek istedi.

Julius'la ben onun bisikletleri tekrar yan yana dizmesine yardım ettik.

Adam, "Çok teşekkür ederim," dedi ve güldü. "Biraz önce söylediklerim için özür dilerim. Siz hiç de bisikletle gelmiş birine benzemiyorsunuz."

Sevinerek, "Evet, doğru," dedim. Çünkü, Julius'un anaokuluna gideceği ilk gün için giyimime dikkat etmiştim. Oğlumun annesi hiçbir şekilde yalnız yaşayan, fakir ve işsiz biri gibi görünmemeliydi. Bu nedenle kırmızı siyah küçük kareli mini eteğimi ve siyah kilotlu çorabımı giymiştim. Üzerinde siyah kazağım, zincirli kemerim ve etiketi görünmese de kaşmir olduğu hemen anlaşılan ince yün mantom vardı. Ayaklarıma da topuklu kırmızı çizmeler giymiştim. Soğuk bir sabahtı ve buraya gelene kadar donmuştum. Ama şimdi çektiğim bu eziyetin işe yaradığını görüyordum. Adam haklıydı. Ben hiçbir şekilde buraya bisikletle gelmiş bir kadın gibi görünmüyordum. Yaşasın!

Jaguar'lı adam elini vuruk yerin üzerine koyarak, "Nasıl olduğunu gördünüz mü?" diye sordu.

"Hayır. Şey, evet," diye kekeledim. Julius'u elinden tutarak binanın girişine doğru geriledim. "Durup dururken devrildiler. Bir nedeni yoktu. Herhalde rüzgârdandır."

Kaçışım bu kez de bir ızgaralı kapak tarafından engellendi.

"Of!" diye feryat ettim. Çizmemin topuğu ızgaranın içine girmişti. Ayağımı kuvvetlice çekince, topuk da kırılıverdi.

Adam, "Bu en azından iki bin avroya malolur," dedi.

'Yok canım," dedim." Ayakkabıcı bunu en çok iki avroya tamir eder."

Adam, "Ben arabayı kastetmiştim," dedi.

"Ah öyle mi?" Ağzımı hafifçe çarpıtarak güldüğümü

ben bile hissettim. Ne olursa olsun. Çocuklarım bir küçük vuruk yüzünden aç kalmayacaklardı. Eğer birisi bir Jaguar satın alabiliyorsa, bir çiziği tamir ettirebilecek güçte olmalıydı. "Bisikletin sahibinin ortaya çıkacağını ümit ederim," dedim.

"Evet, ben de onu umuyorum. Moral verdiğiniz için teşekkür ederim."

Son gücümü harcayarak, "Bir şey değil," dedim. İçimden bu adamla bir daha karşılaşmamak için dua ediyordum.

•

Villa Kunterbunt'a girerken, ben Julius'tan daha fazla endişeliydim. Bütün oyun gruplarında ve oğlumun son anaokulunda da aynı şeyleri hissetmiştim. Julius çok girgin bir çoCuk değildi. Onun bu sessiz ve gözlemci hali yanlış anlaşılabilirdi. Doğal olarak çocuğumu çok seviyordum. Onun bütün zayıf yönlerini (azıcık!) ve kuvvetli yanlarını (oldukça fazla!) biliyordum. Oğlum, uslu, hayal gücü kuvvetli ve muzip bir küçük adamdı. Ama ben onun annesiydim. Kendi kendime şu soruyu soruyordum: Acaba başkaları, özellikle eğitmenleri de onu olduğu gibi görebiliyorlar mıydı? Yoksa suskunluğunu ağır kanlılığa, şakacılığını erken gelişmişliğe ve düşünceye dalmasını melankoliye mi bağlıyorlardı? Bu nedenle de kendisini sevemeyecek bir öğretmenle karşılaşacağından korkuyordum. Belki bu konu tabu sayılabilir ama küçük çocuklara karşı antipati duyabilen büyükler de vardı. Bunlar, Rousseau'nun, her çocuğun doğduğu zaman suçsuz ve temiz olduğu, ancak daha sonra aile ve çevresinin etkisiyle bozulduğu teorisinin doğruluğuna inanmayan insanlardı. Doğdukları zaman bile kötü ruhlu olan insanların varlığına inanıyorlardı. Bazı

çocuklar, ne kadar küçük olurlarsa olsunlar, sevimsizdirler. Buna karşı hiçbir şey yapılamaz. Öğretmenler niçin başka türlü düşünsünler ki? Sonuçta onlar da insan.

Villa Kunterbunt'un yöneticisi, Bayan Siebeck, aynı zamanda Julius'un da, üzerinde kendi adı yazılı bir askısının olduğu "Bay Nilsson Grubu"nun öğretmeniydi. Askının üzerinde bir uğurböceği resmi vardı.

Julius memnun olmuştu. "Uğurböcekleri benim en sevdiğim böceklerdir," dedi. "Uğurböceklerini ve kaplanları çok severim."

Bayan Siebeck güldü ve Julius'un sarı saçlarını okşadı. "Gördün mü bak! Ben bunu önceden tahmin ettim," dedi.

Biraz rahatlamıştım. Eğer Julius'u sevimli bulmadıysa, bunu profesyonelce saklamasını biliyordu. Tabii benim kırık topuğumu da görmezlikten geldi. Kibar bir hanımdı.

Julius benden ayrılırken hiç sorun çıkarmadı. Beni okşayarak, "Anne, geri dönüp evi toplamaya devam edebilirsin," dedi.

Bunu yapmak isterdim ama Bayan Siebeck, kendisi Julius'a belli şeyleri gösterene kadar vestiyer odasında beklememi söyledi. Orman gezileri, diş sağlığı ve acil durumlar için bazı belgeleri imzalamam gerekiyormuş.

Julius'un uğurböcekli askısının altına oturup ilan tahtasındaki yazıları okumaya başladım.

Melisande'nitı "California Girl Barbiee"si kaybolmuştur. Bütün annelerden, çocuklarının odalarım kontrol etmelerini rica ederiz, isimleri gizli tutulacaktır. "Pamuklu çanta yapımı" Anne-Çocuk çalışma grubunda boş yer vardır. Kendimize alışveriş çantası yapıyoruz. Katılmak isteyenler, başvuru kâğıtlarını Marie-Antoinet'in rafına koyabilirler.

Julius'dan küçük bir oğlan çocuğu koşarak gardırop odasına girdi. Gök mavisi bir anaokulu çantasını yere fırlatarak, "Ben biyinciyim, ben biyinciyim," diye bağırdı.

Arkasından altı yaşlarında bir kız ve uzun boylu bir kadın içeri girdi. Kadın bana annemi hatırlattı. Aynı kemikli yapı, at dişlerini anımsatan güçlü dişler, dolgun dudaklar, birbirinden uzak açık renkli gözler -aynen annemin gençliği gibiydi. Bense babama çekmiştim. Bundan daha önce bahsetmiş miydim?

Küçük kız, "Anne, Marlon çantamı yere fırlattı," diye şikayet etti. "Onu taşımasına sen izin vermiştin. Ya şimdi ne yapacaksın?"

Anneme benzeyen kadın, "O bunu isteyerek yapmadı, Flavia,"dedı ve ilan tahtasındaki yazıları okumaya başladı. *Yeşil bir eşofman altım gören veya yanlışlıkla eve götüren oldu mu?* Yanlışlıkla kelimesinin altı üç defa çizilmişti.

Flavia, "Bunu mahsus yaptı," dedi. On dişlerinden ikisi eksikti ve bu ona çok komik bir görüntü veriyordu.

Marlon, "Ben yafmaydım," dedi ve gök mavisi çantaya bir tekme attı.

Flavia, "Anneeeee," diye bağırdı. "Şimdi de çantamı tekmeledi."

Anne içini çekti. Gözünü ilan tahtasından ayırmadan "Flavia. Yeter artık. Marlon'u kızdırma. Terliklerini giy. Fazla zamanımız yok," dedi.

Flavia çantasını almak için eğilince, Marlon ağzını şapırdatarak sırtına bir tükürük kondurdu.

Flavia, "Seni sıçan seni," deyip onu iterek rövanşını aldı.

Aslında Flavia onu hafifçe itmişti ama Marlon gardırop odasının neredeyse ortasına kadar uçtu ve ayaklarımın dibine düştü. Düşer düşmez de korkunç bir çığlık kopardı.

Bu o kadar tiz bir çığlıktı ki, benim "Ayy" diye bağıran sesim duyulmadı bile.

"Falvia bana vuyduuu," diye bağırıyordu.

Anne Marlon'u yatıştırmak için kucağında sallarken, Flavia'ya öfkeli ve delici bakışlarla bakıyordu. "Bu durumda, yarın da televizyon seyredemeyeceksin."

"Ama anne. Bana tükürdü. Bütün elbisem tükürük içinde kaldı."

"Bu geyçekdeil! Bu geyçekdeil."

"Doğru, doğru."

"Düytaban! Düytaban."

"Armut kafalı! Armut kafalı"

"Ben aymut kafalı deilim. Anneee, Flavia bana aymut kafalı dedi."

"Sen de bana düztaban dedin."

"Sökmedim."

"Yeter artık!" Annenin sesi insanın kanını dondurmaya yeterliydi. Bir an ortalığa sessizlik çöktü. Annenin keskin bakışları odanın içinde dolaştı ve benim üzerimde durdu. Ben ise utanç içinde kırık topuğumu elimde evirip çeviriyordum. Ama kadın benim orada olmamdan rahatsız olmuş görünmüyordu. Bana güldü ve, "Kitapların yazdığı gibi bir kardeş kıskançlığı," dedi.

"Evet," dedim.

Keskin bakışlı kadın bana elini uzatarak, "Siz yeni anne olmalısınız. Şu yalnız yaşıyan," dedi. Gülmesine rağmen, gözlerindeki sert ifade değişmemişti. Beni tekrar tepeden tırnağa süzdü. Kırık topuğum konusunda açıklama yapmak ihiyacını duydum. "Ben Frauke Werner-Kröllmann, Laura-Kristin'in, Flavia'nın ve Marlon'un annesi, veliler heyetinin başkanı, anaokulu gazetesinin baş redaktörü, çocuklar için yemek kitabının yayımcısı ve şu anda Anneler Kulübü'nün baş annesiyim."

Vay canına!

"Constanze Wischnewki," diye kendimi tanıttım. "Julius'un annesiyim ve şimdi ayakkabımın topuğunu kırdım." Ahhh. Bunu gerçekten söyledim mi? Herhalde şaşkınlıktan böyle konuştum. Çünkü, ¡çift isimli başkan-yayımcı-baş anne karşısında iki defa şaşırmıştım.

Söylediği bir sürü isim ve unvan arasında Kröllmann adı da geçmemiş miydi? Anlaşılan, Jan Kröllmann'nın karısı karşımda duruyordu. Bak sen şu işe!

Demek ki kucağındaki yarım konuşan çocuk Jan Kröllmann'ın oğluydu. Şimdi bağırmayı bırakmış, kız kardeşine dilini çıkarmaya başlamıştı. Flavia ise bunu görmemiş gibi davranıyordu.

Baş anne bana, "Şansın varmış," dedi. Şimdi bana daha dostça bakıyordu. Ben de ilk izlenimimi sevinerek değiştirmiştim. Hâlâ anneme benzemesine rağmen, o keskin bakışları olmadan, oldukça sevimli görünüyordu. "Aslında, konuşma ve zekâ yönünden yaşına göre çok ileri olduğundan, bu yer Marlon için ayrılmıştı. Bu nedenle, geçen ay üç yaşına basmasına rağmen, yılın ortasında buraya başlaması için ısrar etmiştim. Evde ona hiç baskı yapmıyoruz. Ama bu, üstün zekâlı çocuklarla uğraşmak hiç de kolay değil." Şimdi dilini çıkarmaktan yorulup, gardırop askıları ile oynamaya başlamış olan üstün zekâlı oğluna sevgiyle baktı.

Sonra içini çekerek, "Ama yeni gelenlerle, çocuklarını yalnız büyütenlerin doğal olarak önceliği var," dedi. "Biz şimdi Marlon'a yabancı dil dersi aldırıyoruz ve kemanla obua arasında da kararsızız."

Marlon, başlığını tutan kız kardeşine, "Bırak beni g...t de...liyi," diye bağırdı. Artık onun konuşma zorluğu çekmediğini, aksine üstün zekâlı olduğunu anlamış bu-

lunuyordum. Bu durumda insan bir çocuğa başka türlü bir gözle bakıyor. Herhalde peltek konuşmasının nedeni, zekâsını fazla kullanamadığındandır.

"Anne, Marlon bana g.t d....i dedi."

"Ben g.t d...liyi demedim, g....liyi."

Frauke bana, "Bu Lehçeye benziyor," dedi.

"G..t d..ligi mi?" diye sordum. "Bence Dancaya daha çok benziyor. Ama ben ne Lehçe ne de Danca biliyorum. Yabancı dil konusunda yetenekli değilim."

Frauke, sabrı tükenmiş gibi, "Wischnewski," dedi. "Wischnewski Lehçeye benziyor."

"A öyle mı?"

"Polonyalı mısınız?"

Omuz silkerek, "Bilmiyorum. Bu kocamın soyadıdır," dedim.

"Boşandığını zannediyordum."

"Evet, yakında boşanacağız," dedim.

"Boşandıktan sonra da bu ismi kullanacak mısın?"

Evet. Şimdi beni yakalamıştı. Bu konu üzerinde hiç düşünmemiştim. Aslında, boşandıktan sonra onun adını taşımam uygun olmazdı. Kızlık soyadım Bauer'di. Eskiden bu isimden utanırdım. "Bauer geldi... süt var... Bauer!"* Ne kadar da aptalcaydı! Ama şimdi çiftçi bile değildim Yalnız yaşayan, parasız pulsuz ve işsiz "Constanze Bauer"'e itirazım olamazdı. Ama bu durumda da soyadım çocuklarımla aynı olmayacaktı. Bu da aramızda soğukluk yaratabilirdi.

Frauke, "Bu nedenle, çift soyadı taşımanın faydası var," dedi ve beni cesaretlendirmek için güldü. "Ne yazık ki bunun için çok geç. Ama buna rağmen bence kızlık soyadınızı kullansanız iyi olur. Wischnewski insana otomobil hırsızlarını anımsatıyor."

*Bauer: Çiftçi

Gülerek, "Bana da eski kocamı hatırlatıyor," dedim. Baş anne kibar birine benziyordu. Ne olursa olsun, kendisiyle iyi geçinmekte fayda vardı. Bu sefer Julius için, kesin olarak daha fazla kişiyle ilişki kurmaya ve aile birliklerine girmeye karar vermiştim. Julius'un ilk anaokulundaki annelerle olan ilişkim çok yüzeysel kalmıştı. Bunun nedeni de, oradaki annelerin yarısından fazlasının yalnız yaşayan ve meslek sahibi kadınlar, diğer yarısının da hiç Almanca bilmeyen ya da başı açık kadınlarla ilişki kuramayan kadınlardan oluşmasıydı. Anaokulu yalnız çocuklara aitti ve aile birliği diye bir şey bilinmiyordu. Bir veliler birliği olmadığı gibi, anaokulu gazetesi de yoktu. Burası ise farklıydı. Burada ailelerin katılımı bekleniyordu. Hatta bu bir zorunluluk gibiydi.

Belki ben de bu baş anne kulübüne girmeli ve anaokulu gazetesine makaleler yazmalıyım. Yemek kitabına da birkaç yemek tarifi ile katkıda bulunabilirdim. "Anneler kulübünde genellikle ne yapılıyor?" diye sordum.

Frauke, "Biz anneler arasında bir iletişim ağı kuruyor ve birbirimizi destekliyoruz," diye açıkladı. "Çocuk bakımı, kariyer planlaması, eğitim, evlilik danışmanlığı, ev işleri. Şimdiye kadar bu konularda edindiğimiz tecrübeleri, bütün üyelerin yararlanmaları için birbirimizle paylaşıyoruz. İstersen bizim web sitemizi ziyaret edebilirsin. Yemek tarifleri, eğitim konusundaki öneriler ve bilimsel makaleler, üye olmayanlara da açık. Danışmak isteyenlerin sayısı çok fazla."

Gerçekten ilginç. "Nasıl üye olunabiliyor?" diye sordum.

Frauke alnını buruşturdu. "Çok uzun bir bekleme listemiz var. Karşılıklı fikir alışverişinde dengeyi sağlamak için, çok sıkı giriş koşullarımız var. Aslında üye olabilmek için bir tanıdık olması şart."

Anlayışlı bir tavırla, "Ee tabii," dedim. Sonra aklıma benim de tanıdıklarım olduğu geldi. Baş annenin kocasıyla bir zamanlar yatmıştım. Bunun da biraz işe yaraması gerekmez miydi? Tam Frauke'ye kocasını iyi tanıdığımı söyleyecektim ki, bana, "İstersen, seni bekleme listesine yazabilirim. Sonra sen bir deneme gününde gelip diğer arkadaşlarla tanışırsın," dedi.

"Çok iyi olur," diyerek güldüm. Frauke de güldü.

Bayan Siebeck içeri girdi ve o da gülerek, "Sizin Julius çok uyumlu bir çocuk. Hemen bir arkadaş buldu ve onunla, sanki uzun zamandır beraberlermiş gibi kahvaltı ediyor. Yani, içiniz rahat olarak büroma gelebilirsiniz. Ah, iyi günler Bayan Werner-Kröllmann."

İkimiz de gülümsedik ama, Frauke kısa bir süre kadının yüzüne yine o keskin bakışlarıyla baktı. Bayan Siebeck'e buz gibi bir tavırla "İyi günler," dedikten sonra bana, şaşılası bir samimiyetle, "Randevu için sonra konuşuruz. Tamam mı?" diye ekledi.

"Evet, Memnuniyetle," dedim. Villa Kunterbund'da kendimi gerçekten evimde gibi hissetmiştim.

*

Eskiden, Nelly okulda, Julius da anaokulundayken çok fazla boş zamanım olurdu. Ev işlerini, haftada dört defa gelen ve her tarafı pırıl pırıl yapan Bayan Klapko yapıyordu. Bayan Klapko'nun çalışkanlığı sayesinde, evin en uzak köşesindeki çekmece bile düzenli ve tertemizdi. Julius'un oyuncakları çeşitlerine göre dizilmişlerdi. Hele bir kızılderili atı korsan gemileriyle karışsın! Bu gibi durumlarda Bayan Klapko hiç şakaya gelmezdi. Aynı tepkiyi çamaşırların yerini karıştırdığım zaman da gösterirdi. Hiç kimse tişörtleri onun gibi katlayamadığı için, kimse tişörtlere eli-

ni süremezdi. Bayan Klapko'nun, ev işleri arasında benim yapmama izin verdiği tek şey yemek pişirmekti. Bu nedenle, geçen yıllar içinde bu konuda kendimi geliştirmiştim. Ama en zor menüleri hazırladığım zaman bile, bana, alışverişe çıkmak ve Trudi ile buluşup karşılıklı birer cappuccino içmek için bol bol zaman kalıyordu. Ayrıca, zamanımın bolluğundan, oturup Nelly'nın Barbie bebekleri için eski giysilerden elbiseler dikiyordum. Kadınların çoğu, bu gibi durumlarda, genellikle kendilerini ispat etmek için, bir iş sahibi olmak isterler. Ama bu boş zamanlar benim hoşuma gidiyordu. Bir sürü roman okudum. Haftada iki üç roman bitirdim. En sevdiğim romanlar, Avustralya kırsalında geçen aile hikâyeleriydi. Romanın kahramanı olan kadın, daha küçüklüğünde, bir çiftliği nasıl idare edeceğini, nasıl rakı damıtılacağım, nasıl koyun kırpılacağını ve fundalık yangınlarıyla nasıl başa çıkılacağını öğreniyor, genellikle, sarhoş üvey babası ya da zalim çiftlik kahyası veya büyük bir toprak sahibi tarafından gebe bırakılıyor, sonra fırtınalı bir gecede çocuğunu doğururken kan kaybından neredeyse ölüyordu. Sonra koyun kırpmaya devam ediyor, çiftliği kurtarıyor ve büyük toprak sahibinin, bir başkası ile evli olan veya savaşta ölen yeğenini sevmesine rağmen, o büyük toprak sahibi ile evleniyordu. Büyük toprak sahibi bir fundalık yangınında ölüyor veya sarhoş üvey baba tarafından bir balta ile öldürülüyordu. Bir sürü savaşlardan ve fundalık yangınlarından sonra, dul kadın büyük toprak sahibinin kendi öz babası olduğunu gösteren belgeler buluyordu. Sonra, menopoza az bir süre kala ve hâlâ çok güzelken, hayatının aşkı ile karşılaşıyor ve tekrar gebe kalıyordu Kitap, ne yazık ki burada bitmiyordu. Çünkü, saçma sapan bir tesadüfle, delikanlı, o fırtınalı gecede doğurduğu kendi öz oğlu çıkıyordu. Bundan sonra olacaklar ise belliydi. Bin

kendini asacak, diğeri de manastıra kapanacaktı. Çiftlik ve büyük toprak sahibinin malları ise çocuklarına miras kalacaktı. O da koyunları biçecek, rakı damıtacak ve fundalık yangınları ile mücadele edecekti. Ve, umutlar, onun anne babasının kim olduklarını hiçbir zaman öğrenememesinde odaklanıyordu. Çünkü Avusturalya kırsalında psikolog bulmak pek kolay değildir.

Bu gibi romanları okuduktan sonra, insan kendini cennette yaşıyormuş gibi hissediyordu. Ayrıca insan bu romanlardan alnında ne yazıyorsa onun gerçekleştiğini öğreniyordu. Bayan Klapko çorapları ayırır, resim çerçevelerinin tozunu alır veya kapı tokmaklarını parlatırken, ben de yüzlerce defa, bu gibi alınyazılarını okuyordum.

Hornissen Sokağı'nda Bayan Klapko yoktu ve bu kargaşa, paspasla veya elektrik süpürgesi ile baş edilebilecek bir şey değildi. Daha kapıdan adımımı atar atmaz, üzerime o kahredici yenilmişlik duygusu tekrar çöktü. Param yoktu ve para olmayınca da, bu maun harabenin düzelmesine imkân yoktu. Lorenz'in bana gönderdiği geçici nafaka ancak yiyecek, elektrik, su ve gaz masraflarını karşılayabiliyordu. Bu nedenle de, öncelikli sorunum evin durumundan çok, bundan sonra ne yapacağımdı. Gazetelerdeki iş ilanlarına bakmak için çıkıp bir gazete almayı düşünmek bile beni korkutuyordu. Yüksek topuklu çizmelerimle, evin içinde boş boş dolaşıyordum. Acaba Wilma Nine'nin ahududu likörlerini sakladığı yeri bulup biraz kafayı çekse iniydim?

Ama iyi ki komşum Mimi Pfaffvardı. Saat tam dokuzda, üzerinde bir sürü boya lekesi bulunan bir önlükle kapının önündeydi ve bana evi düzenlemek için gereken üç aşamalı planını anlattı.

"İlkönce: Listeleme. İkincisi: Öneriler. Üçüncüsü: bo-

yama. Önceden hazırladığım liste burada," diyerek elindeki not defterini gösterdi. "Odaları sırayla yapalım. "eBay" üzerinden satacağımız bütün eşyaları garaja koyarız. Bu araban olmamasının bir avantajı. Ben hepsinin dijital kamera ile resmini çekip "eBay"'e gönderirim. Tabii senin adına. Sonra ben ve Ronnie fiyatı yükseltmek için çaktırmadan teklif veririz. Satılamayanları ise Ronnie çöplüğe taşır."

"Ronnie de kim?" diye sordum.

Mimi, "Kocam. Boya ile diğer malzemeleri de o temin edecek. Kendisi Baumarkt'ta bölüm şefidir ve malzemeleri alış fiyatından satın alır," dedi. "Sen de bu evin planları var mı? Bu gece aklıma, eğer mutfakla yemek odası arasındaki duvarı yıkarsak, birçok problemi çözebileceğimiz geldi. Gel hemen işe başlayalım. Zaman geçiyor."

Mimi'yi oturma odasına kadar değişik hislerle takip ettim. Birisinin benim sorunlarımla ilgilenmesi güzel bir şeydi ama bu bana pek de normal gelmiyordu. Yoksa bu kadın, fırtınalı bir gecede doğan ve sonra kayıplara karışan, şimdi de gelip benim evimi düzenlemeyi bir borç sayan kız kardeşim miydi? Sadece bana yardım edebilmek içiıı mi bir Baumarkt'ta bölüm şefi olan birini koca olarak seçmişti? Bu bir şans mı yoksa alın yazısı mıydı?

"Mimi?"

Mimi "Ne var? Koltukları beğenen birilerini bulacağımızdan eminim," dedi. "Derileri yeni gibi. Tabii gelip buradan alması şart."

"Mimi? Benim için bunları neden yapıyorsun?"

Mimi şaşırarak bana baktı, "Ne demek istiyorsun?"

Sıkıntıdan kızardığımı hissettim ama, bunu sormanı gerekiyordu. "Demek istiyorum ki: Yardıma gerçekten ihtiyacım var ve bütün bu işleri nasıl yapacağımı da bilemi-

yorum. Ama senin birdenbire kapıma dikilip bana yardım etmek istemen o kadar güzel ki, gerçek olduğuna inanamıyorum. Birbirimizle daha dün tanıştık..." Mimi'nin üzüldüğünü görünce sustum.

Mimi, "Ah özür dilerim," dedi. "Biliyorum. Yanlış yapıyorum. Rennie beni uyarmıştı. Aşırıya kaçmamamı söylemişti. Ama ben, nihayet bir işe yarayacağım için o kadar sevinmiştim ki, seni rahatsız edeceğimi düşünmedim."

"Yok hayır," dedim. "Rahatsız olmuyorum. Tam tersi. Pana. yardım ettiğin için sana teşekkür borçluyum. Ama tanımadığım birisinin, bana bu kadar zahmetli ve uzun sürecek bir işte yardım etmek istemesi beni rahatsız ediyor. Buna nasıl karşılık verebilirim bilemiyorum. Ayrıca, benim kayıp kız kardeşim değilsen, niçin bütün bunları benim için yapmak istediğini anlayamıyorum..." Tekrar sustum.

Mimi çok üzgün görünüyordu. "Aman Tanrım. Sen benim deli olduğumu sanıyorsun. Yabancı birisinin kapısını çalıp, onu üç aşamalı bir planı uygulamaya zorlayan birisi! Bu korkunç bir şey. Genelde böyle şeyler yapmadığıma yemin ederim. Ama sen bana çok sempatik geldin. Burada bir işe yarayacağımı düşünmek beni öyle sevindirdi ki, senin bu konuda neler hissedeceğini göz ardı ettim... Fazla ileri gittiğimi anlıyorum. İşe gitmeyeli beri, gördüğüm her uğraşın üzerine, akbabanın bir leşi kapması gibi saldırıyorum. Rennie'nin sözünü dinleyip golf oynamaya başlamalı ve yatıştırıcı haplar almalıydım." Mimi deri koltuğun üzerine çöktü. "Neyse, karşında derdimi döküp, ağlamayayım. Kayıp kız kardeşin nedeniyle, senin derdin benden daha fazla olmalı."

"Ben onu yalnız..." Bencil davrandığım için, kendimi çok mutsuz hissediyordum. Yavaşça Mimi'nin yanına oturdum. "Ne zamandan beri işsizsin?"

Mimi, "Tam manasıyla işsiz sayılmam. İzinliyim," dedi. "Resmi olarak ücretli izin. Ama yalnız bu değil. Kasım ayında ani duyma kaybına uğradım. O günden beri, bir kulağım ağır işitiyor. Ama şanslıydım. Bu gibi arazlar tehlike işaretidir. Bir karar vermem gerekiyordu. Üniversiteden sora yedi buçuk yıl çok çalıştım ve Ronnie'den iki misli para kazandım. Aslında o daha az kazanmıyordu. Ben bir mali danışmanlık firmasında çalışıyordum. Orada ya tam kapasite çalışırsın, ya da kapı dışarı edilirsin. Ben kapı dışarı edilmedim. Bütün tevazumla söylüyorum. İyi, hem de çok iyiydim. Bugün bile bana hâlâ, Avrupa'nın her yerinden iş teklifleri geliyor. Ama bir şekilde hayatımın bir kısmı bölündü. Demek istiyorum ki, şimdi otuz beş yaşındayım ve kariyer dışında bir şey yapmak için zaman azalıyor. Her şeyin kontrolüm altında olduğunu zannediyordum. Geçen yaz düşük yaptım ve arkasından o ani duyma kaybı geldi. Doktorun dediğine göre, stres beni mahvediyordu. Şimdi resmen ücretli izinliyim. Ama bu benim son şansım. Artık çocuğumun olmasını istiyorum. Çocukların, hayata bir mana verdiklerini biliyorsun değil mi?"

"O çocuğa bağlı," dedim ve Mimi'nin kolunu okşadım. Acaba onun en fazla yirmisinde olduğunu sandığımı söylesem, bu ona bir teselli olur muydu?

Mimi, "Ama bir türlü olmuyor," diye içini çekti. "Şu anda fazla stres altında olmamama rağmen, bir türlü hamile kalamıyorum. Buna hiç alışık değilim. Yaptığım planlar, normalde her zaman gerçekleşir. Eskiden planlarımın gerçekleşmesiyle ünlüydüm. Sanırım yeryüzünde çocuksuz kalan tek kadın ben olacağım. Her yerde gebe ya da çocuk arabası ile dolaşan kadınlar görüyorum. Televizyondaki şovlarda, korunmalarına rağmen yedi ayrı erkekten dört çocuk sahibi olan kadınları seyrediyorum. Bütün sigara

içen, sarhoş, doğum kontrol hapı kullanan, sosyal yardım alan kadınlar gebe kalıyorlar ama, ben kalamıyorum."

"Bu bazen biraz zaman alıyor," dedim. Çocuklarıma, sigara içen, sarhoş olan, doğum kontrol hapı kullanan, sosyal yardım alan kadınlar gibi, hiç planlamadan ve korunduğum halde gebe kaldığım için kendimi suçlu hissettim. Nelly'ye doğum kontrol hapına rağmen, Julius'da da spirale rağmen hamile kalmıştım. Lorenz ikinci bir çocuk istemiyordu. Ben gebe kalınca, böyle bir şeyin ancak benim başıma gelebileceğini söylemişti.

Her zaman, konuklarımızın önünde de, "Benim Conny'm işte böyledir," derdi. "Dünyanın herhangi bir yerindeki herhangi bir şehre gönderseniz, gidip orada bulunan bir tanecik köpek pisliğine basacağından emin olabilirsiniz."

Julius ile ilgili olarak böyle bir karşılaştırma yapmak bana her zaman aşağılayıcı gelmiştir. Ama köpek pisliği konusunda Lorenz haklıydı. Hemen hemen her yerde, Siena'da, Roma'da, Londra'da, Dublin'de veya Barselona'da mutlaka ayakkabılarımı köpek pisliğine bulaştırmışımdır. Lorenz, bunun, benim oraların yerlileri ile tanışma biçimim olduğunu söylemişti.

Mimi'nin elini okşarken, aklıma bir an evvel kadın doktoruna gitmem gerektiği geldi. Korunmama gerek olmadığına göre, spiralle işim kalmamıştı. Oraya zaten çok ender olarak gidiyordum. Son olarak Julius'un doğumundan iki buçuk yıl sonra bir randevu almak için telefon etmiştim. Sekreter bilgisayardan, en son doğumdan kısa bir süre önce doktora geldiğimi okumuş, ama tarihe dikkat etmemiş olacak ki, "Bayan Wischnewski, doğum sonrası kontrolü için bir randevu almalısınız. Bebeğinizi güle güle

büyütün. Bizde cinsiyet, boy ve ağırlık gibi bilgiler eksik. Bebeğimizin ağırlığı ne kadar?" demişti.

Böbürlenerek, "On üç buçuk kilo, " diye cevap vermiştim.

Hattın diğer ucundaki sekreter neredeyse bayılıyordu. Belki de Lorenz gerçekten haklıydı. Ben beceriksiz ve dağınık kadının biriydim. Buna rağmen (belki de bu nedenle) iki çocuk doğurmuştum. Şimdi Mimi'yi dinlerken nc kadar şanslı bir kadın olduğumu anlıyordum. Benim planlarım, tabii eğer yaptıysam, hiçbir zaman gerçekleşmezdi.

Mimi, "Kilom ideal. Vitamin alıyorum, spor yapıyorum," dedi. "Jimnastik, meditasyona benzer çalışmalar, rahim kaslarını güçlendiren egzersizler yapıyorum. Bu konudaki bütün kitapları okudum. Buna rağmen benim çocuğum olana kadar, Heidi Klum'un, Steffı Graf'ın ve Jennifer Aniston'un çocukları çoktan okullarını bitirecekler. Bu da hamile kalabilmem şartıyla geçerli. Kedim bile gebe kaldı. Oysa o daha üç buçuk yaşında."

"Belki sorun sende değil koçandadır," dedim.

"Hayır." Mimi olumsuz anlamda başını salladı. "Her şeyi kontrol ettirdik, ikimizde de biyolojik bir sorun yok. Çocukları olmayan çiftlerin yüzde yirmisinin durumunun nedeni bilimsel olarak bulunamıyor. Jinekologumuz çocuk konusunda fazla iddialı davranmamak gerektiğini, çocukların Tanrı'nın birer armağanı olduğunu söyledi. Ama inan ki bu konuda kimse benim kadar iddiası/ değildir. Hamile kalmanın benim elimde olmadığını ve kendimi haksızlığa uğramış hissetmenin saçma olduğunu biliyorum. Ama başkalarına armağanlar yağarken, benini ellerimin boş kalmasını, yine de bana yapılan bir haksızlık olarak görüyorum."

"Evet, ben de bunun bir haksızlık olduğunu söyleyebı

lirim," dedim. Örneğin Nelly gibi birçok çocuğun kendi annelerinin yerine Mimi'nin anneleri olmasını isteyeceklerinden emindim.

Mimi, "Mutlu olmak için birçok nedenim olduğunu biliyorum. Çoğu kimsenin sahip olmadığı birçok şeye sahibim," diye devam etti. "Demek istiyorum ki, sağlıklıyım, çok iyi bir kocam var ve rahat bir hayat yaşıyorum. Annem ve kız kardeşlerimin sağlıkları yerinde ve hiçbir kız kardeşim kaybolmadı. Ama en çok istediğim şeye başkaları sahip oluyor."

Evet. Bu gerçekten bir haksızlıktı.

Mimi sonunda, "Şimdi, benim gibi bir delinin, birbirimizi tanımadığımız halde, neden boyacı kıyafetiyle kapına dikildiğini anlıyor musun?" diye sordu. "Kendime yeni bir görev edindim. Ben evde oturup, hiçbir şey yapmamaya alışık değilim. Bodrumu temizledim, mutfağı boyadım, gelecekteki çocuk odasını hazırladım. Konserveleri alfabetik sıraya dizdim. Oturup bir senaryo yazmaya başladım. 'eBay' konusunda uzmanlaştım ve Taice kursuna yazıldım. Uç gün önce ise, en kötü günümü yaşadım. Televizyondaki bir alışveriş kanalından görünmez bir sutyen ısmarlayarak vakit öldürdüm."

Kendimi tutamayıp göğüslerine baktım. Hiçbir şey görünmüyordu. Mimi, "Bu evi tekrar adam etmen için sana yardım etmeyi öyle çok istiyorum ki," dedi. "işe başlamadan önce Uschi Glas marka bir makyaj takımı ısmarlayıp süslenerek çalışalım. Bu iş benim için golf oynamaktan daha eğlenceli olacak."

"Bana da çok yararlı olacak," dedim. "Seni üzdüğüm için özür dilerim. Senin gibi birisinin varlığı, bana masal gibi geliyor, iyilik meleği geldi, iyilik meleği geldi, melek geldi..."

Mimi gülerek, "Sağ ol," dedi. "Şimdi başlayabilir miyiz? İlk önce iyi bir iş elbisesine ihitiyacın var. Bu kaşmir kazak ile çalışmak güç olur. Kolileri yaparken, sen de bana kayıp kız kardeşinden bahsedersin. Kedim doğurduğu zaman bir yavru ister misin?"

*

Dolapların içindekileri ayıklarken, zaman çok çabuk geçiyor. Mobilyaları itelemek, kolileri doldurmak ve bu arada hayatının bölümlerini anlatmak, insana saati unutturuyor. Mimi bana mesleğimi sordu. Bir mesleğim olmadığını öğrenince de bir süre hiç konuşmadan Wilma Nine'nin cam bardaklarını gazete kâğıdına sardı. Sonunda, "Peki çocukların büyüyünce ne yapacaksın?" diye sordu.

"Ben de koltuğa oturup televizyondaki alışveriş kanalından görünmeyen sutyenlerden ısmarlayacağım," dedim.

Mimi yüzünü buruşturdu. Mesleği olmayan birinin yaşama hakkı olmadığını düşündüğünden emindim.

Konuyu değiştirmek için, "Bu ne?" diye sordum. Wilma Nine, *"Hörzu"* dergisinin 1978 yılından beri çıkan bürün sayılarını, gömme dolabın içinde dizmişti. Mimi'nin dikkati hemen bu dergilere yöneldi. Ona göre bu dergiler 'eBay' aracılığıyla çok güzel pazarlanabilirdi. Kendi kendime, bu dergiler için açık artırmaya gireceklerin deli olmaları gerektiğini düşündüm.

Mimi, 1979 yılının televizyon programlarına öyle dalmıştı ki, konuştuğumuz konuyu unuttu. Ben de ona, kendime uygun bir meslek bulamadığımı anlatmaktan kurtuldum. Çünkü, hiçbir meslek bana göre değildi. Yapabildiğim tek meslek, o da bir temizlikçi kadının yardımıyla, ev kadınlığı ve annelikti. Ama kocamın beni işten atmasından, onu da beceremediğim anlaşılıyordu.

Eh, hepimiz Mimi kadar becerikli olamazdık. Aksi halde onun bir özelliği kalmazdı.

Birkaç dosyanın arkasında dört şişe ahududu likörü bulduk. Şişeler açılmamıştı. Mimi bunları da "eBay" de pazarlamamızı önerdi. Bu iyi bir fikirdi. Çünkü o anda, bu şişelerden bir yudum bile içebileceğimi sanmıyordum. Daha sonra, böyle düşünmekle hata ettiğimi anlayacaktım.

İşe öylesine dalmıştık ki, neredeyse, Julius'u anokulundan almayı unutuyordum. Oysa, okul hayatının ilk gününde onu bekletmek istemezdim. Tam on ikiye beş kala portakal rengi ceketimi giyerek bisikletime atladım ve yeni bir rekor kırdım. Son virajı dönerken neredeyse kaza yapıyordum. Mercedes marka, koyu gümüş rengi bir araba, geçiş hakkı bana ait olduğu halde ön tekerleğimi sıyırıp geçti. Ancak ani bir fren yaparak kazadan kurtulabildim.

Korkmuştum. Kavşakta durup derin bir nefes almaya çalıştım. Mercedes'in sürücüsü olan kadın ise başını sallayarak yoluna devam etti. Bu ne terbiyesizlikti! Burada, geçiş hakkın sağdan gelene aitti ve ben sağdan geliyordum. Bu kadın yüzünden başıma kötü şeyler gelebilirdi.

Annemle babam, benim hiçbir neden yokken olay çıkardığımı söylerlerdi. Ben olmuş olanı değil olabilecek olanı düşünürüm. Dokuz yaşımdayken, erkek kardeşim beni neredeyse okla vuracaktı. Bu olay annemle babamı hiç heyecanlandırmamıştı ama ben o olayı düşündükçe hâlâ öfkelenirim. Eğer o ok bana saplansaydı, ölmesem de, şimdi belki tek gözle yaşamak zorunda olacaktım. Neredeyse hayatımı karartacak olan kardeşim, özür dilemek zorunda bile kalmamıştı.

Şimdi kendimi aynen o günkü gibi hissediyordum. Mercedes bana çarpsaydı, Julius ilk anaokulu gününde an-

nesini boşuna beklemiş olacaktı. Bunu düşünmek bile beni çok üzdü. Ve bu ihtiyar karı, neredeyse dört yaşındaki bir çocuğu yetim bırakacakken, terbiyesizce başını sallamıştı.

Korkudan bacaklarım titreyerek yoluma devam ettim.. Anaokuluna çok kısa bir mesafe kalmıştı. Bir de ne göreyim! Koyu gümüş rengi Mercedes anaokulunun önünde duruyordu. İhtiyar karı da arabadan yeni inmişti.

Önünde durdum. "Biraz önce beni görmediniz mi? Neredeyse eziyordunuz!" diye bağırdım.

Kadın beni kaşlarını kaldırarak süzdü. Altmış yaşlarında görünüyordu.

Belki altmışını da geçmişti ama çok bakımlıydı. Kulak memeleri bana çok gergin gibi geldi. Bunun dışında çok bakımlı ve şık bir görünüşü vardı. Gül kurusu renginde bir tayyör giymişti. Ayakkabıları da ona uygundu. Pırlanta küpeleri ve bazı kesimlerde sık sık görülen o değişik "Chanel" el çantası ve "Hermes" marka bir eşarbı vardı. Açık sarı saçları kısa kesilmişti. Kuaförden yeni çıktığı belli oluyordu.

Portakal rengi ceketimi bayağı bulduğu belliydi. Gözlerini kırpıştırıyordu.

"Bir şey satın almak istemiyorum," diyerek kapıyı yüzüne kapattığımız bir satıcıyla konuşur gibi, "Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Evet, ondan ne istiyordum? Hâlâ mantıklı düşünebilecek kadar sakinleşmemiştim. "Biraz önce, geçiş hakkı bende olduğu halde bunu hiçe sayarak hayatımı tehlikeye attığınızı görmenizi," diye cevap verdim. "Ancak zamanında reaksiyon göstermem sayesinde, daha kötü bir olay yaşanmadı."

Kadın, "Aa evet. Siz demin o yan sokaktan fırlayan bisikletlisiniz," dedi. "Şimdi hatırladım."

"Daha iki dakika oldu," dedim. Doğrusu, harika bir hafızası vardı.

Kadın, "Şansınız varmış ki her zamanki gibi çok dikkatli araba kullanıyordum," dedi. "Biraz daha hızlı gitseydim, kaputun üzerine düşecektiniz."

"Evet. Çünkü siz, geçiş hakkı bende olduğu halde, bunu yok saydınız. Ben sağdan geliyordum."

Kadın gözlerini devirerek, "Caddenin orta yerinde olay çıkarmanın ne anlamı var?" dedi.

Annemle babam, burada olsalar bu kadına hak verirlerdi. Onları karşımda başlarını sallarken görür gibi oldum. Her zaman bana karşı başkalarından yana olurlardı. Bu da bir haksızlıktı.

"Sağdan gelenin geçiş hakkı en basit bir trafik kuralıdır ve bu kural Mercedes'ler için de geçerlidir," dedim.

Kadm dudaklarını büzerek, "Yaa, demek işin aslı bu. Zengin sınıfa karşı duyulan öfkenin farkındayım. Sizin ve sizin gibi sosyal yardım alanların kıskandığı bu otomobil ve sahip olduğumuz diğer şeyler kendiliklerinden kucağımıza düşmediler. Biz onlara sahip olmak ve onları korumak için çok çalışmak zorunda kaldık. Bu arada insanlara yardım etmekten de geri kalmadık. Ama siz ve sizin gibiler çalışmaktan ve yardım etmekten ne anlarsınız?"

"Ne dediniz?" Heyecanlandığım zaman daima olduğu gibi, kekelemeye başlamıştım. "Si-si-si-siz bir Fiat Panda ile geçiş hakkımı ihlal etseydiniz, buna öfkelenmeyecektim mi sanıyorsunuz? Sosyal yardım aldığımı da nereden çıkarıyorsunuz? Beni tanımıyorsunuz ki?"

Kadın, "Tanrı'ya şükür ki tanımıyorum," dedi. "Tanımak da istemiyorum." .

Dilimi yutmuş gibiydim. O uzaklaşırken arkasından bakakaldım."Şimdiye kadar böyle bir kendini beğenmişlik

ve terbiyesizlikle hiç karşılaşmamıştım. Bisikletimi park yerine bırakarak beni neredeyse öldürecek olan bu kadının' peşinden anaokuluna doğru yürüdüm. Böyle bir davranışı karşılıksız bırakamazdım.

Ama kadını "Bay Nilsson Grubu"nun vestiyerinde tekrar gördüğüm zaman, şirin bir kıza "Oiliy" marka bir ceket giydiriyordu. Birden şaşırdım. Küçük kız bir Asyalıydı ve sarışın keçiye hiç uymuyordu. Buna hemen bir açıklama buldum. Büyük bir olasılıkla, Bayan Pırlanta Küpeli Yardımsever, yetmişli yıllarda, bir Vietnamlı göçmen çocuğu evlat edinmiş olmalıydı. Bu da mutlaka o evlatlığın çocuğuydu. Tam ona uygun bir şeydi. Böyle yabancı bir çocuğu evlat edinmek, arabanın üzerine, üstünde, "*Güvercinlere de fren Yapıyorum", "Bangladeş'teki aç çocuklar için ben de diyet yapıyorum", "Kocam UNICEF'e golf kulübünden dahafazla para veriyor" ya da "Kalbim Kanarya Adaları'ndaki sahipsiz köpekler için bile çarpıyor" yazılı bîr çıkartma* yapıştırmaktan daha iyiydi.

Julius, anaokulunda geçirdiği ilk günden memnun kalmıştı. Ben ayakkabılarının bağlarını bağlarken, o da saçlarımla oynuyordu. "Anne, yeni bir arkadaşım var. Adı Japser. Annesi yemek pişirmeyi saçma bulduğundan ve hiç vakti olmadığı için, öğleleri hep anaokulunda kalıyor. Sınıfta adımın ne olduğunu, kaç yaşında olduğumu sordular. Hepsini bildim."

"Gerçekten mi? Günün iyi geçmişe benziyor."

Julius "Evet," dedi ve başını karnıma yasladı. "Ama geldiğine çok sevindim."

Yüksek sesle "Gelebildiğime sevinmelisin," dedim ve Mercedes'li moruğa anlamlı bakışlarla baktım. "Biraz önce, yaşlı bir kadın beni neredeyse eziyordu."

Büyük bir olasılıkla, "yaşlı" kelimesi, moruğun uraur-

samaz tavrını bozdu. Her şeyi söyleyebilirdim ama bunu değil. Kapıdan çıkarken torununa doğru "Bu anaokulu da eskisi gibi değil. Anlaşılan Bayan Siebeck alt tabakadan cahil insanların çocuklarını da okula alıyor," dedi.

Bu kadarı da fazlaydı.

"Bana cahil diyene bak!" dedim.

•

Mimi bizi kapıda karşıladı.

"Bir iyi, bir de kötü haberim var," dedi.

Julius ona, "Artık sen de burada mı oturuyorsun?" diye sordu.

Mimi "Hayır şekerim," diyerek onu rahatlattı. "Uyumak için eve gideceğim. Peki hangisini önce söyleyeyim. İyiyi mi, kötüyü mü?"

"Kötüyü lütfen."

"Gömme dolabın arka tarafı tamamen küflenmiş. İyi haber ise, Ronnie birazdan bir arkadaşı ile birlikte gelip, eşyaları garaja götürecek. Gelirken de küf sökücü getirecek. Burada yemek yiyebilirler mi? Öğle saatlerinde Ronnie'nin kan şekeri düşer."

"Elbette." Ayrıntılı bir öğle yemeği hazırlamak için ne sinirlerim ne de durumum uygundu. İki adet hazır pizza yapmaya karar verdim.

Mimi bu fikri çok beğendi.

Julius'a, "Ben çok kapsamlı bir yemek pişirmeyeceksem, buzluktaki pizzayı mikro dalgaya atıveriyorum," dedi. "Veya çin yemeği ısmarlıyorum. Senin şansın var. Annen pizaları kendisi yapıyor. Ronnie evde yapılmış pızzalara bayılır."

Julius yeni bir oyun arkadaşı bulduğunu zannetmişti. "Ronnie kaç yaşında?" diye sordu.

Mimi kırk üç deyince, Julius onun kendisi için biraz büyük olduğunu anladı.

Ama Ronnie de Mimi gibi olduğundan daha genç gösteriyordu. Onda da, Mimi'de olduğu gibi ve benim hiperaktivite olarak değerlendirdiğim bir canlılık vardı. Hiç kimse bu kadar çok şeyi bu kadar kısa zamanda yapamazdı. Ronnie'nin öğle paydosu kırk beş dakika sürdü. Ama bu süre içinde, o ve arkadaşı birer pizza yediler, dolabı söküp oturma odasını boşalttılar. Kırmızı mavi desenli iran halısı ve ağır perdeler de dahil olmak üzere kapıdan sığabilen her şey garaja taşındı. Geriye yalnız büyük büfe, çerçöp ve duvardaki küfler kaldı.

Oda boşalınca, o büyük dolap daha da korkunç göründü.

Ronnie'nin arkadaşı, canice bir düşünceyle dolabı testere ile kesmeyi önerdi.

"Elbette!" dedim.

Mimi, "Çok yazık olur," dedi."Aslında değerli bir parça. Boyanınca onu tanıyamayacağız. Pencerelerin doğramalarıyla aynı renge boyarız."

Yerdeki meşe parkelere bakarak, "Peki ya parkeler?" dedim."

Mimi, "Hayır," dedi. "Deli mısın?"

"Ama bunlar kaba meşe," dedim

Mimi "Meşe, ama kaba değil," dedi. Ronnie de "Meşe şimdi tekrar moda," diye ekledi. "Ben bunları zımparalayıp cilaladıktan sonra, herkes seni kıskanacaktır. Bunu, tavanları boyadıktan sonra, hafta sonunda yaparım."

Anlaşılan, ben de teşekkür etmek için her gün pizza pişirecektim.

Ronnie ile arkadaşı, (Wilma Nine'nin son yıllarda gözleri bozulduğu için satın aldığı) büyük ekran televizyonu

yukarıya, yatak odasına çıkarıp tuvalet masasının üzerine koydular. Anten bağlantısı olmadığı için, ne yazık ki yalnız birinci ve üçüncü kanallar seyredilebiliyordu. Ama Ronnie bunu hafta sonuna kadar düzelteceğine söz verdi. Çocuklarımla birlikte, Wilma Nine'nin yatağına yatıp televizyon seyretmek güzel olacaktı.

Erkekler gittikten sonra, Mimi bir şişe şampanya açtı. Julius da bir elma suyu içti.

Mimi kadehini kaldırarak, "Başarılı geçen ilk iş gününün şerefine," dedi.

Ben de, "Şerefe," dedim.

Julius, "Sen şimdi bizim Bayan Klap-Klo'muz musun?" diye sordu.

"Hayır. Mimi, Bayan Klapko'dan çok daha iyi bir insan," dedim. "O her şeyi bedava yapıyor."

Mimi, Bayan Klapko'nun kim olduğunu sorduysa da ben söylemedim.

Nelly okuldan gelip, her zaman yaptığı gibi çantasını bir köşeye attıktan sonra, "Burası korkunç görünüyor," diye bağırdı.

Mimi, "Doğru ama eskisine nazaran daha güzel olduğunu kabul etmelisin," dedi.

Nelly Mimi'nin söylediklerini kabul etti. Ancak, "Ama eskiden bu kadar pis değildi," dedi. Haklıydı. Dolabın arkasında yıllardan beri birikmiş olan tozlar ortaya çıkmıştı. Mimi bunların Wilma Nine'nin ölen kocasının kalıntıları olup olmadığını sordu.

Mimi, Nelly'ye, "Pisliğin seni rahatsız etmesi çok güzel," dedi. "Biz yukarıda elbise dolabını temizlerken, sen de elektrik süpürgesi ile burayı temizleyebilirsin. Dolabın arkasında, 1966 yılı Noel'inden kalma çörek kırıntıları buldum."

Nelly mi? Ortalığı mı süpürecek? Neredeyse kahkahayla gülecektim. Hayatı boyunca elektrik süpürgesine elini sürmemişti. Süpürgenin önünü arkasından ayırt edebileceğinden emin değildim.

Nelly bu öneriyi küstahça bulmuş olmalı ki, alçılı kolunu havaya kaldırarak, "Kolum kırık," diye hatırlattı. "Unutunuz mu?"

"Unutmadım," dedim.

Mimi de, "Elbette ki hayır," dedi. "Ama o sol kolun. Sağ kolunla ortalığı süpürebilirsin. Şu anda herkesin çalışması gerekiyor. Aksi halde işimiz hiç bitmez."

Nelly, kendisine itiraz edilmesine alışık değildi. Bu nedenle Mimi'ye şaşkın şaşkın baktı. Mimi ise hiç aldırmadan elindeki küf sökücüyü çalkalıyordu.

Nelly, "Açım," dedi.

"Pizza var," dedim.

Fidan boylu sıska kızımın, yarım pizza yiyip, son üç yoğurdu silip süpürüşünü seyrederken, düşüncelere daldım. Mimi haklıydı. Yapılması gereken pek çok şey vardı. Herkes çalışmalıydı. On dört yaşındaki bir kızın elektrik süpürgesiyle yerleri süpürmesine hiçbir engel yoktu. Odaya küf sökücünün kötü kokusu yayılmıştı. "Üfff Ben şimdi Lara'ya gidiyorum. İnsan orada hiç olmazsa rahat ediyor."

Nelly 'hayır' cevabı aldığında isteri nöbeti geçirirdi. Oysa ben şu anda bir isteri nöbetinden kaynaklanan çığlıkları duymak istemiyordum. Buna rağman, "Hayır Nelly. Gidemezsin," dedim.

Nelly, "Kimse beni bu domuz ahırında iş yapmaya zorlayamaz," dedi. İsteri nöbeti geçirmek üzereyken, daima olduğu gibi, alt dudağı titremeye başlamıştı.

Ama ben, "Odayı süpürdükten sonra Lara'ya gidebilirsin," dedim. "Lütfen şekerim."

Nelly derin bir nefes aldı. Şimdi bağırmaya başlayacak, bu pis kokulu, telefonların çalışmadığı delikte ve bir Abba posteri altında yaşamak zorunda kaldığını, hayatının elektrik süpürgesi olmadan da korkunç bir kâbus olduğunu ve bütün bunların nedeninin ben olduğumu haykıracaktı.

Oysa Nelly, "Peki tamam," dedi. "Ama yalnız oturma odasını yaparım. Sonra gideceğim."

Şaşkınlığımı belli etmemeye çalışarak, "Anlaştık," dedim. Bir güvenlik önlemi olarak da, "Ama her gün Lara'ya gitmek yok," diye ekledim. "Sadece bugün için izin veriyorum."

Nelly odayı süpürürken, Mimi'yle ben de Wilma Nine'nin elbise dolabını boşaltmaya başladık. Bu dolapta, yüzyıllardır, yavaş yavaş biriken eşyaların miktarı inanılmazdı. Mimi, yardım kuruluşlarına verilecek olanları bir köşeye, eBay'de pazarlanacak olanları başka bir köşeye yığmaya başlamıştı. Pek inanmadım ama, Mimi, Wilma Nine'nin kürk şapkalarının, tavşan derisi çizmelerinin ve tarihi el çantalarının çok pahalıya satılabileceğini söyledi. Wilma Nine'nin dolabının derinliklerine dalmaya devam ediyorduk. Mimi ise gittikçe daha fazla heyecanlanıyordu.

Korkunç desenli bir bluzu göstererek, "Şimdi yetmişli yıllara geliyoruz," diye bağırdı. Elbiseler ne kadar eskiyse, ölçüleri de o kadar küçülüyordu. Wilma Nine'nin yetmişli yıllardan kalma giysileri 38 bedendi. Bluzlardan biri o kadar dardı ki, Wilma Nine'nin üzerine bir sosis kabuğu gibi yapışıyor olmalıydı. Mimi, "Ne kadar güzeller. Bunları diğerleri ile birlikte satmam," dedi.

"İstersen onu alabilirsin," dedim. Yetmişli yılların elbiselerini sevmiyordum. Bunun nedeni, annemin seksenli yıllarda, bana sürekli olarak kuzenimin yetmişli yıllardan kalma elbiselerini giydirmesi olmalıydı. Mimi sevinmişti.

Nelly aşağıdan, "Annnne!" diye bağırdı. "Bu lanet elektrik süpürgesi bozuldu. Yerdeki ölü bir sineğin üzerinden üç defa geçtim. Yine almadı."

"Torbası dolu olabilir," dedim. Aşağıda bir sessizlik oldu. Herhalde Nelly elektrik süpürgesinin bir torbası olduğunu ilk kez duyuyordu. Elektrik süpürgesini açmak için benim yardımıma ihtiyacı vardı. Haklıydım. Süpürgenin torbası o kadar doluydu ki biz onu makineden çıkarırken neredeyse patlayacaktı.

Nelly heyecanla, "Demek elektrik süpürgesinin torbası bu," dedi.

Mimi, "Böylesini hiç görmemiştim," diye söylendi.

"Belki çok eskiyince böyle görünüyorlar," dedim. Wilma Nine'nin kilerini baştan aşağı aramamıza rağmen, yedek bir torba bulamadık. Yalnız üzerinde "SM 12 Evde Temizlik" yazılı bir kutu bulduk.

Mimi, "Sadomazoşist bir torba," dedi. "Ama her şeye rağmen hijyenik."

'Yeni bir torba almamız gerekiyor," dedim.

Nelly, "Öyleyse odayı süpürmeye yarın devam ederim," dedi.

"Hayır" dedim. Artık biraz sert bir anne olmuştum ve bunu devam ettirmek istiyordum. "Hemen şimdi gidip yeni bir paket torba alacaksın. Elektrik süpürgesi olmadan yapamayız. Ayrıca gelirken yoğurt da al."

Mimi'nin burada olmasından mıdır, yoksa küfsökücünün bayıltıcı kokusundan mıdır bilmiyorum ama, Nelly isteri nöbeti geçirmedi. Öfkeli bakışlarla, son paramı da alarak, süpermarkete gitti.

Şaşkınlıkla bir bardak şampanya daha içtim. Kızıma ne oluyordu böyle?

Mimi, "İç, iç rahatlatır," dedi. "Buzdolabına ikinci bir şişe daha koydum. Ayrıca ahududu likörümüz de var."

"Likör içecek kadar alçalamam," dedim ve şampanyamdan bir yudum daha aldım. Alkol beni gerçekten rahatlattı. Rahatlamış bir şekilde, portakal, eflatun, bej ve kahverengi desenli, yerlere kadar uzun bir polyester elbiseyi, Mimi bu yıkanıp ütülenirse çok para eder, dediği için banyo küvetine koydum.

Belli ki elbise hiç yıkanmamıştı. Bu tip elbiseler yetmişli yıllarda hiç yıkanmazdı. Sadece askıya asılarak havalandırılırlardı.

Mimi'nin elbiseyi elle yıkamayı önermesi akıllıcaydı. Çünkü su hemen mor-kahverengi bir renk aldı. Tırnaklarım da aynı renge boyandı. Umarım hep böyle kalmazlar, diye düşündüm.

Elbiseyi, kurusun diye banyo küvetinin üzerine asarken kapı çalındı. Kapının önünde, kahverengi saçlı, geyik gözlü "Yüzüklerin Efendisi"ndeki Hobbit çocuklarından biri duruyordu.

"Julius burada mı oturuyor?" diye bağırdı.

İnsan gündüz gözü şampanya içerse başına böyle şeyler geliyor. Gözlerimi kapayıp tekrar açtım. Hobbit çocuğu hâlâ orada duruyordu. Neyse ki yeşil bir anorak ve lastik çizmeler giymişti. Bu onu biraz daha gerçekçi kılıyordu.

Tekrar, "Julius burada mı oturuyor?" diye bağırdı.

Ben de, "Evet, burada oturuyor. Sen de kimsin?" diye bağırdım.

Çocuk "Niye böyle bağırıyorsun?" diye bağırdı. "Sen yaratık mısın?"

"Hayır. İyi işitmiyorsun zannetmiştim." dedim.

Oğlan, "Ben Japser'im," diye bağırdı. "Julius'la oynamak istiyorum."

"Demek Japser sensin," dedim. Gözlerim annesini aradı. Belki yaklaşmak istemiyor, sokakta bekliyordu.

Ama ortalıkta hiç kimse görünmüyordu. Yalnız tel örgünün önünde küçük bir bisiklet duruyordu. Ama bunun Japser'e ait olması imkânsızdı. O küçük bir çocuktu. Ancak üç tekerlekli bisiklete binebilirdi. Japser'de ne biçim bir isimdi?

"Annen nerede?"

Japser, "Çalışıyor," diye bağırdı. "Babam da çalışıyor. İçeri gelebilir miyim?"

Gözlerim hâlâ sokağı tarıyordu. "Evet," deyip kenara çekildim. "Söyle bakalım. Julıus'un burada oturduğunu nereden biliyorsun?"

Japser, "Julius bana bir evde oturduğunu söyledi," diye bağırdı. "Bir parmaklığı, bir merdiveni ve bir de garajı olan bir evde. Ben de önünde parmaklık ve merdiveni, bir de garajı olan bütün evlerin kapısını çaldım. Bir köpek neredeyse beni ısırıyordu. Ve bir kadın bana şeker verdi."

"Peki sen nerede oturuyorsun?"

Japser, "Ameisen Sokağı'nda," diye bağırdı ve çizmelerini çıkarıp yan yana koydu. "İlerideki köşede. Lambası olan bir ev."

"Demek öyle. Tek başına mı geldin?"

"Evet."

"Bisikletle mi?"

"Evet."

"Kaç yaşındasın?"

Japser, "Bu kadar, "diye bağırarak dört parmağını havaya kaldırdı. Sonra baş parmağını da kaldırarak, "Sonra bu kadar olacağım," diye ekledi. "Şimdi artık Julius'la oynayabilir miyim?"

Julius da Japser'in gürültüsünü duymuştu. Koşarak geldi ve arkadaşını sevinçle karşıladı. "Evimizi bulamayacağından korkmuştum."

Japser, "İstediğim her şeyi bulurum," diye bağırdı. "Şeker istiyor musun?"

Mimi'ye, "Bir bardak şampanya daha içmem gerekiyor," dedim. "Şehrin banliyölerindeki çocuklar erken büyüyorlar."

sereniti

Böcekler Sitesi - Anneler Kulübü

Böcekler Sitesi - Anneler Kulübü ana sayfasına hoş geldiniz

Bizler, anne olmanın zevkini paylaşan neşeli, özgür ve hoşgörülü kadınlarız.

İster iş kadını olun, ister ev kadını! Biz modern kadınları ve anneleri ilgilendiren konularda görüş alışverişi yapıyor ve birbirimizi içtenlikle destekliyoruz.

Foruma yalnız üyeler girebilir.

Ana Sayfa İletişim eMail Başvuru

8 Mart

Herkese: Şimdiden bir şey söylemek doğru değil ama, doktorumun tahminine göre, bebeğim büyük olasılıkla bir hanım. Ben de, (kocam, oğlum, köpeğim ve kanaryamdan oluşan) bu erkekler evinde artık tek kadın olmayacağımdan dolayı müthiş sevinçliyim. Doktordan çıkınca, kocama hemen üzerinde "Dişi keçi terbiyecisi" yazan bir tişört aldım. Ne kadar komik, öyle değil mi?

Timmi bir müzik aleti çalmak istiyor. Uç yaşındaki bir çocuk için ne tavsiye edersiniz?

Ellen Anne

Hamiş: Sonja, seninkinin ne olacağını biliyor musun? Seninkisi de kız olursa, müthiş güzel olur. Ben, kızıma, kubbe yataklı, pembe bir prenses odası hazırlamak istiyorum, ikimiz oturup kız isimleri buluruz. "Lola" nasıl olur? Ben bu ismi müthiş şeker buluyorum. Timmi'ye de uygun olur. Ama sevgili kocam bu ismin genelevleri hatırlattığını söyledi.

8 Mart

Genelevi "Lolita" anımsatır. "Lola" ise biraz fazla sıradan. Ama bir ismi herkesin beğenmesi mümkün değildir. Bazı kimseler beğenir, bazıları da beğenmez. Sonunda herkes kendi çocuğunun ismini kendi vermeli, Sevgili Ellen. Hatırladığım kadarıyla sen bizim Karsta'nın doğumunda, isim konusunda çok kötü bir benzetme yapmıştın. Neyse, unut gitsin.

Timmi'yi önce müzik ön eğitimine gönder. Karsta da orada ve bu çalışma onun çok hoşuna gidiyor. Wibeke, altı aydan beri piyano dersi alıyor. Öğretmeni Jeremias Ludwig'i herkese tavsiye ederim. O hem piyanist hem de müzik öğretmeni. Kendi konusunda bir deha. Yalnız ucuz değil ve sadece beş yaşın üzerindeki çocuklara ders veriyor.

Komşu Şenliği için birkaç öneri: Şimdiye kadar bu şenlikte çocuklarımız için fazla bir şey yapılmadı. Saklambaç, seksek, kovalamaca gibi oyunlar artık çok demode oldu. Bu oyunlar hem tehlikeli hem de çok gürültülü. Saydığım oyunların dışında, başka önerilerinizi bekliyorum.

Önümüzdeki grup toplantısına maalesef katılamayacağım. Cenevre Gölü kıyısında bir toplantım var. Güzel ama yorucu. Wiebeke'nin bale gösterisini kaçıracağıma da üzülüyor, günlük işler için bol vakti olan sizin gibi ev kadınlarını kıskanıyorum.

Sabine

Hamiş: Pembe renk artık moda değil. Eğer Lola için satın alacaklarının modaya uygun olmasını istiyorsan, hemen söyleyeyim, şimdinin pembesi artık açık yeşil.

8 Mart

Evet, Jeremias Ludvvig gerçekten harika bir adam. Flavia ve Laura-Kristin ondan ders alabildikleri için çok şanslılar. Gür ve dalgalı sarı saçları onu çok erkeksi gösteriyor ama o çok duygusal bir insan. Çocukları kendisine bağlıyor. Ayrıca, çokda yardımsever biri. Gitti'nin Maria-Antoinette'ine, annesinin mali durumunun iyi olmadığı için, bedava ders veriyor. Uzun saçlı erkeklerden hoşlanmamama ve mutlu bir evlilik yapmış olmama rağmen, onun şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı erkek olduğunu söyleyebilirim. Laura-Kristin'in, daha az yemek yemesini sağlayacağını umuyorum. O artık on dört yaşında ve o bebek tombulluğu hiç de güzel görünmüyor. Ne yazık ki kocamın ailesine çekmiş. Onların hepsinde metabolizma bozukluğu var. Genel yaşamımıza

gelince, Sevgili Sabine, üç çocuğa bakmak, iki çocuğa bakmaktan çok daha zor. Ayrıca, kızın ergenlik çağına gelince bugün benim nelerle başa çıkmak zorunda olduğumu anlayacaksın. Bir de şu, Franziska Jakob'un "eBay'le ev masraflarınızı karşılama ve doğru satın alma. Özellikle kadınlar için." kursuna ilgi duyan var mı? Bir kişilik yer kaldı. Franziska Jacob bu konuyu gerçekten çok iyi biliyor. Onun sayesinde yılda mutlaka birkaç yüz avro biriktirebiliyorum.

Frauke

4

Nelly dönmedi. Arkadaşı Lora'ya gittiğinden şüphelendim. Tembel yumurcak beni tongaya getirdi sandım. Nelly'nin yerine Brigıtta Hempel çıkageldi. Ufak tefek şişman bir kadındı ve annesine o kadar çok benziyordu ki, ismini söylemese de hemen tanırdım.

"İyi günler. Benim adım Briggita Hempel ve Anneler Kulübü'nün adına geliyorum," dedi ve elindeki defteri gösterdi. "Galiba annemle babam daha önce size uğramışlardı."

"Evet, öyle," dedim ve kapıyı Bayan Brigitta Hempel'in suratına kapatmamak için kendimi zor tuttum. Aynen annesine benzemesine rağmen, babasının otoriter sesini alınıştı. Bu da onu daha korkunç yapıyordu. Ayrıca bir de bıyığı vardı.

"Sokak şenliği için geldim," dedi. "Bu sene organizasyonu, Anneler Kulübü olarak biz üstlendik. Ben yiyeceklerin organizasyonunu yapıyorum." Bunu söylerken de elindeki tükenmez kalemi gösteriyordu.

"Yaaaa!" dedim.

Genç Bayan Hempel bana temkinli bakışlarla bakarken,

ben de ona temkinli bakışlarla baktım. Örgülü saçları çok komikti. Kulaklarının arkasında fırça gibi görünüyorlardı

Sessizlikten sıkılınca, "Evet başka?" diye sordum. Bu rada durmaktansa, Mimi'ye, duvardaki küfleri kazımadı yardım etmek istiyordum.

Genç Bayan Hempel, "Evet, yiyecek konusunda bize nasıl bir katkıda bulunabilirsiniz?" diye sordu.

"Hmmm," dedim. "Bu sokak şenliği ne zaman?"

Genç Bayan Hempel, "Her zamanki gibi Mayıs'ta," dedi. "Çeşitli yiyecekler, sosisler ve pastalar olacak. Çocuklar için de eğitici oyunlar var."

"Çok eğlenceli olacağa benziyor," dedim.

"Elmalı pasta pişirebilirsiniz. Yalnız kapalısından olmasın. Ondan var. Listede olmayanlar: Kremalı peynirli pasta, frenk üzümü pastası. Ormancının taze peynirli pastasından yapsanız nasıl olur? Ben onu çok severim. Annemde bu pasta için çok güzel bir tarif var. Eğer ondan kıbarcı isterseniz, mutlaka verir."

"Vişneli kek yapabilirim," dedim.

"Ondan var."

"Tamam, o zaman Alman pastası yaparım," dedim.

Genç Bayan Hempel, "Ama lütfen bezeli olsun. Diğerinden var zaten," dedi.

"Peki bezeli Alman pastası olsun," dedim.

Genç Bayan Hempel, "Bu pasta için, annemin elinde çok güzel bir tarifvar," dedi. "Eğer kibarca isterseniz, mutlaka verir."

"Teşekkürler. Benim kendi tarifim var."

Genç Bayan Hempel, konuştuklarımızı not defterim yazdı. Sonra kalemi burnuna dayayarak "Bir de şurayı imzalayabilir misiniz?" diye sordu.

Yapacak başka bir şey olmadığı için, defteri imzalayarak.

sokak şenliğine bir pasta ile katkıda bulunacağımı belgeledim. Aksi takdirde, Hempellerin avukatı ile tanışacağım belliydi.

"Eh, o zaman size güle güle," dedim.

Ama genç Bayan Hempel gitmek istemiyordu. Koridoru gözleriyle tarayarak, "Tuvaletiniz var mı?" diye sordu.

"Elbette," dedim. Ne sanıyordu ki? Tuvalet olarak bahçeyi kullandığımızı mı sanıyordu acaba?

Aksi bir sesle, "O zaman oraya gitmeliyim, lütfen,"dedi. Not defteri ile kalemi elime tutuşturarak içeri süzüldü.

"Soldan ikinci kapı," dedim.

Ama çok da acele etmiyordu. Önce, merakla oturma odasına baktı. Mimi'yi görünce, "Aaa Bayan Pfaff da buradaymış," dedi. "Sizi de hemen listeme ekleyeyim. Yaşlı Hayan Wischnewski'nin eşyaları nerede?"

"Garajda," dedim.

Genç Bayan Hempel, "Oraya bir bakayım. Belki işime yarayacak bir şey bulabilirim," dedi. "Ama ilk önce çişimi yapmam lazım. Saatlerdir yollardayım. Amaisen Caddesi ile Hirschkaefer Sokağı'nı bitirdim. Yirmi iki pasta ve kek ayarladım. Bayan Pfaff, ben çişimi yaparken, siz de ne pişirebileceğinize karar verin. Frenk üzümlü pasta güzel olur."

Genç Bayan Hempel çişini yapmaya gidince, Mimi, "Niçin kendi evindeki tuvalete gitmiyor?" diye sordu. "Hemen yanı başımızda oturuyor."

"Hâlâ annesiyle babasının yanında mı oturuyor?" diye sordum. "En azından benim yaşımda."

"Evet ama işsiz ve çocuğunu tek başına büyütüyor. Çocuğunun babasının kim olduğunu kimseye söylemiyor."

Evet. Onu anlayabiliyordum. "Bunu kimse söylemek istemez. Ama bir babalık testiyle kim olduğu ortaya çı-

kabılir. O zaman, zavallı çocuğun eline hiç olmazsa biraz para geçer."

Mimi başını sallayarak, "Çocuğunun babasının kim olduğunu saklıyor. Çok tanınmış biri olduğunu biraz çıtlatmıştı," diye fısıldadı. "Herkesin tanıdığı bir kişiymiş."

"Neden olmasın?" dedim. "Eğer otuz kilo daha zayıf ve bıyıksız olsaydı güzel bir kız olabilirdi."

Mimi yine başını sallayarak, "Hayır, eskiden de böyleydi," dedi.

O zaman, genç Bayan Hempel'in çocuğunun babasının kim olabileceğini düşündüm. Ya çok yaşlı ya da gözlen görmeyen biri olmalıydı.

Genç Bayan Hempel çişini yapıp geldi. "Evet Bayan Pfaff, Bir pasta belirlediniz mi?"

Mimi, "Ben tuna dalgaları pastası yapacağım," dedi.

Küçük Bayan Hempel "Ama vişneli pastamız var," dedi "Ayrıca tereyağlı krema bana ağır geliyor. Yedikten sonr;ı her zaman midem yanıyor."

Mimi biraz sinirli bir sesle, "O zaman diğer otuz dört pastadan birini yersiniz," dedi. "Ben tuna dalgaları pastasını yapmak istiyorum."

Bayan Hempel, "Eh ne yapalım. Öyle olsun," diye cevap verdi. Mimi de defteri imzalamıştı ama kadın hiç de gidecekmiş gibi görünmüyordu.

"Telefonunuz var mı?"

"Evet," dedim. Bundan sonra ne diyeceğini tahmin edebiliyordum.

"Onu bir dakika kullanmam gerekiyor," dedi.

•

Sonunda Nelly eve geldi.

Kapıdan içeri girer girmez, "Bu saate kadar nerelerdey

din? Seni merak ettim," diye bağırdım. "İki saati yoğurt ve torba arayarak geçirmemişsindir sanırım."

Nelly, "Elbette geçirmedim," dedi. "Süpermarkette SM 12 tipi torbalardan yoktu. Bu nedenle oradan çıkıp ev aletleri satan bir dükkana gittim. Bil bakalım orada var mıydı? Onlar SM 12 diye bir markayı hiç duymamışlardı. Ama ben aramaktan vazgeçmedim. Bu sefer bir elektrikli ev aletleri satan dükkâna gittim. Oradaki herkes karton kutunun çevresinde toplanarak kahkahalarla güldü. Çünkü yaşlı bir satıcı, bu tip torbaların kullanıldığı süpürgelerin bin dokuz yüz altmış dokuzla bin dokuz yüz yetmiş beş arasında üretildiklerini söyledi. O tarihten beri ne bu süpürge ne de torbası üretilmiş. Wilma Nine bu torbayla ya otuz sene boyunca ortalığı süpürmüş ya da bir sürü yedek torba saklamış olmalı."

"Bence ilk söylediğin doğru," dedim. "Torba gerçekten çok doluydu. Peki sonra ne yaptın?"

Nelly, "Ondan sonra babama gittim," dedi.

"Ama Nelly'ciğim. Oraya gitmemeliydin."

"Niye gitmeyecekmişim? Babam bana her zaman oraya gidebileceğimi, oranın da benim evim olduğunu söylemişti."

"Evet, evet," dedim.

"Gittiğim zaman, babam da evden çıkıyordu ve beni içeriye sokmadı. Buna ne dersin?"

"O saatte evde olmasını ilginç buluyorum," dedim.

Nelly, "Çünkü evde bir temizlikçi vardı," dedi. "Evi hamamböceği basmış."

"Nee? İmkânsız. Bayan Klapko sayesinde o ev pırıl pırıldır. Bir hamamböceği girse, geldiği gibi geri gider."

Nelly, "Hayır, evi hamamböceği basmış," dedi. "Temizlikçi bütün evi ilaçlamış. Babam bu geceyi Ulfı Amcanın evinde geçirecekmiş."

Ya, hamamböcekleri. Buna inanana aşk olsun! Herhalde Lorenz, Nelly'nin kendisini bekârlık günlerinde rahatsız etmesini istememişti.

Nelly, "Elektrik süpürgemizin bozulduğunu ve senin de yenisini alacak paran olmadığını, ona sokakta söylemek zorunda kaldım," dedi.

İçimi çektim. Şimdi Lorenz, boş torba kutusunun, ondan para koparmak için yaptığım bir oyun olduğunu düşünecekti.

Nelly, "Babam, elektrik süpürgesinin bozuk olamayacağını söyledi. Wilma Nine'nin en pahalı ev aletlerine sahip olduğunu anlattı," diye sözlerine devam etti. "Jacop Dede bu eşyalar için dünyaların parasını vermiş. Her yıl Noel'de ve Wilma Nine'nin doğum gününde ona hep süper bir ev aleti hediye edermiş ve Wilma Nine de hep sevinçten ağlarmış. Çünkü arkadaşları arasında bu aletlere sahip olan kimse yokmuş."

"Jacop Dede, bildiğim kadarıyla 1984'te öldü," dedim.

Nelly, "Babam, bu aletlerin hiç bozulmayacağını, kaliteli Alman ürünleri olduğunu söyledi."

"Ama kahve makinesinin mutlaka bir akciğer hastalığı var. Nasıl guruldadığını işitmedin mi?" Ben gerçek bii kahve tiryakisiydim Sabahları ayakta durabilmek için iki, ve günü tamamlayabilmek içinse en az üç fincan kahveye gereksinimim vardı. Lorenz'in evinde çok pahalı bir cappuccino makinesi vardı. Taze öğütülmüş kahveyi on beş bar basınçla fincana püskürtür, üzerine kremasını koyar ve biraz da tarçın eklerdi. Öff, o kahveler ne kadar lezzetliydi. Wilma Nine'nin guru guru makinesi ise yalnız toz kahveyle çalışıyordu - basınç olmadan ve ılık suyla! Kahve yerine çay içmeye başlamaya karar vermiştim.

Nelly, "Babam, bizim Wilma Nine"nin o kaliteli aletle-

ri için şükretmemiz gerektiğini söyledi." dedi. "Bu aletlerden kendisinde olsaydı çok sevineceğini söyledi."

"Öyleyse," dedim. "Ona bunları eBay'de satışa çıkarmasını söyle. Gerçekten bu güzel bir fikir. Nelly, biz bu torbayı eBay'de bulamaz mıyız?"

Mimi'ye göre bulamazdık. Ama biz yenisini alıncaya kadar, kendi yedek makinesini bize ödünç verebilirdi.

Nelly, "Benim daha iyi bir fikrim var," dedi. "Babam bu harika elektrik süpürgesini bu kadar çok beğendiğine göre, bunu ona verelim. O da bize kendi eski makinesini versin. Bunu hemen yapabilirim. Zaten bazı eşyalarımı almam lazım."

Mimi kahkahayla gülerek,"Bu güzel bir fikir," dedi.

"Bu alet bir ton ağırlığında," dedim. "Bununla oraya kadar gidemezsin. Ayrıca hava çoktan karardı ve baban evde değil. Ev ise ilaçlanmış durumda. Hem ödevlerini de hâlâ yapmadın."

Tam Nelly karşılık verecekken kapı çaldı. Tekrar Genç Bayan Hempel'in gelip buzdolabımız olup olmadığını sormasından korktum. Mutlaka, "Bu dolabın içindekilerin hepsini yemem lazım," diyecek, ben de buna itiraz edecek ıesareti bulamayacaktım. Genç Bayan Hempel, -faturasını benim ödeyeceğim - telefonda, birisi ile Frenk üzümü pastası ve el işi kursları üzerine on beş dakika konuştuktan sonra şampanya şişesini ve bardakları keşfetti. Hemen bir bardağa kendisi için şampanya koydu.

Arkasından, "Bir şişe şampanyanız daha var mı?" diye sordu. "Bunu bitireceğim de."

Mimi ile beraber, hayır, dedik. Bu son şişeydi.

Genç Bayan Hempel, "Bira da olabilir," dedi ve sonunda Wilma Nine'nin ahududu liköründe karar kıldı, ikinci

bardaktan sonra da bizimle senli benli konuşmaya başladı ikimiz de, korkaklığımızdan, itiraz edemedik.

"Evet, Mimi ve Constanze, ha ha, arkadaşlarım ban.ı Gitti der," dedi. "Eğer annemle babam düşmanlarla konuştuğumu bilseler, beni hemen evlatlıktan reddederler Çünkü sizlerle yalnız avukat aracılığıyla görüşüyoruz."

"Gerçekten insanı korkutuyorsunuz," dedim. Mimi de, "Armut dibine düşer," diye mırıldandı.

Gitti, "Onlar aslında çok iyi kalpli insanlardır. Eğeı onları daha yakından tanımış olsaydınız, siz de aynı şeyi düşünürdünüz," dedi. "Eğer annemle babam olmasalar dı, ben şimdi Marie-Antoinette ile birlikte sokakta kalmış olacaktım."

Marie-Antoinette'in babasının bir Fransız mı yoks.ı soylu biri mi olduğunu sordum. "Yoksa her ikisi de mi?"

Gitti esrarlı bir tavırla, "Bunu ne yazık ki söyleyemem," dedi. "Marie-Antoinette'in babası hakkında hiç konuşmıı yorum." Onun yerine uzun uzun el işlerinden bahsetti Çünkü Gitti el işi öğretmeniydi. Yalnız, çok fazla el işi öğretmeni olduğu için, şimdi işsizdi. Ama kendisinin ve Marie-Antoinette'in karnını doyurmak için Aile Geliştıı me Merkezi'nde ve anaokulunda el işi kursları veriyordu Ama ne yazık ki, bu mahallede yaşayan insanlar, dişlerinin ruh sağlığına ne kadar yararlı olduğunu anlamadıkları için kursların çoğu gerçekleşemiyordu. Kurslar olmayınca Gıı tı parasız kalıyordu. Parasız kalınca da hâlâ ailesinin yanın da ve kendi çocukluk odasında kalmak zorunda kalıyordu Annesi ile babası çok iyi kalpli insanlar olmalarına rağmen, bazen Gitti'nin Marıe-Antoinette'i nasıl yetiştirmesi ge rektiği konusunda uyarılarda bulundukları için Gitti onl.ı ra kızıyordu. Ayrıca annesi lezzetli, ama çok yağlı yemek ler pişirdiğinden Gitti durmadan şişmanlıyordu.

Bunlar bizi o kadar etkiledi ki, biz de dayanamayıp Wilma Nine'nin ahududu liköründen içmek zorunda kaldık. Tadı çok kötüydü ama, bir dikişte içiverince insanın içini bir sıcaklık kaplıyordu.

Gitti bizden, kendi verdiği "Keçe'den Koruyucu Melek Dikme Kursu"na gelmemizi rica etti. Koruyucu Meleği dikmenin çok güzel bir şey olduğunu, özellikle çocuklara çok yararlı olduğunu söyledi. Biz de bu kursa katılacağımıza söz vermek zorunda kaldık.

Gitti'nin nefes almak için duraklamasından yararlanarak ona annesinden duyduğum "Kroppzeuch"un ne demek olduğunu sordum. Ama ne yazık ki o bunu duymamış gibi bize yine el işleri, çamaşır torbaları, lamba süslemeleri hakkında uzun bir konferans çekerek, el işlerinin insan ruhuna yaptığı olumlu etkilerden bahsetti.

Gitti, Mimi'nin açtığımız ahududu likörü şişesini ona hediye etmesinden sonra gidebildi. Bu on dakika önceydi. Biz de sevinçten ikinci ahududu likörünü açtık ve odanın o güzel sessizliğinde kadeh tokuşturduk.

Tekrar kapı çalındı. Ama neyse ki şansımız vardı. Gelen Gitti değildi. Kapıda Frodo Beutlin'ın ta kendisi duruyordu. Aynı kahverengi bukleler, çok uzun ve gür kıvırcık kirpiklerle çevrilmiş aynı Frodo'nunkiler gibi iri mavi gözler. Yalnız, o, bir Hobbit'den biraz iriydi ve mavi bir spor ceket giymişti.

Hıçkırdım.

Frodo, "Kardeşim burada mı?" diye sordu.

"Yaps... hıçkırık...er mi?" Hıçkırdığım için utandım. O kadar da sarhoş değildim herhalde?

Oğlan, "Onun adı Jas-per," dedi. Çocuğun yaşının Nelly kadar olduğunu tahmin ettim. Daha sakalı çıkmamıştı ama sesi kırılmaya başlamıştı. Bu, biraz çocuksu, bi-

raz da erkeksi ses tonu insana çok komik geliyordu. "Kendi adını söyleyemiyor. Bu aptal isim konusunda annemle babamı daha o zaman uyarmıştım."

"Peki senin ismin ne?"

Oğlan, "Max," dedi. "Peki Jasper burada mı?"

"Evet, burada. İçeriye gel," dedim. "Jap... ah Jasper yukarıda, Julius'un odasında. Buraya tek başına geldi. Bisikletle. Bunun için daha çok küçük değil mi?"

Max, "Hayır. Bunu hep yapar. Akşam olunca onu komşulardan birinde buluruz," dedi. "Ama bu sefer onu bulmam kolay oldu. Bisikleti dışarıda duruyor."

"Ama... Tanrı korusun, her şey olabilir," dedim. "Bir sürü dikkatsiz sürücü var. Ayrıca köpekler veya kötü niyetli insanlar da.

Max'in beni dinlemediğini fark ettim. Elindeki elektrik süpürgesi ile holün ortasına dikilmiş, onu süzmekte olan Nelly'ye bakıyordu.

"Nelly, bu Max. Bu da benim kızım Nelly. Julius! Jap-Jasper! Aşağıya gelin lütfen. Jasper gidiyor."

Max'la Nelly hâlâ birbirlerine bakıyorlardı. İkisi de tek kelime söylemiyordu. Sanki Nelly kızarmaya başlamıştı.

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordum.

Nelly, "Hayır," dedi.

Max, "O diğer sınıfa gidiyor," dedi.

"Gerçekten mi?"

Nelly, "Olabilir," dedi. Ama beni kandıramazdı. Ben de bir zamanlar on dört yaşındaydım. Zaten, kızımın böyle kirpikleri olan bir oğlanı gözden kaçıracağını hiç zannetmiyordum.

Max, "Tabii," dedi. "Senin burada oturduğunu bilmiyordum."

Nelly, biraz daha kızararak, "Burada oturmuyorum za-

ten," dedi. "Yani tam olarak değil. Burası babaannemin evi ve ben hâlâ babamın yanında oturuyorum. Şehirde."

Öfkeli bir sesle, "Pek sayılmaz," dedim.

Max, Nelly'nin alçılı kolunu göstererek, "Neoldu?"diye sordu.

"Ah, önemli bir şey değil."

"Telefon ederken ağaçtan düştü," dedim. "Burada cep telefonu iyi çekmiyor. Nelly ise telefon hastasıdır."

"Anne!"

Max, "Biliyorum," diye içini çekti. "Buraya bir güçlendirici anten kurulacaktı ama, Anneler Kulübündeki kadınlar buna karşı imza topladılar. Güya elektrik kirliliği ve elektro manyetik dalgalar hiperaktivite ve migrene neden oluyormuş. Bu yüzden ancak ağaçtaki evimden telefonla konuşabiliyorum."

Nelly, "Benim ağacım ne yazık ki çürüktü," dedi.

Max, "Ama bahçenizde birçok ağaç var," dedi. "Daha güçlü bir ağaca bir ağaç ev yapılabilir."

Nelly, "Babam ne yazık ki o kadar usta değil," dedi. "Zaten burada fazla uzun kalmayacağım. Çünkü burada oturmuyorum."

Yine gözlerimi devirdim.

Max, "Yazık," dedi.

Tekrar sustular. Oturma odasındaki Mimı'ye baktım. Kıs kıs gülerek ahududu likörünü gösteriyordu. Şişe bayağı çekiciydi.

Julius'la Jasper el ele merdivenden aşağıya indiler.

Jasper, "Merhaba Max," diye bağırdı.

Max, "Öyle bağırma," dedi.

Jasper, "Akşam yemeği için mi çağırıyorsun?" diye bağırdı.

Max, "Hayır, annem daha gelmedi," dedi. Sonra

Nelly'ye dönerek sözlerine devam etti. "Ağaç evi yapmak zor değil. Ben kimsenin yardımı olmadan başardım. Babam bir çivinin ucunun neresi olduğunu bile bilmez ve zaten hiç evde durmaz. İstersen bahçenizdeki ağaçlara bakarım. Burada oturmasan da fark etmez."

Nelly, "Sen bilirsin," dedi. Ama yanaklarındaki kızarıklık, çocuğa pek de ilgisiz olmadığını gösteriyordu.

Jasper "Ben de ağaçlara bakacağım," diye bağırarak ayaklarına çizmelerini geçirdi. Doğal olarak, Julius da dışarı çıkmak istedi.

"Yalnız on dakika için çıkabilirsin," dedim. "Ayrıca kimse ağaca filan çıkmayacak. Ben de burada hepimize sandviç hazırlayayım."

Max, "Ben çocuklara dikkat ederim," dedi ve bana o mavi Frodo gözleriyle öyle bir baktı ki onu çok sevdim.

*

Mimi, "Bu ahuduudu li-körü çookpis bi şey," dedi.

"Bari ahududu tadı olsaydı," diyerek onayladım. "Ama öyle bir tadı da yok. Safalkol."

Mimi, "Aslında bu tür şeyleri hiç içmem," diyerek bir bardak daha içti. "Bırrrrr."

"Ben de içmem," dedim. "Ben de bö-le şey-ler hiç içmem. Bazen yemek ara-sın-da bi baa-dak şaarap içer-im."

Mimi, "Ben de öyle." dedi. "Çünkü, alkol ge-beliğe mani oluyoo-muş."

"Haklısın," diyerek mutfaktaki saate baktım. "Beklediklerimiz hâlâ gelmediler."

Mimi, "Evet öyle," diyerek beni tasdik etti. "Ama her şeye rağmen başarılı bir gündü. Oturma odan boşaldı ve küfleri temizlendi. Elbise dolabın da şimdi bomboş."

"Garaj ve ben, biz de iyice dolduk," dedim ve kendi söylediklerime güldüm. "Çocuk'la da ne'de acaba?"

Mimi, "Bahçedeler," dedi. "On dakikadan beri bahçedeler. Yüzük taşıyıcı ve küçük kardeşiyle birlikteler. Biraz evvel onlara otuz tane tereyağlı ekmek hazırladın."

Ferahlayarak, "A doğru ya," dedim. Son iki şişenin hafızama pek de iyi gelmediği belliydi.

Kapının zili çaldı.

Mimi, "İyi, iyi," dedi. "Bu kadar tereyağlı ekmeği ikimiz yiyemeyiz."

"Of. Frodo bana onlara dikkat edeceğini söylemişti," diyerek kapıya koştum. "Eğer şimdi birisi ağaçtan düşmüşse, onu Ork'ların önüne yem diye atacağım." Holün sönük ışığında beyaz önlüklü bir kadın görünüyordu. Önlüğün üzerinde parça parça kahverengi lekeler vardı.

Birden dizlerimin titrediğini hissettim.

Buna rağmen, "Bunlar umarım ketçap lekeleridir," diyebildim.

Kadın, "Hayır. Bunlar kan lekesi," dedi. "İyi akşamlar. Acaba oğlum yanınızda mı?"

Cevap veremedim. Sürekli kan lekelerine bakıyordum. Kadın, "Küçük, yaramaz, hep bağırır. Bisikleti burada duruyor," diye devam etti.

Herhangi bir kaza olmadığını anlayıp, ferahladıktan sonra, "Evet, oğlunuz burada," dedim. Ne zaman kan görsem dizlerimin bağı çözülürdü. "Kardeşi de burada. Şimdi arka bahçedeler ve ağaçlara tırmanmıyorlar. İçeri gelin."

Holün ışığında, kadının kocaman mavi gözlerinin ve kıvırcık saçlarının aynen Max'ınkilere benzediğini gördüm. Boyu ancak omzuma kadar geliyordu. Hobbit çocukları gibi, o da şirin, kısa boylu ve tombul bir Hobbit kadınıydı. Acaba ayakları da öyle kıllı mıydı?

Hobbit kadını, "Bugün biraz geç kaldım," dedi. Sonra önlüğünü gösterek, "Acil bir durum vardı. Elbisemi bile değiştiremedim. Kusura bakmayın," dedi.

"Doktor musunuz? Yoksa bir kesimevinde mi çalışıyorsunuz?"

Kadın, "Ben ebeyim," dedi ve benim pembe boyalı tırnaklarıma baktı. 'Ya siz?"

"Ev kadınıyım," dedim. Ebelik benim asla yapamayacağım bir meslekti. Devamlı olarak dizlerimin bağı çözülürdü ve şimdiki gibi nefesim daralırdı. Başım dönmeye başlamıştı. Acaba bir insanın tahammül edebileceği alkol miktarı ne kadardır? Peki bu yoğun kimyasal koku da neydi? Hemen bir pencere açarak derin bir nefes aldım. Ohh. Ne kadar iyi geldi. Hobbit kadının şaşkın bakışlarını sırtımda hissettiğimden, yüksek sesle, pencereden dışarı, "Nelly, Julius, Frodo, Japser! Yemek hazır," diye bağırdım.

Hiç cevap gelmedi. "Heyyy. Çocuuuklaaar," diye bağırdım. Sesimin yankısı geri dönerek yüzüme çarptı.

Ayrıca yankı, "Saat altıdan sonra çocuklar dışarı çıkmayacak," diye bağırdı. Bay Hempel'in sesini hemen tanıyıp pencereyi kapadım. Zaten yanlış pencereydi. Yan tarafa, Hempellere bakıyordu.

Bana tuhaf tuhaf bakan ebe hanıma, "Çocuklar arka taraftadır," dedim. Aslında Julıus'un arkadaşının annesinde iyi bir izlenim bırakmak istiyordum. "Buyurun" deyip sağa sola yalpalayarak yemek odasına geçtim. Mimi daha önce hazırladığım sandviçlerin karşısına oturmuş, sırıtıyordu. Ne yazık ki boş ahududu likörü şişeleri göze çarpmayacak gibi değildi. Zavallı ebe hanımın kendisini Sodom ve Gomorra'ya gelmiş gibi hissettiğinden emindim. Büyük bir olasılıkla o şirin çocukları bir daha göremeyecektim. Yazık!

Mimi, "Merhaba," dedi.

"Mimi, bu hanım Japser ve Fro -ah Max ve küçük Jasper'in annesi," dedim. Ciddiyetimi korumaya ve iki kadını uygun bir şekilde birbiriyle tanıştırmaya çaba gösteriyordum. Bu ebe hanım, beni adi bir kadın gibi görmemeliydi. "Bu da benim arkadaşım Mimi. Soyadını ne yazık ki unuttum." Tüh. Yine kötü bir izlenim bırakmış olmalıydım. Yine de, arkadaşıma dönerek, "Mimi senin gerçek adın mı?" diye sordum.

Mimi gülerek elini ebe hanıma uzattı.

"Benim adım aslında Melanie," dedi. "Ama ben Mimi'yi daha çok seviyorum."

Ebe hanım onun uzattığı eli sıkarak, "Benim adım da Anne," dedi.

Mimi, "Anne, sen de bir şey içer misin?" diye sordu.

Telaşla, "Örneğin su ister misin?" diye araya girdim.

Anne, "Olur tabii," diyerek bir koltuğa oturdu.

"Ama bende yalnız gazsız su var," dedim.

Anne, "Önemli değil," diye cevap verdi. Kılı kırk yaran bir kadın olmadığı belliydi. Mutfağa gitmeyi başarınca, az sayıdaki "Volvic"lerin hepsini içmiş olduğumu gördüm. Eh ne yapalım! Wilma Nine'nin kristal sürahisine soğuk musluk suyu koydum ve birkaç bardak alıp güçlükle yemek odasına döndüm. Kristal sürahiden su içmek de güzel olacaktı. Mimi ile Anne ise derin bir sohbete dalmışlardı.

Anne, "Çocukları serbest bırakmak lazım," dedi. "Onları bir yere hapsedersek, yaşamayı hiç öğrenemezler."

Mimi, "Ama burada trafik tehlikeli," dedi. "Şimdiye kadar iki kedi ezildi. Çocukları başı boş bırakırsak, aynı şey onların da başına gelebilir."

Anne, "Evet ama, ha şimdi dört yaşındayken ha yedi yaşında ezilmişler, arada pek fazla fark yok," diye cevap

verdi. Mimi bir şey söylemeyince de sözüne devam etti: "Kazalar en çok, o çok korunan çocukların başına geliyor. Bir dakika bile başı boş bırakılmayan bir çocuk tanıyorum. Odasında iskemleden düşüp kafatasını kırdı."

Birden, onun da kendisini benim gibi pek iyi hissetmediğini anladım. Büyük olasılıkla, o da, benim gibi, çocuklarını mahallede başı boş bıraktığı için bizim kendisini pasaklı bir kadın zannedeceğimizden korkuyordu.

Mimi "Bu da doğru," dedi ve sormadan Anne'nin su bardağını ahududu likörü ile doldurdu. "İnsan ne yaparsa istediğinin tam tersi olabiliyor."

Anne su bardağından büyük bir yudum aldıktan sonra, "Çok çalıştığım ve çocukları başı boş bıraktığım için vicdan azabı çekiyorum," dedi. "Kocam benden de az evde oluyor. Annem de kayınvalidem de uzakta oturuyorlar. Çocuk bakıcısına ise gücümüz yetmiyor. Max, daha on dört yaşında olmasına rağmen, çok güzel lazanya pişiriyor. Kendisi ve kardeşiyle yeteri kadar ilgilenemediğim konusundaki şikâyetleri dışında, bu özgür yaşamından çok memnun. Ona pahalı elbiseler almamız da hoşuna gidiyor. Ailemizi bir araya toplamak ve yaşayamadığımız birlikteliği yaşayabilmek için, yılda üç kez, genellikle bir felaketle biten tatillere çıkabiliyoruz. Max bu yıl bir grup gençle seyahate çıkacak." Bir sigara yaktıktan sonra sordu. "İçebilirim değil mi? Yoksa ikinizden biri hamile mi?"

Mimi içini çekerek, "Ne yazık ki hayır," dedi.

"Ben de değilim," dedim. "Kimden hamile kalacağım ki?"

Anne sigarasından derin bir nefes çekerek, "Genelde hiç sigara içmem," dedi.

"Biz de normal olarak hiç içki içmeyiz," dedim.

Anne, "Ancak birkaç günde bir içerim," dedi. "Ama bu-

gün hiç iyi geçmedi. İlle de bir sigara diye bağırdı. Max gelince söndürüyorum. Sağlığa zararlı bir şey yaparsam çok sinirleniyor. İyi anneler sigara içmezler. Çünkü içerlerse, hem çocuklarının sağlığına zarar verir, hem de onlara kötü örnek olurlar. Ben kötü bir anneyim. İyi bir ebe ama kötü bir anne!"

"Ben de," dedim. "Ebe değilim ama, kötü bir anneyim. Dışarısı eksi otuz derece ve oğlum şapkasız bahçeye çıktı." Julius'un kulakları hassastı. Onun dışarıya şapkasız çıkmasına nasıl izin vermiştim? Geçirdiği son orta kulak iltihabı hâlâ aklımdaydı. Çocukları aramak için kış bahçesinden geçerek bahçeye çıktım.

Büyük bir ağacın çevresinde toplanmış, ağaç evin şeklini tartışıyorlardı. Dışarısı sandığım kadar soğuk değil, hatta ılıktı. İleride, karanlığın içinde bir yerde ilkbahar pusuda bekliyordu.

Julius, "Ben bir korsan gemisi istiyorum," dedi.

Japser, "Ben de bir şato istiyorum," diye bağırdı.

Nelly, "Ben, ağaç evimde çocuk istemiyorum," dedi.

Max, "Burada o kadar çok ağaç var ki, her birine bir ağaç ev yapılabilir," dedi.

"Delikanlı, fazla abartma," dedim.

Birisi tiz bir sesle "Saat on sekizden sonra çocuklar dışarı çıkmayacak," diye bağırdı.

Nelly, "Bunu onuncu kez söylüyorlar," dedi. "Açık pencerenin önünde durup gece görüşlü dürbünle bizi seyrediyorlar, herhalde."

"Tamam," diye bağırdım. "Şimdi içeri giriyoruz."

Bayan Hempel, "Peki ne zaman bu 'kroppzeuch'larla ilgileneceksiniz?" diye cevap verdi.

"Yakında," diye bağırdım. Kroppzeuch'un ne olduğunu öğrendiğim zaman bu konuyla ilgilenecektim. Çocuklara

dönüp "Domatesli, hindili, salatalı ve yumurtalı sandviçler var," dedim.

Julius, "Gece oldu mu?" diye sordu.

Bilmiyordum. "Olabilir," dedim.

"Bugün bana Pamuk Prenses'le arkadaşının nasıl bir korsan gemisi yapıp denize açıldıklarını anlatır mısın?"

"Evet," dedim. Herhalde bunun bir yolunu bulabilirdim.

Nelly, "Max da bizimle yemek yiyebilir mi?" diye sordu. "Toten-Hosen albümünü benim için CD'ye çekecek."

Çocuklarımızın, bizim onların yaşındayken sevdiğimiz müzik parçalarını sevmeleri tuhaf değil mi? Eh, pek de normal sayılmaz.

•

Normal olarak cinlere perilere inanmazdım -hiç değilse içki içmediğim zamanlar. Ama bu akşam, gerçekten, bir cin başımıza bela oldu. Daha sonra, Nelly bile, durumun hiç de normal olmadığını kabul etti.

Eğer bu evde bir hayalet varsa, ben onun Wilma Nine'nin kendisi veya bizi evden kovalamak için saklandıkları yerden çıkan maun cinleri olacağını sanmıyordum. Oysa, bu akşam başımıza bela olan ahududu ciniydi!

Ama bu cinin kesinlikle kötü bir niyeti yoktu. Yalnız, komik ve şakacı bir cindi. Bizi güldürüyordu. O akşam, birbirini hiç tanımayan insanları, yemek odasında, Wilma Nine'nin maun abajurunun altındaki masanın çevresinde bir araya getirmeyi başardı - Nelly, Julius, Jasper, Max, Anne, Mimi ve beni. İşin gizemli yönü ise, bana, sanki yüz yıldır birlikteymişiz gibi gelmesiydi. Sandviçini iştahla ısıran Anne, Anne'nin sigaralarından içen Mimi, matematik öğretmeni ve diğer çocuklar hakkında dedikodu

yapan Nelly ile Max ve sandviçlerindeki domates parçalarını ayıklayıp benim tabağıma yığarak eğlenen Julius'la Jasper. Herkes bir şeyler söylüyordu. Julius'la Jasper anaokulundan, Anne son doğurttuğu ikizlerden, Mimi, Hempel'lerin kendisini son dava edişlerinden bahsediyor, ben ise Mercedes'li adamla yaşadığım olayı anlatıyordum. Sanki yıllardır birbirimizi tanıyormuşuz gibi, yedik, içtik ve gülüp eğlendik. Eğer Trudi burada olsaydı, mutlaka birbirimizi çoktan beri, hatta bundan evvelki yaşantımızdan beri tanıdığımızı, bu nedenle bunun pek esrarengiz bir olay olmadığını söylerdi. Ama benim için, bu, ahududu cininin de etkisiyle, gizemliden de öte bir şeydi. Henüz birkaç gün önce Lorenz'den ayrılmış olmama rağmen, şimdi, bu tanımadığım insanlar benim en yakın dostlarım olmuşlardı ve şimdiye kadar yaşadığım düzenli hayatta geçerli olan bütün ilkelerimi göz ardı etmiştim. Ancak, bu düzensiz yemek ve uyku saatleri, bu karmakarışık ev çocuklarımı üzmüşe benzemiyordu. Her ikisinin de yanakları kızarmıştı; mutlu görünüyorlardı. Bu Nelly için alışılmadık bir şeydi.

İki saat sonra, Julius kucağımda uyuyakaldığı ve Jasper'in kafası da yarısı yenmiş olan sandviçinin üzerine düştüğü zaman kapı çaldı. Gelen Ronnie'ydi. Mimi'yi almaya gelmişti.

Mimi, "Bu iyi oldu," dedi. "Eve kadar tek başıma gidemezdim."

Ronnie, "Yoksa içki ve sigara mı içtin?" diye sordu.

"Birazcık! " Mimi sallanarak ayağa kalktı.

"Onun bir suçu yok," dedim. "Burada bir ahududu cini dolaşıyor. Korkunç bir adam. Ama aynı zamanda şirin bir şey."

Ronnie, "Demek öyle," dedi. "Ama cinin şişeden dışarı

çıkmaması için özen göstermek gerektiğini her çocuk bilir."

"Bunu unutmayacağım," dedim. Wilma Nine'nin şişelerinden ikisi henüz açılmamış olarak duruyordu.

Anne de ayağa kalktı. "Artık çok geç oldu," dedi. "Biz kötü anneler çocuklarımızı yataklarına yatırmalıyız."

Nelly ve Max buna hafifçe itiraz ettiler.

Nelly, "Ama biz çok rahattık," dedi.

Anne uyuyan Jasper'i omzuna attı.

Mimi, içini çekerek, "Ah ben de kötü bir anne olmayı ne kadar çok isterdim," derken tökezleyince Ronnie onu iki eliyle yakaladı.

Anne, "Çocuksuz olmanın ne büyük bir rahatlık olduğunu bilemezsin," dedi. "Yarın geç saatlere kadar uyuyarak içkinin etkisinden kurtulur, uyanınca bir de aspirin alıp kuaföre gidersin. Oysa ben, erkenden kalkıp herkese kahvaltı hazırlamak, ekmeklere yağ sürmek, zavallı çocuklarımı acele etmeleri için azarlamak zorundayım. Ondan sonra da, çocuklarımla ilgileneceğime, günümü, isterik gebe kadınlarla uğraşmanın neden olduğu iç sıkıntısıyla geçireceğim. Eve geldiğim zaman ise beni bir yığın kirli çamaşır bekliyor olacak."

Mimi, "Bu işi kocan halledemiyor mu?" diye sordu. "Bizde çamaşırları hep Ronnie yıkar. Öyle değil mi Ronnie?"

Ronnie, Mimi'yi sevgiyle saçlarından öperek, "Evet çünkü sen, benim beyaz gömleklerimi kırmızı bir elbise ile birlikte yıkıyorsun," dedi. Onlara kıskanarak baktım. Lorenz'le ben hiçbir zaman bu kadar samimi olmamıştık. Hele çamaşır konusunda.

Anne, "Kocam, çamaşır makinesinin nasıl çalıştırılacağını bile bilmez." dedi. "Dediğim gibi, ne kadar şanslı

olduğunun farkında değilsin." Boş eliyle karnına vurarak, "Bak şu göbeğime," dedi. "Yine çok yedim ve çok içtim. Benimle birlikte koşmak isteyen var mı?"

Dehşet içinde kalmıştım. "Şimdi mi?" diye sordum. Değil koşmak, yatak odasına kadar gidebilecek halim yoktu.

Anne, "Yarın akşam," dedi. "Saat sekizde. Çocuklar yattığı ve kocam haberleri izlemek için televizyonun karşısına geçtiği zaman."

Mimi, "Tamam," dedi.

"Koşalım, bakalım," dedim.

•

Ertesi sabah kendimi hiç de iyi hissetmeyeceğim zaten belliydi. Baş ağrısına rağmen kalkıp, suratıma birkaç avuç buz gibi su serpmeyi ve Nelly'yi zamanında uyandırmayı başardım. Gözlerimin kan çanağı gibi olduğundan emindem. Onları görmemek için aynaya bile bakmadım.

Anne'nin dün akşam söylediklerini hatırladım ve bir mesleğim olmadığı için Tanrıya şükrettim. Çocuklarını ve kariyerlerini aynı anda idare edebilen, günün her saatini planlayıp organize edebilen ve buna rağmen güzel görünmeyi başarabilen kadınları çok takdir ediyorum. Bu kadınlar, saat altıda kalkıp koşmayı, arkasından duş yapmayı, bütün aile için kahvaltı hazırlayıp portakal suyu sıkmayı, anaokuluna giderken bankaya da uğramayı, alışverişini yapmayı, eski şişeleri toplamayı ve saat tam iş yerinde olup, dokuzdan akşama kadar milyonlarca hokkabazlık yapmayı becerebiliyorlardı. Ama ben hiçbir zaman bu tip bir kadın olamayacağımı biliyordum. Eskiden, Nelly'yi oyun grubuna götürürken bile çöpü atmakta zorlanıyordum. Sonunda, bir gün, çöp torbasını yanlışlıkla, arabanın çocuk

koltuğuna bağlayınca, bu işi beceremeyeceğimi anladım. Ya çöpü atacaktım ya da çocuğu yerine oturtacaktım. Ya biri, ya da öteki, ikisini birden yapmama imkân yoktu.

Soğuk bir duş alıp dört fincan kahve içtikten sonra Julius'la birlikte Villa Kunterbunt'a doğru yola çıkmaya cesaret edebildim. Bu kez, geçiş hakkı bendeyken kimse benim yol hakkımı ihlal etmesin diye, çok yavaş ve çok dikkatli gidiyordum. Ne olur ne olmaz diye, bisikletimi okulun önündeki bir lamba direğine sıkıca bağladım.

Julius, "Kapıya önce kim varacak?" dedi.

Elbette yarışı onun kazanmasına izin verdim. Zaten bugün hiç hile yapmama gerek yoktu. Çünkü her adım attığımda başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Kapının önünde, neredeyse, dünkü Jaguar'm sahibiyle çarpışacaktım.

Onu görünce kıpkırmızı oldum. Onunla tekrar karşılaşmayı hiç istemiyordum. Ama anlaşılan onun çocuğu da buraya geliyordu ve biz zorunlu olarak her gün karşılaşacaktık. Onu her görüşümde, aklıma arabasını çizdiğim ve ona yalan söylediğim gelecekti.

Ne yazık ki o da beni tanıdı.

"Merhaba," dedi. Gülümseyerek beni dikkatle süzdü.

"Merhaba," dedim ve nasıl göründüğümü düşündüm. Kaşmir manto, altında konyak rengi pantolon ve topuklu çizmeler. Kanlı gözlerimle dünkü kadar şık değildim ama neyse ki üstümde bisiklet giysilerim yoktu. Şükürler olsun.

Bu nedenle, "Arabanızı çizen bisikletin sahibi ortaya çıktı mı?" diye sormaya cesaret edebildim.

Adam, "Ne yazık ki hayır," dedi. Gerçekten çok yakışıklı bir adamdı. İnsanın yalnız takım elbiseli olarak hayal edebileceği bir erkekti. Onu bir spor elbise veya kot pantolon giymiş olarak düşünmek olanaksızdı. Uzun boylu

ve zayıftı. Esmerdi. Saçları kısacık kesilmişti. Kahverengi gözleri, asil bir burnu, ince dudakları ve enerjik bir çenesi vardı. Şimdiki gibi gülümsediği zaman, pırıl pırıl dişleri görünüyordu. Bunlar kendi dişleri değilse, dişçiye bir servet ödemiş olmalıydı.

"Üzüldüm," dedim. "Ama siz bisiklete bir not bırakmadıysanız, sahibi durumu bilemezdi."

Adam, "Zaten çok da önemli değil," dedi.

Ferahlayarak, "Evet, doğru." dedim. "Sonuçta, çizilen sadece bir araba."

"Constanze, merhaba." Bu, kızını okula getirmiş olan Jan Kröllmann'dı.

"Merhaba Jan," dedim.

Jaguar'ın sahibi, "Hoşça kalın," dedi. "Yarın görüşmek üzere."

"Güle güle," dedim. Adam gerçekten çok kibardı. Hayran hayran arkasından baktım.

Jan aşağılayıcı bir tavırla, "Kendini beğenmiş herif," dedi.

"Kim, Jaguar'lı adam mı?" diye sordum.

Jan, "Evet o," dedi. "Para içinde yüzüyor."

Bunu tahmin edebiliyordum.

Julius, "Anne, terliğimi ben giyerim," dedi ve beni öptü.

Ona, "Öğleyin görüşürüz," dedim.

Jan, "Kıskandığım, için söylemiyorum," dedi. "Ben de onun kadar kazanıyorum ama kalkıp da bu züppe arabasını kullanmam. Sen kullanır mısın?"

"Hayır, ben de kullanmam,"diye cevap verdim.

"Bu havada bisikletle mi geldin?"

Jaguar'lı adam çoktan gitmiş olduğu halde "Hayır. Niçin sordun?" dedim.

Jan, "Başında kask var da ondan," diyerek başımı gösterdi.

"Ah hayır," diye inledim. Ne aptallık. Yumruğumla kaska vurdum. Bunu nasıl da unutmuştum. Jaguar'lı adam, benim bu kaskı araba kullanırken taktığımı zannedecek değildi ya. Şimdi hepsini birbirine bağlayacaktı. Kask, bisiklet ve dolayısı ile arabasındaki vuruk izi. Of.

Ayrıca çok aptalca bir görüntü olmalıydı. Bisiklet kaskının yakıştığı birini gösterebilir misiniz?

Jan, "Ama bu utanılacak bir şey değil," dedi. "Ben de hafta sonlarında bisiklete biniyorum. Belimdeki can simitlerini eritmek için."

"Evet, eskiden sende bunlar yoktu," dedim. Ama bunu söyler söylemez pişman oldum.

Üzgün bir tavırla, "Hayır," dedi. "Karım da bu konuda sürekli söyleniyor."

"Biliyor musun, karınla tanıştım. Çok kibar biri," dedim.

Birden yüzündeki gülümseme kayboldu. "Ona eskiden beri tanıştığımızı söyledin mi?"

Başımı sallayarak, "Hayır, vakit olmadı," dedim. "Neden sordun?"

Jan, "Öylesine sordum," dedi. "Frauke çok kıskançtır."

"Ama bizim beraberliğimizin üstünden yıllar geçti," Şükürler olsun.

Jan, "Buna rağmen," dedi. "Sen sarışın ve uzun bacaklısın. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Frauke eskiden birlikte olduğumuzu bilse, hayatımı cehenneme çevirir."

Elimde olmadan, kendimi pohpohlanmış hissettim. "Ona birbirimizi okuldan tanıdığımızı söylerim," dedim. "Şöyle uzaktan."

Jan rahatlayarak, "Evet," dedi. "Çok uzaktan. Hahaha! Söylesene. O zaman da şimdiki gibi güzel miydin?"

O zaman da en azından şimdiki gibi sarışın ve uzun bacaklıydım. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, o zamanlar bir insanın doğal güzelliğimi görmek için epey araştırma yapması gerekiyordu. Öte yandan, eğer çok değişmiş olsaydım, Jan beni tanımazdı. Üstelik o zamanlar ne gözlerimdeki kırışıklıklar ne de gebelik izlerim vardı.

"Yirmi yaşındaydım," dedim. "Ne demek istiyorsun?"

Jan içini çekerek, "Beni terk etmene şaşırmamak gerek," dedi.

"İşi sen bitirdin," dedim. "Başkasını buldun. Vera Bilmemne. Unuttun mu?"

"Gerçekten öyle mi olmuştu?" Jan hatırlamaya çalışıyordu. "Vera, Vera.

"Esmer, büyük göğüslü, yüksek sesle inleyen ve orgazm olunca Aman Tanrım!' diye bağıran kız." Onlar yurtta, Jan'ın benim odamla aynı kattaki odasında sevişirken kulaklarımı tıkar, yine de kızın çığlıklarını duyardım. Jan'ın onu unutmuş olmasına inanamazdım.

"Tamam, doğru. Onun ismi Verena'ydı galiba." Jan'ın hafızası yerine geliyor gibiydi. "Ama bunu lütfen Frauke'ye söyleme."

"Sen çok çapkın biriydin," dedim. Jan'ın yerinde olsaydım, her zaman böyle-sıkıcı, sevimsiz bir adam olmadığımı Frauke'ye arada sırada hatırlatırdım. Büyük olasılıkla karısı eski halini çoktan unutmuş olmalıydı.

Jan, "Evet, evet," dedi. "Eskiden daha girişkendim. Ama şimdi bir aile babasıyım. Bu başka bir şey. Ayrıca, şu andaki durumum kaçamakları kaldırmaz. Hayır hayır. Ben artık uysal bir adam oldum."

Dostça, "Sana inanıyorum," dedim. Bu haliyle onu kim beğenirdi ki.

*

Bir hafta sonra bir taahütlü bir mektup aldım. Süffkens, Brüderli ve Becker avukatlık bürosundan geliyordu. Bay Süffkens ve Bay Brüderli çoktan ölmüş olmalılar ki, isimlerinin yanında birer haç işareti vardı.

Postacı kapıyı çaldığı zaman yemek odasının penceresini zımparalıyorduk. Mimi, "Bu ne?" diye sordu. Sonra, "İşte! Hempel'lerden mektup gelmiş. Bize bundan ayda iki kere geliyor," dedi.

Doğru: Avukatlık Bürosu'ndan sağ kalan Bay Heribert D. Becker, Hempel ailesini temsil ettiğini, eğer sözlü olarak kabul ettiğim anlaşmaları bozmaya devam edersem beni mahkemeye vereceğini yazıyordu. Madde Bir: Çocuklarım tarafından yaratılan gürültü kirliliğine derhal son verilecekti. Madde İki: Yükseklik sınırını çoktan aşmış olan, tehlike arzeden ve müvekkilinin bahçesini kirletip gölge yapan on iki adet yapraklı ağaç derhal kesilmeliydi. Madde Üç: Bay Hempel'in bilerek kirletilen paltosu nedeniyle meydana gelen zararın telafisi için 350 € hemen bildirilen hesaba yatırılacaktı. Yazının sonunda, müvekkillerinin iyi komşuluk ilişkilerine çok önem verdikleri ve bu nedenle benim yukarıda yazılan şartların yerine getirilmesine yardımcı olacağımı ümit ettiği belirtiliyordu. Mektup saygılar sunularak sona eriyordu.

Yakın bir zamanda Bay Becker'in isminin yanına da bir haç işareti konmasını isterdim.

Omzumun üzerinden yazıyı okuyan Mimi kahkahalarla güldü. "Evet doğru. İyi komşuluk ilişkileri için oldukça fazla şey istiyorlar."

"Şimdi, en azından, kroppzeuch derken, ne demek istediklerini anladım. Ağaçlardan söz ediyorlarmış," diyerek pencereden dışarı baktım. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. "Dışarıda gerçek bir orman var."

Mimi, "Bu ağaçlar büyük olasılıkla koruma altındadır," dedi. "Senin kayınvalidenle kayınpederin gölgeyi seviyorlardı. Gel şunları iyice bir kontrol edelim."

Paltolarımızı giydik ve birbirimize sokulup Wilma Nine'nin şemsiyesinin altına girerek bahçeye çıktık. Bahçede gerçekten çok yaşlı ağaçlar vardı. Bazılarının boyu o kadar uzamıştı ki, havanın kapalı olduğu günlerde bile bulutlara erişebilirlerdi. Ama Hempel'lerin bahçesinin sınırında, sadece, benim ladin, Mimi'ninse köknar sandığımız iki tane yarı kurumuş çam ağacından başka bir şey yoktu.

Bol keseden, "Bunlar kesilebilir," dedim. "Onlardan elde edeceğim odunla şöminemi 2020 yılma kadar yakabilirim. Ağaç sınırı nereye kadar?"

Mimi, "Genel olarak üç metre," dedi. "Ama çit olarak kullanılan bitkilerde elli santim, büyük ağaçlarda ise dört metre."

Nelly'nin düştüğü ağacı gösterek, "O zaman şu ağaç sınıra çok yakın," dedim.

Mimi, "Hayır," dedi. "O bir armut ağacı. Onun için iki metre yeterlidir."

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sordum.

Mimi, "Hempel'ler bizi de her 'kroppzeuch' için mahkemeye verdiler de oradan biliyorum," dedi. "Söylediğim gibi, armut ağacı kalabilir."

"Buna rağmen o da kesilebilir," dedim. "Çürümüş gibi görünüyor. Tehlikeli diye bahsettikleri ağaç bu olsa gerek. Büyük olasılıkla Nelly'nin ağaçtan düşüşünün fotoğrafını çekmişlerdir." Hempel'lerle aramızdaki sınırı belirle-

yen tel örgüye yaslandım. "Ama böylece yine de yalnız üç ağaç kesilmiş olur. Avukat ise on iki ağaçtan bahsediyor. Ne diyorsun? Acaba onları kayın ağaçları da mı rahatsız ediyor?"

Mimi, "Mutlaka öyledir," dedi. "Hatta şu harika ceviz ağacı, şu kuşüvezi, şu iki elma ağacı, kızıl kayın ağacı, taş armudu, leylak ve özellikle de erik ağacı. Bunların hepsi onları rahatsız eder." Botanik konusundaki bilgisine şaşırıp kaldım. Yaprakları dökülmüş olan bu ağaçların hepsi, benim için aynıydı.

"Aynen öyle." O anda tiz bir çığlık duyuldu. Mimi korkusundan neredeyse elindeki şemsiyeyi düşürüyordu. Bu ses pencereden sarkan Bayan Hempel'e aitti. "Arıların yüzünden. Bunlar yasak. Hepsinin kesilmesi lazım. Bütün kroppzeuch'lar temizlenmeli. Sarmaşıklar da. Yazın hiçbir şey görünmüyor."

Mimi, "Görünmemesi daha güzel," dedi.

Ben, "Ama Bayan Hempel, bu yaşlı ağaçların yararı da var," diye ekledim.

Bayan Hempel, "Aması yok," diye ciyakladı. "Sizi uyardık. Bizim sigortamız var. Eğer sizin yüzünüzden bu pencerenin önünde üşütürsem veya beyin zarı iltihabı geçirirsem bunun sorumlusu siz olursunuz." Pencereyi kapattı.

Mimi sırıtarak, "Şimdi korkmalısın," dedi. "Beyin zarı iltihabı, normal menenjitten çok daha tehlikelidir. Özellikle böyle küçük beyinler için."

"Ama bütün bu ağaçları kesemem ki," dedim. "Bu çok pahalıya patlar."

Mimi, "Tek bir ağaç bile kesmek zorunda değilsin," dedi. "Yapacağın tek şey bir avukat tutmak. Sana söylemiştim: bizim avukatımız çok iyidir. Adı Anton. Eski bir dostumuzdur. Arkadaşı olduğumuz için bizi Hempel'lere

karşı savundu. Aslında bu gibi komşu geçimsizlikleri ile ilgilenmiyor. Bu gibi davaların getirişi az ve Anton çok iyi bir avukat. Böyle önemsiz davalarla ilgilenmez. Ayrıca çok yakışıklıdır ve şu anda hayatında bir kadın yok. Bu nedenlerle, onu bir an evvel ziyaret etmende fayda var."

"Ama benim sigortam yok," dedim. "Bir avukat çok para ister. Hele böyle iyi bir avukata asla para yetiştiremem."

"Hayır. Eğer kazanırsan, parayı Hempel'lerden alacaksın. Yani Hempel'lerin sigortasından. O şirket de yakında zaten iflas eder."

"Evet ama, ya umduğum gibi mahkemeye gitmeye gerek kalmazsa. O zaman avukatın parasını kendim vermem gerekir. Oysa benim hiç param yok."

Mimi, "Koltukları eBay aracılığıyla satarak kazandığın para ile ödersin," dedi. Gerçekten kahverengi canavarların teklif miktarı, Mimi fazla allayıp pulladığı için midir, bilmem, bin beş yüz avroyu bulmuştu. Ama bu para elime geçse bile, bunu har vurup harman savurmak istemezdim. "O parayı çocuklarıma yiyecek almak için kullanacağım," dedim.

Mimi, "Bunun sorumlusu kocan değil mi?" diye sordu.

"Hahaha," diye güldüm. "O bana komşularınla kavga edeceğine, git kendine bir iş bul der ve bütün bunların onu tekrar kazanmak için yaptığım bir numara olduğunu söyler." İçimi çekerek, "Gerçekten de kendime bir iş bulmam gerek. Ne yazık ki beceriksizin biriyim. Hiçbir işe yaramam," dedim. Mimi'nin bu konuda bana anlayış göstereceğini hiç beklemiyordum.

O ise, beklediğimin aksine, "Çalışmak zorunda değilsin," dedi. "Küçük oğlun okula gidinceye kadar çalışmaman gerekir. Okula başladıktan sonra da ancak yarım

gün çalışabilirsin. Belli bir konuda eğitim almamış ve iş deneyimi olmayan birinin günümüzde iş bulması çok zor. Buradan yola çıkarak, senin kendine uygun bir iş bulmanın oldukça güç göründüğünü söyleyebilirim. Bu nedenle, o zengin savcın ömür boyunca sana nafaka ödeyecek. Bunu, doktor olan kocasından boşanan bir arkadaşımdan biliyorum. Eski kocası faturaları ödüyor, o da rahatına bakıyor. İyi de oluyor. Moruk herifonu boşayıp daha gencini aldı."

"Lorenz bana bu evi bıraktı ya," dedim.

"Ee, ne olmuş? Bu başka, o başka. Gelirin ne kadar?"

Söyledim.

Mimi kaşlarını kaldırdı. "Bu para haftada bir mı eline geçiyor?"

"Hayır, ayda bir."

Mimi çok kızdı. "Constanze, ne kadar safsın. Senin Anton'a, bu salak Hempel'ler için değil, boşanmak için ihtiyacın var. Onun asıl konusu bu tip davalar. Göreceksin ki Anton senin Lorenz'ini acımadan soyup soğana çevirecektir. Hemen bugün onu arayıp senin için bir randevu ayarlayacağım."

"Teşekkür ederim, Mimi." Mimi ile Ronnie'nin bütün sorunlarımın çözümlenmesi konusunda bana yardımcı olmalarına alışmaya başlamıştım. Karşı koymanın anlamı yoktu. Çünkü ikisi de, her zaman, sağlam gerekçeler ileri sürüyorlardı. Bitmez tükenmez bir enerjileri vardı ve işlerini baş döndürücü bir hızla yapıyorlardı. Ronnie hafta sonunda yalnız oturma odasının tavanını beyaza boyamakla kalmamış, kalorifer kapakları ile odanın bütün pencerelerini de zımparalayıp cilalamıştı. Oda şimdi inanılmaz bir biçimde aydınlanmıştı. Mimi'nin bu evin mimari açıdan bir mücevher olduğuna dair iddiasına gittikçe daha fazla

inanmaya başlamıştım. Şöminenin, eskiden hardal sarısı renginde olan tuğlaları özel bir boya ile beyaza boyanmıştı. Wilma Nine'nin döküm demirden yapılmış kıvılcım koruganı şimdi daha güzel görünüyordu. Mimi ve Nelly duvarların koyu pembe olmasını istiyorlardı ama ben açık krem rengini tercih ediyordum. Ancak Mimi'nin, pembe rengin çok moda olduğu ve insanlar üzerinde olumlu bir etki yarattığı konusunda ısrar etmesi üzerine, büyük büfenin arkasındaki duvarın bu renge boyanmasını kabul ettim. Mimi, pembe rengin kalp krizini engellediğini, sivilcelere iyi geldiğini ve sıkıntıları giderdiğini anlattı. Bu yüzden büyük büfe de pembeye boyandı. Mimi'ye göre duvarla aynı renk olursa daha küçük görüneceğinden, beni ezecekmiş gibi bir hisse kapılmayacaktım. Sonunda Mimi haklı çıktı. Büfe gerçekten iç açıcı bir görünüm kazandı. Beş milyon adet kitabımın hepsini almasına rağmen, çok küçük görünüyordu. Büfe böylece küçülünce, oturma odası da çok büyük görünmeye başladı. Bu nedenle kış bahçesindeki piyanoyu bu odaya taşıdık. Birazcık maun odaya yakıştı ve piyanonun varlığı da pembe renge bir soyluluk kattı. Ne yazık ki hiçbirimiz piyano çalmayı bilmiyorduk.

Mimi bana yeşil renkli bir koltuk almam için ısrar ettiyse de, ben uzun bir süre Lorenz'le birlikte yaşadığım için, önce krem renkli bir takım denemeye karar verdim. Ama bundan sonra, çocukların Nutellalı ekmeklerini oturma odasında yiyemeyecekleri açıktı. Koltuklar gelecek hafta teslim edilirse, televizyon da, Ronnie'nın yaptığı masanın üzerine konacaktı. Gerçekten bu çifte çok şey borçluydum. Pizza pişirmekle, bu borcu ödeyemezdim.

içtenlikle, "Keşke ben de sana herhangi bir konuda yardım edebilseydim," dedim.

Mimi üzüntülü bir tavırla, "Bana kimse yardım edemez," dedi.

"Ah Mimiciğim. Erkek olsaydım, seni derhal gebe bırakırdım," dedim.

Mimi, "Çok iyi niyetlisin ama çok geç," dedi Sonra, "Bu sabah halamdan bir misafir geldi," diye ekledi.

"Aa, halan mı geldi? Şimdi evde yalnız mı? Niçin daha önce söylemedin? İstersen öğle;.yemeğine onu buraya getirebilirsin."

Mimi bana aklımı oynatmışım gibi baktı. "Constanze! Bana halamdan misafir geldi. Halamdan! Benim kızıl halamdan."

"Yani o bir komünist mi?" diye sordum. "Benim için hiç önemli değil. Ben politikayla ilgilenmiyorum."

Mimi eliyle alnına vurdu, "Sen benim söylediklerimi gerçekten anlamıyorsun değil mi? Aybaşım geldi."

"Peki bunun halanla ne ilgisi var?"

"Ah Constanze! Bu bir deyimdir. Misafir geldi demek, dolaylı yoldan aybaşım geldi demektir. Hiç işitmedin mi?"

"Hayır. Ben her zaman günüm geldi derim. Böyle demek kaba mı oluyor? Annem bile bundan daha uygun bir kelime bulamamıştı. Üstelik annem, buradan Oster adalarına kadar uzanan alanın en utangaç kadınıdır. Biri yanında rahimden bahsetse kıpkırmızı olur. Bazı kelimeleri hiçbir zaman, ama hiçbir zaman ağzına almaz. Bu nedenle ben yıllarca vajinanın bir kız ismi olduğunu sanıyordum. Zavallı erkek kardeşim de hâlâ penis yerine pipi der. Belki de bu, kızlarla olan ilişkilerinin hep kısa sürmesinin nedeni olabilir. Babam prostat sorunları yaşayıp ameliyat olduğu zaman, annem kimseye gerçeği söyleyememiş, karnı-

nın alt tarafından rahatsızlandığını anlatmıştı. Bu nedenle de Pellworm'da, babamın karnı hakkında çeşitli rivayetler dolaşmaya başlamıştı. Bazıları babamın üç adet yumurtası olduğundan bile bahsetmişlerdi."

Mimi elini omzuma koyarak, "Gel çaylak, içeri girelim de yeni avukatına telefon edeyim. Sonra, yetmişli yıllara ait elbiselere ne teklif verdiklerini görmek için eBay'e bakalım," dedi.

sereniti

Böcekler Sitesi - Anneler Kulübü

Böcekler Sitesi - Anneler Kulübü Ana sayfasına hoş geldiniz

Bizler, anne olmanın zevkini paylaşan neşeli, özgür ve hoşgörülü kadınlarız.

İster iş kadını olun, ister ev kadını! Biz modern kadınları ve anneleri ilgilendiren konularda görüş alışverişi yapıyor ve birbirimizi içtenlikle destekliyoruz.

Foruma yalnız üyeler girebilir.

Ana Sayfa İletişim eMail Başvuru

12 Mart

Mayıs bayramı için yiyecek listesi hazır. Seksen üç değişik pasta ve kek olacak. Bunlardan dördü şeker hastaları, ikisi vejetaryenler, biri de organik gıdalarla beslenenler için. Bütün evleri dolaşmak kolay değildi ama, bu sayede birçok evin içini görebildim. Şunu bilin ki, eğer ansızın bir evin kapısını çalarsanız, hiç ummadığınız ailelerin evlerini de karmakarışık bulabiliyorsunuz.

Böyle kapıdan kapıya gidince, komşularınızın diğer yönlerini de tanımış oluyorsunuz. Bundan sonra izolasyon köpüğü satıcısı veya Avon danışmanı olarak çalışmayı düşünüyorum. Bu işlerde

yetenekliyim. Sabine anne, çocuk bakıcısının sen yokken çocuklarla birlikte sinek avladığını biliyor musun? Bunun dışında çok nazikti. Bana kahve ikram etti. Onlarla birlikte oturup biraz dinlendim.

Gitti Anne

Hamiş: Koruma Meleği Dikiş Kursu'na iki yeni başvuru var. Siz de gelecek salıya kadar kararınızı verin. Yeterli başvuru olmazsa aile geliştirme grubu kursun iptal edildiğini ilan edebilir.

12 Mart

Gitti, verdiğin bilgi için teşekkür ederim ama Bayan Porschke benim iznimle sineklerle ilgileniyordu. Evden eve dolaşarak satıcılık yapman aslında fena fikir değil. Çünkü verdiğin el işi kurslarına kimse gelmiyor. O kursa kimler başvuru yaptı?

Kocama doğum günü hediyesi olarak, eBay'den harika bir maun dolap satın aldım. Bildiğiniz gibi o ellili yıllara ait antika eşyalar topluyor. Bu dolap da aynalı rafları ile çok iyi bir parça. Böyle güzel bir mobilyayı satan kişilerin çok aptal olduklarını düşünüyorum. Kardeşim bu soylu mobilyayı yarın kamyoneti ile alacak ve Peter'in doğum gününe kadar bodrumunda saklayacak.

Sabine

12 Mart

Sonja'nın hamile olmasına rağmen Dominik Cumhuriyeti'ne uçmasını aklım almıyor. Biz bebeciğimiz mikrop kapmasın diye hem kedimizi Hayvanları Koruma Derneği'ne verdik hem de Belçika'da yapacağımız tatilden, tavuk yumurtası skandali nedeniyle vazgeçtik. Ayrıca hastane de çok uzaktaydı. Sonja ise bebeğini röntgen ışınlarına maruz bırakacak. Daha doğmamış bebeğinin sağlığıyla bu denli oynanayan birinin bence hiç çocuğu olamamak. Sonja ise hem kızamık hem de suçiçeği salgını olmasına rağmen, Sophie'yi anaokuluna gönderdi. Ben ona bu hastalıkların doğmamış bebekler için tehlikeli olduğunu en az on kez söyledim ama boşuna. Sonja, bunları her süpermarketten kapabileceğim söylüyor. Ayrıca hâlâ spor yaptığı için de övünüyor. Ama bir gün top karnına isabet eder de çocuğu bir beyin rahatsızlığıyla doğarsa, benden teselli beklemesin. Bir çiğ sütten yapılmış peynir yemediği ya da Dominik Cumhuriyeti'nde kokteyl içmediği kaldı. Ben ve kocam bu duruma müthiş-sinirlendik.

Top göbekli Ellen Anne

Hamiş: Kedi tuvaleti ve kedi ağacını, çeşitli kedi oyuncakları ile birlikte eBay'de açık artırmaya koyduk. Lütfen siz de biraz artırın. Fiyatları hâlâ bir avro ve ben bunları hediye etmek istemiyorum. Çok pahalıydılar .

sereniti

5

Nihayet kız arkadaşım Trudi, beş parasız ama neşeli ve yeni bilgiler edinmiş olarak Gardasee'den döndü. Ben yeni telefon numaramızı onun telesekreterine bırakmıştım ama, her zamanki gibi, Trudi telefon etmeden kapıma dikiliverdi ve beni heyecanla kucakladı.

Ama hemen arkasından, "Kötü bir atmosfer, kötü bir atmosfer," diyerek koridorun içinde dolanıp durdu. "Kötü enerji yüklü. Evinde bir sürü hayalet yuvası var."

Biraz kinayeli bir sesle, "İlk taşındığımız günden beri burada olsaydın, bunları söylemeye hakkın olurdu," dedim. "Mimi ile Ronnie evle ilgilenmeye başladıklarından beri bir sürü hayalet yok oldu - özellikle mobilyaların içinde ve dolabın arkasında yuva yapmış olanlar. Bu arada, bu sabah Zülpich-Ulpenich'den bir adam, Mercedes marka kamyoneti ile gelerek duvar dolabını aldı. eBay'e bu dolap için dört yüz avro vermesine rağmen ucuza aldığını söylüyordu. içimde kötü bir his vardı ama adamın Zülpich-Ulpenich'den gelmesi ve benim bu mahalle ile ilgili kötü anılarım olması nedeniyle parayı aldım ve dolabı gönderdim.

Trudi, salt boya ile hayaletlerle başa çıkılamıyacağını söyledi. "Senin ihtiyacın olan şey arınma," dedi. "İyi ki on

gün boyunca kaybolan ruhları tekrar ışığa yönlendirmekten başka bir şey yapmamışım."

"Ben senin yeni bilgiler edindiğini sanmıştım."

Trudi, "O da var," dedi. "Artık, başkalarına verdiğim hizmetlerin karşılığında para aldığım zaman vicdan azabı duymayacağım. Bundan sonra ekmek paramı, başka insanları kötü ruhlardan koruyarak kazanacağım."

Kuşkuluı bir sesle, "Bundan zengin olunur mu?" diye sordum.

Trudi, "Elbette," dedi. "Ama tabii senden para almayacağım."

"Ne istersen yapabilirsin," dedim. "Ama lütfen çocuklar burada olmadığı zaman yap. Bunun Julius'un üzerinde hoş olmayan bir etkisi var. Aradığı bir şeyi bulamadığı zaman Kİ7 diye bağırıyor."

Trudi, "Bunda güzel olmayan ne var?. K 17 kaybolan şeyleri bulmakla yükümlüdür," dedi. "Bu iyi yürekli ruhun varlığını bu kadar az insanın bilmesine şaşırmamak elde değil."

"Biliyorum," dedim. "Julius'un K 17'yi öğrenmesinin suçu Trudi'den ziyade bendeydi. Aslında Trudi'nin ruhlarına inanmıyordum. Ama önemli belgeleri, ev anahtarını ve para çantamı bir yerlere saklamak gibi kötü bir huyum vardı. Para çantamı bulmak için evin her tarafını ayağa kaldırdığım bir gün aklıma Trudi'nin K 17'si geldi. K 17'den yarı ciddi yarı gerçek yardım ister istemez para çantamı buldum. Çocuk odasındaki pencerenin perdesinin arkasındaydı. Bu o kadar gizemli bir durumdu ki bir dahaki sefer tekrar denedim. Hop: Anahtar hemen ortaya çıktı. Julius'un dolapta asılı duran anorağının başlığının içindeydi. Bu sefer tamamiyle inandım. Bundan sonra her sabah anahtarımı aradığım zaman, otomatik olarak "K 17

anahtarım nerede?" diye sormaya başladım. K 17'nin beni anahtarımın bulunduğu yere götüreceğinden artık emindim. Bu nedenle, Julius'un da bir oyuncağını kaybettiği zaman, benim gibi K 17'yi çağırması doğaldı. O da aynen benim gibi, oyuncağını bulduğu zaman uslu uslu K 17'ye teşekkür ediyordu. Bunun, bir başkası tarafından garip karşılanması doğaldı.

Julius'un son anaokulu öğretmeni, "Şimdi mantıksız yaş döneminde," demişti. "Buna karşı bir şey yapamazsınız. Çocuklar bu yaşlarda, bu gibi hayaller kurar, hatta anlara inanırlar."

Elbette, öğretmene, bu hayalleri, Julius'un değil, Trudi teyzesinin kurduğunu söylemedim. Anaokulu öğretmenine göre ikimizin de mantıksız yaşta olduğumuzu Trudi'ye söylediğimde, bunu kötü karşılamamış, "Bunun böyle olmasını zaten ben de istiyorum," demişti.

Trudi evin her yanını iyice gözden geçirdikten sonra, gözlerimin içine bakarak, "Daha iyi görünüyorsun," dedi. "O ümitsiz ve üzüntülü halin kalmamış. Çevrendeki atmosfer çok güzel."

"Bu mutlaka oturma odasındaki dolap yüzündendir. Sivilcelere bile iyi geliyor," dedim.

"Lorenz'i artık tamamiyle kalbinden çıkardığım umuyorum."

"Tam değil ama neredeyse öyle," dedim. "O buna hâlâ inanmıyor ama, eksikliğini umduğumdan daha az hissediyorum. Burası beklediğimden çok daha iyi çıktı. Aynen dediğin gibi. Bir kapı kapanırsa, bir başkası açılıyor. Sabahları koşmaya bile başladım."

Kahvemizi içerken, Trudi'ye banliyölerdekı hayatın, niçin beklediğim gibi şehirdekinden daha kötü olmadığım

anlattım. Ev devamlı insanlarla doluydu. Alkol su gibi akıyordu. Çocuklar ve ben bir sürü yeni arkadaş edinmiştik.

"Gerçekten Trudi," dedim." Gerçekten büyülü bir yer. Ne zaman kapı çalınsa, ben ya da çocuklarım, yeni bir kız ya da erkek arkadaşla karşılaşıyoruz. Şehirde böyle bir şeyin hayalini bile kuramazsın. Wilma Nine'nin paspasının büyülü olup olmadığını bile düşündüm." Sonra aklıma Hempel ailesi gelince, "İstisnalar kaideyi bozmaz," diye ekledim.

Trudi başını salladı. "Bu Feng-Shui'den kaynaklanıyor. Sizin eski evinizde, yardımsever arkadaşlar köşesinde banyo vardı. Bunların hepsi sifonu çektiğinizde klozetin içinden akıp gidiyorlardı. Ama buradaki köşe, odadaki bölme sayesinde iyice belirgin. Bundan daha iyisi olamazdı." dedi.

"Ama buna karşılık, misafir tuvaleti senin bilgi alanın içinde," diye ilave etti.

"Bu önemli değil," dedim. "Bu konuda yeterli bilgiye sahip olmadığımdan fazla önemli değil. Önemli olan zenginlik köşem kapanmasın."

Trudi, "Yeni bir erkek arkadaş buldun mu ?" diye sordu.

"Ah, bu konuyu henüz düşünmüyorum." dedim. "Sadece, bazen akşamları yatağa girince aklıma geliyor."

"Karşına hiç yakışıklı bir adam çıkmadı mı?"

Jaguar'lı adamı düşünüp "Yalnızca bir tane," dedim. "Ama o da mutlaka evlidir."

Trudi, "Bu bir şey ifade etmez," dedi.

•

Anaokulunda, şimdiye kadar gözümden kaçmış olan siyah bir ilan tahtası vardı. Hemen kapının yanında asılıydı ve üzerinde korkunç yazılar yazan kâğıtlarla kaplıydı.

"Şu sıralar anaokulunda, aşağıdaki hastalıklar görülmektedir: Bit, kızamık, ..." Hemen saçlarımın dipleri kaşınmaya başladı.

"Çocuklarında hastalık belirtileri olan ailelerin, çocuklarını anaokuluna getirmemelerini ve tedavilerini evde yaptırmalarını rica ediyoruz."

Julius'la ben bu korkunç tahtasının önünde dururken, ağlayan bir çocuğu elinden tutmuş olan bir anne kapıdan içeri girdi. Yanımdan geçerlerken, çocuk hapşırdı ve sümükleri paltoma sıçradı.

Çocuk, "Ah boğazım," diye bağırdı ama annesi onu sesini çıkarmadan içeri çekti.

Büyük olasılıkla kızamık olmuştur, diye düşündüm. Annesi de belki çalışmak zorunda olduğundan ılgilenememiştir.

Frauke, Werner-Kröllmann, Marlon ve Flavia ile birlikte yanımıza geldi.

İçini çekerek, "Bitler," dedi. "Böyle şeyleri getirenler hep aynı kişiler."

Julius'u eve götürmeyi ve diğer çocuklar iyileşinceye kadar anaokuluna getirmemeyi düşündüm. Ama Julius mutlaka burada kalmak istiyordu.

"Peki olur," dedim. "Ama kızamığın şakası olmaz."

Frauke, "Haklısınız," dedi. "Özellikle oğlan çocuklar için iyi değil. Kısırlık yapıyormuş. Bu nedenle, Flavia kızamık olduğu zaman, Marlon'u büyükannesinin yanına göndermiştik. Ama ilk belirtilerde çoçuk doktoruna gidip bir antibiyotik yazdırırsan, kontrol altına alabiliyorsun."

Marlon, Julius'a, "S.....g.t ..del ..yi." dedi.

Julius, "Bu ne demek?" diye sordu.

Flavia "S....g..t deL.ği demek istedi," diye tercüme etti.

Frauke, "Flavia!" diye bağırdı.

"Ama ben yalnızca Marlon'un söylediğini tekrarladım. Küfür eden oydu."

Frauke "Evet küçük hanım, hafta sonuna kadar televizyon yine yasak," dedi. Sonra bana dönerek, "Çok dik başlı. Bir erkek çocuğun olduğuna şükretmelisin," diye ekledi.

"Benim de bir kızım var," dedim.

"Gerçekten mi? Kaç yaşında?"

"Gelecek hafta on dördüne basacak."

"Benim Laura-Kristin'im de on dört yaşında. Korkunç bir yaş, değil mi?"

"Öyle," dedim. O sabah üzerine bir şey giymeden, göbeği açık bir tişörtle sokağa çıkmasına izin vermedim diye Nelly ile korkunç bir kavga etmiştik.

Nelly, "Annneee," diye çığlık attı. "Sınıftaki herkes göbeği açık tişörtler giyiyor. Herkes!"

"Ama hava sekiz dereceyken değil," diye cevap verdim. "Üzerine ceketini giy."

Tabii Nelly itiraz etti. Yine isterik çığlıklar atmaya başladı. Benim eski kafalı olduğumu, ayın arka yüzünde yaşadığımı ve kendisine haksızlık yaptığımı söyledi. Sonunda odasına koştu, tişörtü çıkarıp, üzerinde at resmi olan bir kazak giydi. Yaşını küçük gösterdiği için, on üç yaşından beri bu kazağı boykot ediyordu. "Beni bu kazağı giymeye mecbur ettiğin için senden nefret ediyorum," diyerek kapıdan dışarı fırladı.

Bu çocuğu anlamıyordum. Niye eskisi gibi kolay olanı yapmıyordu? Sessizce ceketini giyebilir ve okulda tekrar çıkarabilirdi. Ben bunu ceket için değil gözlüklerim için yapardım (ben on dördümdeyken böyle tahrik edici giysiler değil, vatkalı bluzlar giyerdim). Kendimi gözlüksüz

daha güzel bulur, etrafı böyle bulanık görmekten hoşlanırdım.

Frauke, "Ergenlik çağına giren kızlar çok sorun çıkarıyorlar," dedi. "Seninki de öyle mi?"

Başımı salladım. Nelly'nin bir akşamda yedikleri ile bir sürü kadın bir yıl yaşayabilirdi.

Frauke, "Şu ara Laura-Kristin'i Brigitte diyetine göre besliyorum," dedi. "Ama o bütün harçlığım çikolataya yatırırsa, bunun hiçbir faydası olmayacak."

Bu konuda şanslıydım. Nelly'nin bünyesi aldığı bütün kalorileri yakıyordu. Çünkü incecikti.

Vestiyerde Jaguar'lı adamla karşılaştık. Kucağında bir çocuk vardı. Jaguar'lı adamın boynuna sarılmıştı ve kravatını çekiştiriyordu. Bu çocuk, geçen gün o Mercedes'li manyağın okuldan aldığı küçük Asyalı kızdı.

"Baba, gitme, biraz daha kal," diye sızlanıyordu.

Jaguar'lı adam, "Küçük serçem, babanın işe gitmesi gerekiyor,"dedi. "Ama akşama birlikte oynarız. Oyunu sen seçersin."

Kız, "Barbie'lerle de oynayabilir miyiz?" diye sordu.

"Olur ama, benim pamuk prenses Barbie'yi almam şartıyla." Jaguar'lı adam bunları söyledikten sonra bana gülümsedi. Ben de aceleyle ağzımı kapattım ve ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalıştım.

Küçük kız kravatı bırakmış, yere inmişti. "Tamam, sen pamuk prenses Barbie'yi al, ben de ceviz kıran Barbie'yi alırım," dedi ve zıplayarak içeri koştu.

Marlon "S..gö..de...liyi," dedi.

Falvia, "S...g.. de..ği sensin," dedi.

Frauke, "Küçük hanım," dedi. "Benim sabrımı taşırma. Yoksa önümüzdeki üç günü büyükannenin evinde geçirirsin."

Sonra bana dönerek, "Onlarda televizyon yok da," dedi.

Jaguar'lı adama gülümsemekle meşgul olduğum için, onu pek dinleyemedim. Zaten, önce o bana gülümsemişti.

Ne yazık ki dönüp gitti. Giderken de hoşça kalın demeyi unutmadı. Sanki yalnız bana veda etmiş gibi geldi.

"Güle güle," dedim. Bilmediğim bir nedenle meraktan çıldırıyordum. Bu adamın, bu Asyalı çocukla ne ilgisi vardı? Mercedes manyağı bu adamın nesiydi? Neredeyse peşinden koşup ona bunları soracaktım. Ben Julıus'un ayakkabılarını çıkarırken Marlon da tekrar askılarla oynamaya başlamıştı. O sırada, başka bir anne içeri girdi. Frauke ve o birbirlerini yanaklarından öperek selamladılar. Sağ, sol, sağ. Yeni gelen, aynen Flavia gibi ön dişleri eksik olan bir kızın elinden tutuyordu.

İki kadın vestiyerin bir köşesine çekilerek, kısık sesle Jaramias diye birinden ve onun tılsımlı ellerinden bahsetmeye başladılar. Bu adamın bir masör mü yoksa başka bir kadının kocası mı olduğunu anlayamadım. Çocuklar çok gürültü yapıyorlardı. İki kız birbirlerine, birinin okul çantasının içindeki Barbie bebeği bacağı gibi bir şeyi göstererekgülüyorlardı. İçimden bir ses, bu bebeğin, Melisande'ın çalınan Kaliforniya kızı Barbie'si olduğunu söylüyordu.

Marlon, "Cöryi anne yutyi," dedi.

Diğer kız, "Önce doğru konuşmayı öğren," dedi.

Marlon, "S....gö.. del..yi," dedi.

Flavia, "Marlon, yeter artık," dedi. "Wibeke benim arkadaşım."

Wibeke, "Kardeşin bir maymun gibi konuşuyor," dedi. Bu ne kadar değişik bir isimdi böyle. "Marlon, sen gen zekâlı mısın? Evet? Flavia, senin kardeşin geri zekalı."

Ama Flavia kardeşini küçük düşürmek istemiyordu. "O geri zekalı değil." dedi. Sonra Marlon'a dönüp, "Şunları söylesene: sssss ve kkkkk ve çeçeçe. Yavaş yavaş tekrar et. s....g..d..li..ği!"

Marlon, "S....g.. d...ği," dedi.

Flavia "Çok daha iyi." dedi. "Tekrarla bakalım: s....."

Frauke, "Flavia!" diye bağırdı. .

"Ama annecim. Ben yalnız..."

"Doğru grup odasına git. Öğleyin seninle tekrar konuşacağız."

Arkadaşı Wibeke onu grup odasına doğru çekerken, Flavia'nm gözlerinden yaşlar akıyordu. "Büyükanneme gitmek istemiyorum." İki Barbie bacağı ürkütücü bir biçimde pantolonunun sağ ve sol ceplerinden dışarı sarkıyordu.

Frauke, başını sallayarak, "Ah bu kızlar," dedi.

Julius ceketimi çekti.

"Evet şekerim?" Umarım şimdi s....g....d....nedir diye sormaz. Oğlum, "Eğer kız olsaydım, beni yine sever miydin?" diye fısıldadı.

Ben de, "Elbette, yavrum," diye fısıldadım. En azından, göbeği açık tişörtler giymek isteyinceye kadar! Julius ferahlamış bir şekilde, Jasper'in onu sabırsızlıkla beklediği grup odasına gitti.

Dışarı çıkarken, Frauke beni Wibeke'nin annesi ile tanıştırdı. Benim için, "Bu çocuğunu tek başına büyüten hanım," dedi. "Constanze Wischnewski. Constanze, bu hanım da Sabine Ziegejnweidt-Sülzmann. Karsta ve Wibeke'nin annesi, Anneler Kulübü'nün baş anne yardımcısı, anaokulu gazetesinin baş redaktörü ve ayrıca gerçek bir iş kadını."

Sabine, "Toplantılara vaktinde yetişmek zorunda olan

bir iş kadını," diyerek saatine baktı. "Umarım trafikte sıkışıp kalmam."

Frauke, "Constanze de Anneler Kulübü'ne üye olmak istiyor," dedi.

Sabine, "Bunu isteyen birçok kişi var," dedi. "Frauke sana bekleme listesinin çok uzun olduğunu söyledi mi?"

"Evet, söyledi," dedim. Kaçırılmaması gereken bir üye adayı olduğumu kanıtlamak için ne söylemem gerektiğini düşündüm. *Playmobil oyuncakları bizim evde renklerine göre sıralanmıştır. Hiç kimse benim kadar güzel Barbie elbiseleri dikemez. Sebze yemeklerini çocuklara bile sevdirecek brokoli tarifleri biliyorum. Buna karşılık, çocuklarıma bir müzik aleti çaldırmayı, yabancı bir dil öğretmeyi ve çağdaş bir spor yaptırmayı başaramadım. Onlara bir koruyucu melek figürü bile dikemedim. Liitfeıı beni de kulübe alın. Bana da ihmal ettiğim konuları öğrenmem için bir şans verin.*

Dışarı çıktığımız zaman Jaguar çoktan gitmişti.

"Bu adam kim?" diye sordum.

Frauke, "Kimden bahsediyorsun?" diye sordu.

"içerdeki adam. Küçük Asyalı kızın babası. Jaguar marka arabası olan adam."

Frauke, "Ah o mu?" dedi. "Kendini beğenmişlerin tercih ettiği arabayı kullanan kokuşmuş ana kuzusu. O, Sabine'nin patronunun oğludur. Para içinde yüzer. Kendini en azından George Clooney sanır. Anaokuluna dünyalar kadar para yardımı yapar ama ekip çalışmalarına hiç katılmaz."

Sabine, "Bu tipler, her şeyi para ile satın alabileceklerini sanıyorlar," dedi. "Tatilden dönüşte, kendisine varisler doğursun diye, beraberinde bir Taylandlı kız getirdi."

Frauke, "Ama hep kız doğurduğu için, onu kızlardan biriyle birlikte geldiği deliğe geri gönderdi," dedi.

Sabine, "Küçüğü yanına aldı," dedi. "Kimbilir ne planlıyor."

Çok şaşırmıştım. "Ama hiç de öyle Uzakdoğu'dan bir kadın satın almak zorunda kalacak bir adam gibi görünmüyor," dedim. "Eğer bu kadar zenginse, kadınlar burada da onun peşinden koşarlar."

Frauke, "Elbette. Ama bazı erkekler Alman kadınlarıyla anlaşamıyorlar. Onlar istedikleri gibi emredebilecekleri, emre amade ve söz dinleyen kadın istiyorlar," dedi. Bunu söylerken söz dinlemeyen bir Alman kadını gibi görünüyordu.

Sabine, "İğrenç bir şey," dedi. "Kıza çok acıyorum. Ama şimdi hemen gitmem lazım." Frauke'yi iki yanağından öptükten sonra çok koyu gri renkte bir Ford Galaksy'ye bindi.

Frauke ise, aynı modelin, metalik gümüş renklisine bindi. Arabasına üzerinde "Anne'nin taksisi" yazan bir stiker yapıştırılmıştı. Giderken bana, "Deneme gününe ne zaman davet edileceğini ben sana haber vereceğim," dedi.

Dalgın dalgın, "Teşekkürler," dedim. Jaguar'lı adamımın hikâyesini duyunca şok geçirmiştim. İnsan, nasıl olur da, bu kadar aldanabilirdi?

*

Bugün Nelly okuldan sonra eve gelmedi. Onu bir saatten fazla yemeğe bekledikten sonra cep telefonundan aradım.

"Ben Lara'dayım," dedi. "Artık eve gelmeyeceğim."

"Kışın tam ortasında göbeği açık tişört giymene izin vermediğim için mi?"

Nelly, "Wilma Nine'nin evinde yaşamak korkunç bir şey olduğu için," dedi. "Bunun sebebi de sensin. Başımıza

bu belayı sen açtın ve ben de buna katlanmak zorunda kalıyorum. Ama katlanmayacağım. Önümüzdeki hafta doğum günüm var. O korkunç yerde parti verebileceğimi mi zannediyorsun?"

Ronnie, iş arkadaşı ile beraber yemek odası ile mutfak arasındaki duvarı yıktığı ve mutfak aletlerinin bir kısmı holde durduğu için, ortalık karmakarışıktı.

"Bu sefer başka türlü yaparız," diye önerdim. "Birlikte sinemaya, oradan da McDonald's'a gideriz."

Nelly hışımla, "Biz artık bebek değiliz," diye bağırıp telefonu yüzüme kapattı.

Dudaklarımı ısırdım. Gerçeği görmem lazımdı. Nelly, ben fark etmeden, "Atları güzel, oğlanları aptal buluyorum," yaşından, "Göbeği açık geziyorum ve hormonlarım delirdi," yaşına girmişti. Ona göre, ideal bir doğum günü partisi loş bir salonda çalınan kulak zarını yırtacak bir müzik ve öpüşme gibi yasak oyunlar içermeliydi. Anlaşılan beni, Nelly'nin bebekliğinden daha kötü ve uykusuz geceler bekliyordu. Nelly'nin okulundaki veliler toplantısının konusu da buydu: Ergenlik çağı ve öğretmenlerle anne babaların bu konudaki davranışları. Çok güzel. Ben de şimdi hemen onlara şunu soracağım: Eğer bir çocuk eve gelmek istemiyorsa ne yapmak gerekir?

Nelly'i tekrar aradım. "Lütfen eve gel şekerim. Birlikte doğum günü partini nasıl ve nerede yapacağımızı konuşuruz."

"Ben eve gelmeyeceğim. Hiçbir zaman."

"Nelly lütfen."

Ama Nelly kararından dönmüyordu. "Ben babama gideceğim."

Bana tek şey yardım edebilirdi. "Bu akşam ravioli var," dedim.

Nelly bir süre sustuktan sonra, "Tatlı olarak ne var?" diye sordu.

•

Bir gecede zengin bir kadın oldum. Hesabım birdenbire para ile doldu.

Üzerinde "Sevgi, şarkı ve şarap dert ve üzüntüyü geçirir" yazan bir boi çanağı için iki yüz elli dört avro.

"Hörzu" dergisinin 1978 yılına ait sayıları için iki yüz dokuz avro.

Eski elbiseler için toplam bin dört yüz on avro.

Bir kasa "Reader's Digest" için kırk avro.

Wilma Nine'nin gelinlik ayakkabıları için dört yüz yirmi beş avro.

Wilma Nine'nin düğün şapkası ve eldiveni için iki yüz avro.

Altı buruşuk çanta için dört yüz yetmiş iki avro.

Kullanılmış bir burun yıkama altı için on bir avro.

Eski tarz bir dikiş makinesi ve elbise mankeni için altı yüz on dört avro.

Kayınvalidemin romatizmalarını tedavi ettirmek için gittiği Bad Wildbad, Bad Mergentheim, Bad Essen ve on dört kaplıca şehrinden toplanmış kül tablası koleksiyonu için yetmiş dört avro.

Deri koltuklar için iki bin on beş avro.

Abba posteri için elli iki avro.

Tuvalet kâğıdı külahı ve yetmişli yıllara ait orijinal tuvalet kâğıdı ruloları için on yedi avro.

Yemek odasındaki bar dolaplı ve manyetik kapılı iğrenç maun büfe için yedi yüz otuz iki avro.

Kelepir avcısının yirmi dört avro nakliye ücreti ödediği Pirinç abajur için bir avro.

Ve buna benzer bir çok şey.

Mimi, "eBay harika bir şey değil mi?" dedi.

Ben de korkarak, "Vazgeçmezler, değil mi?" diye sordum.

Mimi başını salladı. "Hepsi aldıklarından çok memnunlar," dedi.

Tamam. Demek ki Almanya, benim şansıma, toptan delirdi. Bu beklenmedik zenginliğin sarhoşluğu içinde, Nelly'ye doğum günü hediyesi olarak istediği pembe renkli bir çift Kangaroo marka ayakkabıyla, Cargo marka pahalı bir pantolon, göbeğini açık bırakan gül desenli bir tişört, çoğunluğu pembe renkli bir sürü şerit, pembe gül desenli bir cibinlik ve Rosenstolz'un bir CD'sini satın aldım. Ayrıca hediyeler arasında Isabel Allende'nin bir macera romanıyla, ismi "Yalnız kızlara ait" olan bir kitap da vardı. Hepsini pembe renkli kağıtlara sardım ve her paketin üzerine, Gitti Hempel'den tanesi bir avroya satın aldığım örgü pembe güller iliştirdim. Gitti Hempel davet edilmediği halde, sık sık bize kahve içmeye geliyordu. Ailesiyle aramızda sorunlar olmasına rağmen onunla arkadaş olmuştuk. Arkadaşı olarak ürettiği şeylerle ilgilenmem gerekiyordu. O da bana yararlı önerilerde bulunuyordu. Frauke'den, benim Anneler Kulübü'ne üye olmak istediğimi duymuş, bana bu konuda her gün yeni öğütler veriyordu. Bunlar iyi niyetle söylenen sözlerdi ama, ben, eğer Gitti buraya üye olmayı başarmışsa, ben haydi haydi başarırım diye düşünüyordum.

Kahve içtikten sonra Gitti'den kurtulmak istiyorsam, mutlaka onun pılıpırtılarından bir şey satın almak zorunda kalıyordum. O şirin güllerden başka, ondan ağ örgüsü bir çamaşır torbası, ton balığı kutularından yapılmış bir bebek ve üzerinde "Banyo" yazan tuz taşından yapılmış bir plaket

de almıştım. Bu nedenle Mimi bana kızdı. Evi lüzumsuz eşyalardan daha yeni temizlediğimi, paramı böyle lüzumsuz şeylere harcamamam gerektiğini söyledi.

"Çamaşır torbası o kadar kötü değil," dedim. "Julius onu hamak ya da ip merdiven olarak da kullanabilir. Plaketi Trudi'ye hediye edeceğim. Çünkü onun evinde tuvalete gitmek isteyen herkes dosdoğru yatak odasına koşuyor. Bebek ise... Aman boş ver. Onu da yanlışlıkla yere düşiirüveririm."

Mimi, "O zaman sana hemen yenisini yapacağını garanti ederim," dedi ve fırçasını hızla kovadaki açık mavi boyanın içine daldırdı. Mutfakla yemek odasının rengini beyaz renkle karışık açık mavi yapmaya karar vermiştim. Wilma Nine'nin hazır mutfağının ön tarafları da aynı renkte olacaktı. Yalnız yeşil tezgâh boyanamıyordu. Ama eBay sayesinde zengin olmuştum. Ak ağaç kaplamalı yeni bir mutfak tezgahı satın aldım. Ronnie onu gelecek hafta sonu yerleştirecek. O güne kadar buraları bitirmemiz için sıkı çalışmamız gerekiyordu. Şans eseri, Julius'la fazla ilgilenmeme gerek kalmamıştı. Her gün öğleden sonra, Jasper onunla oynamaya geliyordu. Anne Jasper'i almaya gelinceye kadar, bu iki çocuğu hiç görmüyordum. İşime, ara sıra popo silmenin, yere dökülen meşrubat damlalarını silmenin ve elma soymanın dışında hiç ara vermiyordum. Yalnız bir kez, Hempel'ler Julius ve Jasper'e, winnn winnn sesleri çıkarıp çok gürültü ettikleri için bağırdıklarında, uzunca bir süre çalışmaya ara verdim.

Hampel'lere, "Ama saat daha altıya gelmedi," diye bağırdım.

Bay Hampel, "Bizim Marie-Antoinette'imiz böyle bir günde içerde oturup yapbozunu yapıyor," dedi. Ama bu doğru değildi. Marie-Antoinctte büyükannesi ile büyük-

babasının arasından bize bakıyordu. Burasını devamlı bir izleme noktası olarak seçmiş olduğu belliydi. Kafası bir bezelye gibi yuvarlaktı. Örgüleri kulaklarının arkasından birer fırça gibi görünüyorlardı. Bir de bıyığı olsaydı, annesinden sadece boyutları açısından farklı olacaktı.

Bayan Hempel, "Bu oğlan bana kötü cadı karı dedi," diye ciyakladı.

Jasper, "Sen elbette kötü bir cadı karısın," diye bağırdı. "Hiçbir şey yapmadığımız halde, gün boyu bize bağırdın."

Julius, "Biz yalnız otobüs şoförcülüğü oynadık," dedi. "Ben kötü otobüs şoförüydüm, Jasper ise iyi otobüs şoförü."

Bay Hampel, "Siz de duyuyorsunuz," dedi. "Biz buna dayanamayız."

"Çocuklar sizi rahatsız ediyorsa, niçin pencereyi kapatmıyorsunuz?" diye sordum.

Bay Hampel, "Ne demek yani," diye bağırdı. "Şimdi de bize penceremizi ne zaman açıp ne zaman kapatacağımızı mı öğretmek istiyorsunuz? Aklınızdan zorunuz mu var?"

Julius, "S....miş gö.. d....ği," dedi.

Bu söz üzerine, Hempel'lerin ağzı açık kalmıştı. Arkasından, avukatlarının beni hemen yarın arayacağını söyleyince, ben de, bunun benim için uygun olduğunu, çünkü bir hafta sonra kendi avukatımla randevum olduğu için, hepsini bir arada halledebileceğimi söyledim.

Hempcl'ler pencereyi hırsla kapattılar.

Julius'a bir daha onun ağzından böyle kötü sözler duymak istemediğimi söyledim.

Julius otobüs şoföründeki kötülüğün ne olduğunu sordu.

Tekrar içeri girdiğim zaman, Mimi, "Çok yumuşak

kalplisin," dedi. O hâlâ Gitti'nin el işlerinden satın almama bozuluyordu. Akıllılık ederek, Gitti'ye ne kadar para verdiğimi ona söylemedim. Çünkü gebelik testi tekrar negatif çıktığı için sinirleri iyice bozuktu. "Hayır demeyi öğrenmelisin."

"Gitti'ye hayır diyemiyorum," dedim.

Mimi, "Artık yetişkin bir kadın gibi davranmalısın," dedi.

Ama bir saat sonra alışverişten döndüğümde, Mimi, üzerinde ördek motifleri işlenmiş bir torbanın sahibi olmuştu.

Pis pis gülmeye başladım.

Mimi, "Birisi ona el işlerini beğenmediğini söylerse, alt dudağı titremeye başlıyor," dedi. "Sen de fark ettin mi?"

Boyacı gömleğimi giyerken, "Aaa, evet," dedim (Alışverişe giderken üstümü değiştirmiştim. Sokakta kimle karşılaşacağınızı bilemezsiniz). "Söylesene, buna kaç para verdin?"

Mimi, "Bu gerçek bir el işi," dedi. "Made in Germany. Bir usta tarafından dikilmiş. Bunun bir değeri var."

Neredeyse gülmekten donuma yapacaktım. Anlaşılan, Mimi benim o paçavralara verdiğim tüm paradan daha fazlasını vermişti.

Öğleden sonra gitti tekrar geldi. Ama bu sefer kendimi yanlış bir şey satın almaktan korumak için, onun eline, dikiş makinesi evden giderken ortaya çıkan bir sürü yün yumağını verdim. Bunlar Gitti'nin çok hoşuna gitti . Benim de bu çöpleri bu şekilde elden çıkarmak hoşuma gitti.

•

Frauke öğleyin beni aniden Anneler Kulübü'nün bir sonraki toplantısına davet etti. Sevinçten deliye döndüm.

Tekrar tekrar, "Çok iyi. Teşekkür ederim," dedim.

Frauke, "Yarın öğleden sonra benim evde. Çocuklarla beraber. Buna bir iş toplantısı diyebiliriz. Büyük kızını da getirebilirsin. Laura-Kristin'le arkadaşlık ederler," dedi.

"Evet, teklifederim," dedim ama, fazla ümidim yoktu. Nelly mutlaka önerimi geri çevirecekti. Onu, arkadaşlık etsinler diye başka çocuklarla bir araya getirebileceğim zamanlar çoktan geçmişti.

Frauke, "Ayrıca sakın korkma," dedi.

Neden korkacaktım ki? Çocuklu bir toplantı biraz yorucu olurdu ama korkutucu olması olası değildi. Yoksa gerçekten korkutucu muydu?

Frauke, "Biz insanı ısırmayız," dedi. "Özel olarak hazırlık yapmana da gerek yok. Olduğun gibi görün yeter."

Şimdi neden korkmam gerektiğini anladım. Beni kahve içmeye değil, sınava çağırıyorlardı. Sınavları hiç sevmem. Lise bitirme sınavımı her hatırlayışımda dizlerim titrer. O sınavda o kadar kekelemiştim ki, öğretmenim boğazıma bir şey kaçtı zannedip sırtıma vurmuştu. Ehliyet sınavına girmeden önce de yarım paket sinir hapı almıştım. Hiçbir etkisi olmadığı gibi, midemi de bozmuştu.

Peki ya bu kadınlar beni hemen tanır ve hiçbir işe yaramadığımı anlarlarsa ne olacaktı? Onların web sitesine girmiş, dört yaşındaki çocukların eğitim durumlarını anlatan bir sürü yazı okumuştum. Buradaki yazılara göre, Julius'un çoktan yabancı dil öğrenmeye başlamış olması ve bizim de evde bu dili konuşmamız gerekiyordu. *Hurry up please, ive are late, boy!* Zavallı Nelly her şey için çok geç kalmıştı. Julius'u ise henüz kurtarabilirdim. Mutlaka bu kadınların arasına girmeliydim.

Benim yabancı dil yeteneğimi sınamaya kalkabilecekleri için, birkaç kelime ingilizce öğrenmemde yarar vardı.

Education is my hobby. And to ktıüpf a koruyucu melek. We have a klavier, but nobody can üzerinde çalmak.

Aman Tanrım. Ben bu sınavı başaramayacağım.

Küçük Asyalı kız bugün yine okuldan büyükannesi, yani beni az daha ezecek olan, kulakları bir estetik operasyonla çekilmiş kadın tarafından alındı. Ona göz ucuyla kötü kötü bakmama rağmen, beni fark etmedi. Daha sonra, beni portakal rengi ceketim olmadan tanımadığını anlayacaktım.

Çocuğa, "Sallanma Emily, bugün keman dersine gideceksin. Benim de manikürcü ile randevum var," dedi. "Sonra sana yeni bir palto alırız."

Küçük kız, "Ama ben Barbie'lerle oynamak istiyorum," dedi.

Kulakları çektirilmiş olan kadın, "Barbie'lerle yarın oynarsın," dedi. "Yarın senin oyun günün."

Zavallı Jaguar'lı adamın, bu annenin yanında sapık olmasına şaşmamak lazım. Büyiİk olasılıkla erkenden onu başından atmış olmalı. "Jaguar'lı çocuk acele et. Benim manikürcümle randevum var!" Belki bakıcısı da Taylandlıydı.

Ama bunun için ne diye kafamı yoruyordum? Yeteri kadar sıkıntım vardı zaten. Öğleden sonrayı yarınki toplantıdan nasıl iyi puan alırım diye düşünerek geçirdim.

Akşam, Anne Japser'i almak için geldiği zaman aklımda iyi bir fikir belirmişti. Oraya, bana yardım edebilecek birisiyle gitmeliydim. Eğer yanımda Anne olursa, kendimi daha iyi hissedecektim. Yalnız, onun benimle Frauke'ye gelmesini sağlayabilmem için akıllı davranmam gerekiyordu.

İki oğlan masa başında oturmuş resim yapıyorlardı. Bu beyaz ve açık mavi duvar renklerinin ortasında maun masa

artık hiç de öyle çirkin durmuyordu. Bu yüzden, Mimi'ylc ben, masa ve sandalyeleri değil, yalnız o çirkin iskemle yüzlerini değiştirmeye karar verdik. Maun rengin beyaz ve açık mavi odaya uyması için, Lorenz'e düğün hediyesi olarak aldığım büfeyi de beyaza boyamıştım. Şimdi o da çok değişik bir görünüş kazanmıştı. Artık bana Lorenz'i ve birlikte geçirdiğimiz günleri hatırlatmıyordu.

Anne, "Lanet olsun, yine geç kaldım," dedi. "Bugüıı yemekte yine pizza ve arkasından tatlı yerine bir vitamin tableti olacak. Son defa olarak ne zaman doğru dürüst bir yemek pişirdiğimi hatırlamıyorum. Ah Jasper, şekerim, bu ne güzel bir tırtıl!"

Jasper, "Bu tırtıl değil, bir otobüs," diye bağırdı.

"İkisi de şu sıralar otobüslerle ilgileniyorlar," dedim.

Anne içini çekti. "Yine olayların dışında kalıyorum. Pabucumun annesiyim ben! Veli toplantısına gitmediğim için Max bana kızdı. Orada gençlerdeki ergenlik çağı problemleri konuşuluyormuş. Ben de orada olsaymışım, kendisinin yaptığı deliliklerin nedenini öğrenebilirmişim. Ben de ona, kendi ergenlik çağımın o kadar geride kalmadığını, aileme gerçekten çok zorluk çıkarttığımı anlattım. Hakikaten, ben otuzumda hâlâ ergenlik çağımı yaşıyordum. Max'a göre, eğer ben onun sorunlarını anlayamazsam, çok duygusuz bir anne olurmuşum. Notlarının iyi olması ve uyuşturucu kullanmaması, beni o kadar cesaretlendirmemeliymiş. Ne demek istiyor acaba? Yoksa, problemleri olduğunu göstermek için yakında kalkıp on dört yaşındaki bir kızı gebe mi bırakacak? Bu lanet olası veli toplantısına gidecektim. Ama tam evden çıkarken, bir hastamın suyu geldi. Max'cığım o günden beri benimle konuşmuyor. O da burada mı?"

"Hayır. Ama Nelly de bugün okuldan geç çıkacak."

Anne, "Max'ın ders programı bile aklımda değil," dedi. "Eskiden buzdolabının üzerinde asılı dururdu. Şimdi onun yerinde, Max'ın gazeteden kestiği ve başlığı 'Çocukların yemekleri düzenli olmalıdır' yazan bir makale duruyor."

Konuya girmek için bu iyi bir başlangıç olabilirdi. "Max'a kendini sevdirmek ve iyi anneler katına yükselmek istemez misin?"

Anne, "Tabii isterim," dedi.

"O zaman sen de benimle birlikte Anneler Kulübüne gel," dedim.

Anne "Bu bir tarikat mı?" diye sordu.

"Hayır, hayır," dedim. "Bu birbirleriyle düzenli olarak buluşan bir anneler grubu."

Anne, "Yani bir ev kadınları kulübü," dedi. "Bu tupper partileri gibi bir şey olmalı. Bu plastik şeyler için niçin bu kadar çok para vermem gerektiğini anlayamıyorum. O eski güzelim porselenler ne kadar da güzeldi. Evet, yere düşünce kırılıyorlardı ama, kırık parçalar şans getirmiyor muydu? Üstelik bana kalırsa tuppervvare partileri bir zaman kaybı. Kadınların vakit ayıracakları daha önemli şeyler olmalı."

"Anneler Kulübü bir ev kadınları kulübü değil," dedim. "Tam tersi. Bu kulüpte bir sürü iş kadını da var. Ayrıca üyeler birbirlerini destekliyorlar."

Anne, "Bilmiyorum," dedi. "Bütün gün anne olacak veya yeni anne olmuş kadınlarla uğraşıyorum. Bu hormonları tavana vurmuş mahlûkların bana ne gibi bir yararı olabileceğini bilmiyorum."

"Buradakiler o kadar genç değiller," dedim. "Oldukça deneyimli kişiler. Geniş bir iletişim ağı kurmuşlar. Çocuklar işin merkezini oluşturuyor. Jasper'le birlikte, ABÇEP

(Anne Baba ve Çocuk Eğitim Programı) hariç, bir kursa gittin mi?"

Anne, "Ben APÇEP'e bile gitmedim," dedi. "Ben bir ebeyim. Anneler bana kundak yapmayı, üç ay sancısını ve meme başı iltihabını öğrenmek için gelirler. Beni kalça alt kasları kraliçesi olarak da adlandırıyorlar."

Daha kuvvetli gerekçeler sunmam gerektiğini anladım.

"İyi güzel de, Jasper bir müzik aleti çalabiliyor mu?" diye sordum.

Anne, "Hayır," dedi. "Ama..."

Sözünü kestim. " Bir yabancı dil biliyor mu?"

Anne yine, "Hayır," dedi. "O daha dört yaşında."

Israr ettim. "Yani çoktan dört yaşına girdi demek istiyorsun. Onunla hiç çocuk havuzuna, çocuk korosuna, çocuk balesine veya çocuk tiyatrosuna gittin mi?"

Anne olumsuz anlamda başını salladı. "Onunla yüzmeye gittim. Ama en fazla üç defa. Araya hep bir şeyler girdi."

"Uzak doğu çubuklarıyla yemek yiyebiliyor mu?"

"Hayır ama, onu ben de başaramıyorum."

Anneler Kulübü'nün web sitesinden okuduğum bütün kursları sıralamaya devam ettim. "Çocuk sirki? Flüt? Koruyucu melek dikme?"

Anne hepsine hayır dedi. "Hatta son günlerde, anaokulundaki el işi lamba yapımında da sahtekârlık yaptım. Lambayı evde yapacağımıza bir mağazadan satın aldım. Satın alınmış tek lamba Jasper'a aitti."

"Gördün mü?" dedim. "Ben de Nelly'yi büyütürken birçok hata yaptım. Örneğin, ona bale dersine gitmek isteyip istemediğini sordum. O hayır dediğinde fazla üstelemeyip kabul ettim. Şimdi o beni bu konuda suçluyor. Ayrıca Fransızcayı iyi konuşamadığından şikâyet ediyor.

Bütün arkadaşlarının evinde bir Fransız au-pair olduğunu söylüyor. Oğlum ise daha çok küçük . Ama ileride o da beni suçlayacaktır."

Anne, "Jasper üç yaşına bastığından beri yandaki küçük tekerlekler olmadan bisiklete binebiliyor. Bu önemli bir şey değil mi?" dedi.

"Yeri geldiği zaman bu pek önemsenmez. Anne, bizim bu anneler Kulübü'ne ihtiyacımız var. Eskiden, çocukları kendi haline bırakmam çok normaldi. Ama şimdi aynı şeyi yaparsak, çocuklar okula başlayınca çok geri kalmış oluyorlar. Düşünsene, diğer çocuklar gayet güzel İngilizce konuşup, flüt çalabilirken ve hepsi çoktan Harry Potter romanlarını okuyup bitirmişlerken, Julius'la Jasper ancak isimlerini yazabiliyor olacaklar. Böyle olmasını istiyor musun?"

Anne, "Hayır," dedi.

"Henüz geç kalmış değiliz, Benimle bu Anneler Kulübü'ne sen de gel. Seni üyeliğe mutlaka kabul ederler. Sen bir ebesin, zaten."

Anne tam anlamıyla ikna olmamıştı. "Bunun bir bedeli var mı?"

"Hayır. Üyelik bedava," dedim. "Şimdi Frauke'yi arayıp, senin de yarınki toplantıya gelmenin mümkün olup olmadığını sorayım."

Anne, "Eh peki," dedi. "Gidip bakmamın bir zararı olmaz."

Onu heyecanla kucakladım. "Birlikte gitmemiz çok güzel olacak," dedim.

Frauke, umduğum kadar memnun kalmadı. "Constanze, bu herkesin, bizim tanımadığımız kız arkadaşlarını getirebileceği bir toplantı değil. Arkadaşlarıma sormam gerek."

"Anne, Bay Nilsson'un grubundaki Jasper'in annesidir," dedim. "Onu mutlaka tanırsınız."

Frauke, "Jasper şu hep bağıran çocuk mu?" diye sordu.

"Diğer çocuklara göre biraz fazla yüksek sesle konuşuyor," dedim. "Ama yaşına göre oldukça gelişmiş bir çocuktur. Uç yaşındayken bile bisiklete destek tekerleği olmadan binebiliyordu."

Frauke, "Bu çocukta aşırı bir dikkat çekme sendromu olabilir," dedi. "Dediğim gibi, bunu önce arkadaşlarla konuşmam gerek. Herkesi hemen deneme gününe ve üyeliğe kabul etmiyoruz."

"Jasper hiperaktif değil," dedim. "Ben psikoloğum. Öyle olsaydı hemen anlardım. Ayrıca, Anne ebedir."

Biraz abartmakta yarar vardı. Kendimi ve Anne'yi en iyi şekilde satmalıydım. Diplomamı sorarlarsa kaybettiğimi söylerim. Zaten her şeyi kaybediyorum.

Frauke, "Eh, iyi öyleyse. Diğerlerine, başka bir konuğu da kabul ettiğimi söylerim," dedi. "Zaten benim evimde toplanacağız."

Mutluydum. "Teşekkür ederim," dedim. "Bir şeyler getireyim mi? Pasta yapabilirim."

Frauke, "Hayır, gerek yok," dedi. "Hepimiz diyet yapıyoruz."

*

Hafta sonuna kadar, her yeri, gök mavisi ve beyaza boyayabilmek için, Trudi'yi de boya yapmakla görevlendirdim. Yardım etmek istiyordu ve benim her türlü yardıma ihtiyacım vardı. Ayrıca Trudi'nin boş zamanı da çoktu. Mımi'nin verdiği portakal renkli gömleği giyerek heyecanla işe başladı. Mutfak, açık renkli duvarları ile şimdi daha büyük görünüyordu. Yeni tezgah geldiği zaman bambaşka

bir şekil alacağı kesindi. Trudi ile Mimi, ikisinin de diğerini deli zannetmesine rağmen, birbirleriyle iyi anlaşıyorlardı. Mimi'nin uzakta olduğu bir sırada, Trudi bana, "Mimi çok fazla hiperaktif değil mi?" diye sormuştu. "Hep bir şeyler yapmak istiyor."

"Ama iyi bir kız," dedim.

Beş dakika sonra, Trudi tuvalete gittiği bir sırada da, Mimi "Bu Trudi de hep havalarda uçuyor." demişti. "Aşırı hayalperest ve hiç gerçekçi değil."

"Ama iyi bir kız." dedim.

O gün Nelly'nin okulu uzun sürmüştü. Öğleden sonra geldiği zaman kapıyı çarpışından, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamıştım.

Bize selam bile vermeden doğru yukarı çıktı. Ben de peşinden gittim.

"Nelly, şekerim, bir şey mi oldu?"

Nelly bana kötü kötü baktı. "Evet, benim hayatımı mahvettiğin için teşekkür ederim. Şimdi eşyalarımı toplayıp babamın yanına gideceğim ve bir daha da buraya dönmeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

"Senin hayatını bu sefer nasıl mahvettim?" diye sordum.

Nelly, "Nasıl olduğunu çok iyi biliyorsun," dedi. "Neden kalkıp o veli toplantısına gittin? Babam gidebilirdi. "En azından o beni küçük düşürmelerine izin vermezdi."

"Ya öyle mi?" dedim. Lorenz babalık kariyeri sırasında veli toplantısına ancak bir defa, o da ben hamileliğimin son günlerinde olduğum için gitmiş ve bütün toplantı sırasında da uyumuştu. Bu toplantıya tek katılımı derin bir horlama sesi olmuştu. Ben, şimdi -ne yapmışsam- kendi yaptığımı değil bunu, çok küçük düşürücü bulmuştum. "Nelly, veli toplantısında ne yapmışım?"

Nelly "Beni çok küçük düşürdün," dedi. "Herkes bana kahkahalarla güldü."

"Ne için? Neyi yanlış yapmışım?" Arkadaşlarıma gittiğimde annem beni hep pembe bir eşorfmanla almaya gelirdi. Ben de bu durumdan çok utanırdım. Bu nedenle bunu hiç yapmam (son defaki boyacı gömleği sıradışı bir durumdu).

Nelly, "Sen onlara benim hâlâ çizgi film izlediğimi söylemişsin," diye bağırdı ve spor çantasını yatağın üzerine attı. "Bunu neden yaptın?"

Ha doğru, evet. Şu çizgi film hikâyesi. "Bak şekerim, konu sizin yaşınızdakilerin sevdiği şeylerin tutarsızlığıydı. Rock konserleri, piercing gibi şeyler sizlerin hoşuna gitmekle beraber, bunlar sizin hâlâ birer çocuk olduğunuz gerçeğini değiştirmiyor. Diğer veliler evlatlarının hâlâ çocuk olduklarını anlatırlarken, ben de senin bazen çizgi film izlediğini söylemiştim..."

Nelly, elbise dolabının içindekileri çantasına tıkmaya başladı. "Harika Anne. Beni okulun alay konusu yaptığın için teşekkür ederim."

"Ama şekerim. Diğerleri çok daha....."

Nelly, "Ben senin şekerin değilim," diye haykırdı. "Artık seninle beraber olmak istemiyorum," diyerek çantasını omzuna attı ve odadan dışarı fırladı.

"Nelly, Nelly. Lütfen bekle. Babanın evde olup olmadığını bilmiyorsun bile. Belki ev hala ilaçlıdır."

Ama Nelly söylediklerime kulak asmadan koşarak merdivenden aşağıya indi ve sokak kapısını, biraz önceki gibi hırsla çarparak çıkıp gitti.

Ben de holün ortasında öylece kala kaldım.

Mimi, "Rosemary'nin bebeği yine ne halt karıştırdı?" diye sordu.

"Babasının yanına taşınmak istiyor," dedim.

Mimi, "Ah.,küçük, şımarık kurbağa," dedi.

Trudi, "Bırak gitsin," dedi. "Zaten şu anda laf dinleyecek durumda değil."

"Peki ne zaman laf dinleyecek?"

Mimi, "Büyük olasılıkla otuz beş yaşma geldiği ve kendi çocukları yüzüne kapıyı çarptıkları zaman," dedi. "Bir şampanya açalım mı?"

"Aman hayır," dedim.

T

Böcekler Sitesi - Anneler Kulübü
Böcekler Sitesi - Anneler Kulübü ana sayfasına hoş geldiniz

Bizler, anne olmanın zevkini paylaşan neşeli, özgür ve hoşgörülü kadınlarız.

İster iş kadını olun, ister ev kadını! Biz modern kadınları ve anneleri ilgilendiren konularda görüş alışverişi yapıyor ve birbirimizi içtenlikle destekliyoruz.

Foruma yalnız üyeler girebilir.

Ana Sayfa İletişim eMail Başvuru

15 Mart

Bugün üzülerek kanaryamı Hayvanları Koruma Derneği'ne verdim. Onu özellikle ben ve Timmy çok seviyorduk. Ama hamile olduğum için, onun yüzünden kuş gribine yakalanma tehlikesini göze alamazdım. Müthiş üzgünüm ve acil moral takviyesine ihtiyacım var. eBay'den bir çocuk askısı almak istediysem de, son anda başka birisi fiyatı yükseltti. Başıma bir daha böyle bir şey gelmemesi için Franziska Jacob'un seminerine mutlaka katılacağım. Gelirken jimnastik topumu da birlikte getireceğim. Geçen sefer iskemlenin üzerinde neredeyse ölüyordum.

Top göbekli, üzgün Ellen Anne

Önümüzdeki cuma günkü kulüp toplantısına Constanze Wischnewski'yi davet ettim. Bay Nilsson'un grubundaki yeni gelen oğlanın annesi. Gitti ile çocuklarını yalnız büyüten anneler kontenjanımızın dolmasına rağmen, Anneler Kulübii'ne neler verip veremeyeceğini görmemizde fayda var. Yüksekokul mezunu ve muhakkak ki zengin. Jan onu üniversiteden tanıyor. Annesi ile babasının kuzey denizindeki bir adada bir oteli veya yazlık evleri olduğunu hatırlıyor. Burasını biraz araştırmamız gerektiğini düşünüyorum. Sylt'de bir ev hiç de fena değil.

Şimdi bitirmem ve Laura-Kristin'le birlikte sitenin çevresinde patenle bir tur yapmamız gerek. Ben paten turuna gitmezsem, kızım hemen ilerideki bakkala gider. Ben bu kızla ne yapacağım? Şimdi de yatılı okula gitmek istiyor.

6

Mimi ile Trudi evlerine gittikten, ben de Julius'u yıkayıp yatırdıktan sonra, kendimi uzun ve uykusuz bir geceye hazırladım. Şu çizgi film hikâyesi nedeniyle kendimi tokatlayabilirdim ama, birisinin beni gammazlayacağını nereden bilebilirdim.

Lorenz'i birkaç defa aradıysam da, sadece telesekreteri cevap verdi. Nelly'nin cep telefonu ise devamlı meşguldü. Büyük olasılıkla deminki konu hakkında sürekli olarak SMS çekiyordu. Benim annem boşboğaz bir canavar. Oturma odasında, yere oturmuş, Nelly'nin hep seyretmek istediği, ama seyretmeye fırsat bulamadığı üç cadıyı seyrediyordum. Çizgi filme evet, bu derin dekolteli şeytan avcılarına hayır!

Saat dokuz buçukta kapı deli gibi çaldı. Hemen gidip açtım. Gözyaşlarına boğulmuş olan Nelly koşarak içeri girdi ve merdivenleri çıkıp odasının kapısını çarparak kapattı. Tavandan tozlar döküldü.

Lorenz, "Bunlar hep senin suçun," dedi. Kapının önünde durmuş, kötü kötü bana bakıyordu. Kaldırımın kenarına park etmiş olan Volvo'sunun motoru hâlâ çalışıyordu. "Çünkü anlaştığımız kurallara uymuyorsun."

"Çizgi filmlerin bizim anlaştığımız konular arasında olduğunu bilmiyordum," dedim.

Lorenz, "Çocukları hafta sonunda alacaktım," dedi. "Bugün hafta sonu değil. Bunu böyle planlamamıştık. Hiçbir şeyden habersiz, evin boş olduğunu zannederek eve geliyorum. Nelly aniden odaya girince nasıl bir şok geçirdiğimi bilemezsin."

"Çok da uzun olmayan bir süre önce, sen eve geldiğinde, hepimiz evde olurduk," dedim. "Kızının aniden odaya girmesinin senin şok geçirmene neden olmasını anlayamıyorum."

Lorenz, "Sen orada değildin ki," dedi. "Hepimiz çok korktuk. Çok can sıkıcı ve gereksiz bir durumdu. Bunların hepsine senin anlaşmalarımıza uymayışın neden oldu. Ben durumu Nelly'ylejulius'a alıştıra alıştıra izah edecektim."

"Neyi alıştıra alıştıra izah edecektin?"

Hempel'lerin panjurlarının açıldığını işittim.

Bayan Hempel'in, "Bu ne terbiyesizlik!" diye ayakladığını duydum. "Kaldırımın kenarına araba park ederek yayalara engel oluyorsunuz."

Lorenz, "Hemen gidiyorum," diye seslendi. "Aman Tanrım. Bu yaşlı cadı hâlâ yaşıyor."

"Lorenz, neyi alıştıra alıştıra izah edecektin?"

Bay Hempel, "Motoru hemen durdurun. Yoksa polis çağıracağım," diye bağırıyordu. "Bu egzos kokusunu çekmeye mecbur değiliz. Biz pencere açık uyuyoruz."

Lorenz, "Bu moruk henüz atalarının yanına gitmemiş. Olacak şey değil," dedi. "Oysa, şişmanlar öbür dünyaya daha erken gidiyor derler."

"Lorenz, çocuklara neyi alıştıra alıştıra izah edecektin?"

Lorenz, "Olduğundan daha aptalmış gibi konuşma,"

dedi. "Ben yalnız değildim. Eğer Nelly'nin evin karanlık bir köşesine saklanmış olduğunu bilseydim..."

"Aman Tanrım!" diye bağırdım. "Yanında bir kadın mı vardı?"

Lorenz, "Herhangi bir kadın değil," dedi.

Bayan Hempel, "Terbiyesizler," diye bağırdı. "Bu egzos zehirlenmesi nedeniyle sizi dava edeceğiz. Evde küçük bir çocuk var."

"O zaman bırakın da zavallı çocuk uyuyabilsin," diye bağırdım. "Lorenz, herhangi bir kadın değildi de ne demek?"

"Dediğim gibi, ben bunu çocuklara hafta sonunda alıştıra alıştıra izah edecektim. Nelly'nin böyle uygun olmayan bir zamanda içeri dalacağını nereden bilebilirdim."

"Ah hayır, Lorenz. Kızım ne gördü ki?"

Lorenz, "Çok fazla bir şey görmedi," dedi. "Işıklar kısıktı. Hem o artık on dört yaşında. İnsanların çıplak nasıl göründüklerini biliyor."

Bay Hempel, "Polis çağırıyoruz." diye bağırdı. "Üçe kadar sayıyorum. Bir..."

"Bu söylediklerin gerçek olamaz," dedim. Dizine bir tekme atmayı çok isterdim. Zavallı Nelly. Annesiyle babasını seks yaparken hayal etmesi bile korkunçken birdenbire gerçekle yüz yüze gelmesinin, onu ne kadar etkilediğini düşünmek bile istemiyordum.

Lorenz, "Nelly kıyametleri kopardı," dedi. "Böylece ilk tanışmaları pek güzel olmadı. Bana nasıl hakaret ettiğini bir görseydin. İki yüzlü, yalancı, daha neler neler. Bunu gerçekten çok güzel ayarlamışsın."

Bay Hempel, "Üç," diye bağırdı. "Madem öyle istiyorsunuz, şimdi polisi çağıracağız. Şansınızı kaybettiniz."

"Lorenz, elimden bir kaza çıkmadan defol git," dedim.

Bu kadar öfkelendiğimi hiç hatırlamıyordum. Bu adamda bir damla bile adalet duygusu yok. Bir de savcı olacak.

Lorenz, "Bu kız on dört yaşına geldi. Ayrıldık diye babasının manastıra çekilmeyeceğini anlayacak yaşta," dedi.

"Seni gidi yalancı, iki yüzlü herif. Kapa çeneni!" Kapıyı, Lorenz'in burnunu kırmak ister gibi şiddetle kapattım. Lorenz çığlık atmadı ama konuşmaya devam da etmedi. Llempel'lerin küfürleri arasında arabasına binerek gitti. Evde, sonunu getiremediği bir işe başlamıştı. Şimdi onu bitirmeye gidiyordu. Lorenz hiçbir zaman işini yarım bırakmazdı.

Nelly'nin oda kapısını tıklattım.

Nelly, "Beni rahat bırak," dedi. Ama bu durumda onu rahat bırakmanın uygun olmayacağına karar verip içeri girdim.

Nelly, yatağına uzanmış, başını oyuncak eşeğine gömmüş, hıçkırıyordu. Yatağın kenarına iliştim.

"Dinle beni canım. Senin için üzüldüm. Keşke oraya gitmeseydin."

Nelly hıçkırıklarının arasında, "Zaten hamamböceği yokmuş," dedi. "Babam benim o şıllığı görmemi istemediği için öyle söylemiş. Korkak, sefil."

O evde hiçbir zaman hamamböceği olmadığı gibi, bizim ayrılmamızın nedeni de o şıllıktan başka bir şey değildi. Benim başlangıçtaki tahminim doğruydu. Lorenz beni kandırmış, ben de onun sözlerine inanmıştım. İşin en aşağılayıcı tarafı da buydu. O yeni kadının dünden beri orada olmadığı belliydi.

Nelly çok haklıydı. Lorenz aşağılık bir korkaktan başka bir şey değildi.

Yavaşça saçlarını okşadım. "Nelly canım, Çizgi film hikâyesine ben de üzüldüm. Bunu anlatmamam gerekir-

di. Ama diğer aileler çocukları hakkında öyle hikâyeler anlattılar ki, ben de bunu ağzımdan kaçırıverdim. Gençlerin hem büyüdüklerini iddia edip hem de ne kadar çocuksu şeyler yaptıklarını bir bilsen şaşarsın. Nina Brand'ın Barbie bebeklerine iyi geceler demeden uykuya yatmadığını biliyor musun? Hani geçenlerde bira içip sarhoş olan Lukas var ya, o da her akşam uyumadan önce annesiyle birlikte dua etmek istermiş."

"Lena her akşam Şirinler'i seyrediyormuş. Sarah, hani şu sınıf gezisine, içki getiren kız, geceleri ışıksız uyuyamıyormuş. Elmo ise annesinin, okulda yesin diye çantasına koyduğu peynirli sandviçin üzerine ketçapla gülen surat resmi çizmesini istiyormuş. Ve biri -galiba Marc- kokulu mendil olmadan uyuyamıyormuş."

Nelly doğrulup oturdu. Eliyle gözyaşlarını sildi. "Bu doğru mu? Marc'ın uyumak için kokulu mendile mi ihtiyacı varmış?"

"Evet. Üzerinde de tavşan resimleri varmış."

Nelly kıs kıs güldü. "Marc hep yetişkin biri gibi konuşur. Dövme yaptıracakmış. Yarın ona, yaptıracağın dövme tavşan mı olacak, diye soracağım."

Sonra tekrar, dizini çarpmış bir küçük kız gibi hıçkırdı. Onu kollarıma aldım. "Nelly seni öyle çok seviyorum ki," dedim. " Tekrar buraya döndüğüne çok memnunum. Koşullar farklı olsa iyi olurdu ama..."

Nelly, "Ben de seni seviyorum," dedi.

Bir süre birbirimize sıkıca sarılarak sessizce oturduk.

Sonunda Nelly, "Babam aşağılık bir adam," dedi. "Başka bir kadınla birlikte olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır," dedim. Aslında Nelly'ye Lorenz'in yeni sevgilisi hakkında çok şey sormak isterdim. Nasıl bir sarışındı? Benden genç miydi? O sırada Lorenz'le ne yapıyordu? Ya

da Lorenz ona ne yapıyordu? Ama bunları ona soramazdım. Zavallı çocuk zaten şok geçiriyordu.

"Belki de çok iyi birisidir," dedim. "Baban her kadını beğenmez."

Nelly, "Bize yalan söylemesi çok aşağılık bir davranış," dedi.

"Evet, bunu yapması doğru değildi," dedim. "Ama mutlaka buna şimdi çok üzülüyordun Seni ve Julius'u çok sevdiğini biliyorum. O sizin kendisi hakkında iyi şeyler düşünmenizi istiyor."

Nelly, "Çok geç," dedi ve kıkırdamaya başladı. "Demek Lena hâlâ Şirinler'i seyrediyor. Küçük kardeşi de yok. Bir de üstelik sigara içiyor."

"Moritz'ten bahsetmeyi unuttum," dedim. "Buz Devri'ni seyrederken öyle ağlamış ki, annesi CD'yi ileri alıp ona mutlu sonu göstermek zorunda kalmış."

•

Nelly uyuduktan sonra, Lorenz'in arkadaşı olan avukat Ulfı Kleinschmidt'i aradım. Çok öfkeli ve merak içindeydim. Sabahı bekleyemezdim.

Telefonu Ulfı'nin karısı açtı. Onu tanıyordum. Sürekli diyet yapan ama bunu belli etmemeye çalışan o incecik kadınlardan biriydi. Bize yemeğe geldiği zaman, hem yemeğimin çok güzel olduğunu söyler, hem de yemeği tabağın bir tarafından öbür tarafına iteleyip dururdu. Davetten bir iki gün sonra, bana uzun zamandır böyle güzel yemek yemediğini belirten bir teşekkür mektubu gönderirdi. Ama ben bu kadının 1989'dan beri yemekyemediğine emindim. Kendisinin verdiği yemek davetleri ise harikaydı. Herkese özel menü kartları bastırmıştı. Masayı kendi bahçesinden topladığı çiçeklerle süslerdi.

Lorenz ayrılacağımızı açıkladıktan sonra, Frederike beni bir daha davet etmedi. Kendisiyle bir kez alışveriş sırasında karşılaşmıştım. Elimi sıkmış ve duruma çok üzüldüğünü söylemişti.

Onu ilk defa insancıl biri olarak görmüş ve teşekkür etmiştim.

Ama hemen sonra, Frederike, "Lorenz'in de bunca yıldan sonra biraz kendini düşünmesi gerekiyor," deyince ona karşı duyduğum sempati de uçup gitmişti.

Sesi biraz asabi gibiydi ama, uykudan uyanmış bir halı yoktu. Onun gibi kadınlar, gecenin geç saatine kadar çiçekli kâğıtlara teşekkür mektupları yazarlardı. *Geçen cumartesi günü verdiğimiz yemeğimiz için gönderdiğiniz teşekkür mektubuna teşekkür ederiz.*

"Merhaba Frederike, Ben Constanze Wischnewski. Kocanla görüşmek istiyorum."

Frederike, "Saat on biri çeyrek geçiyor," dedi.

En az onun kadar soğukkanlı bir tavırla, "Saati söylediğin için teşekkür ederim. Benimki bozulmuştu," dedim. "Lütfen bir iyilik yap da Ulfı'yi televizyonun başından kaldırıver."

Frederike hırsla içini çekti ama, birkaç saniye sonra Ulfı telefona geldi.

"Seni, artık müvekkilin olmadığımı bildirmek için aradım," dedim.

Ulfı, "Constanze, bunları gece yarısı konuşmayalım," dedi. "Yarın büroma gel. Orada bu konuyu enine boyuna görüşürüz."

"Hayır, kararımı verdim," dedim. "Benim artık başka bir avukatım var."

Ulfı, "Lorenz'in güçlükle kazandığı parasını sokağa atmayacağını sen çok iyi bilirsin," dedi.

"Aslında, ben Lorenz'i sokağa atmak istiyorum," dedim. "Şimdi yeni bir sevgilisi var."

Ulfi, "Öfkeli oluğunu anlayışla karşılıyorum," dedi.

"Bu ta başta aklıma gelmişti," dedim. "Ama o korkak hep inkar etti."

Ulfi, "Ama bu, senin hemen intikam planları yapman için bir neden değil," dedi. "Ben Lorenz'in haklarını nasıl savunuyorsam, senin haklarını da öyle savunurum. Bu konuda bana güvenebilirsin. Hiçbirimiz seni aradan çıkarmak istemiyoruz. Gerçekten! Lorenz de ben de yalnız senin iyiliğini istiyoruz."

"Ya öyle mi? O zaman Lorenz'in böyle bir ilişkisi olduğunu bana neden söylemedin?" diye sordum.

Ulfi, "Bu sıradan bir ilişki değil," dedi. "Lorenz'le Paris arasındaki ilişki ciddi bir beraberlik."

R'yi yuvarlayarak Perris diye telafuz ediyordu.

"Paris? Paris Hilton gibi mi?" diye sordum. "Bu kadın Amerikalı mı?" Amerikalılar çocuklarına istedikleri isimleri verirler. Nüfus memurları karışmaz. Onlar, çocuklarına, doğdukları ya da ilk seviştikleri şehrin ismini verebilirler. Her yerde Brooklyn'ler, Paris'ler veya Lourdes'lere rastlayabilirsiniz. Biz de, bu ülkede, böyle yapmaya kalksak Nelly'nin ismi bugün Köln-Sülz ve Zavallı Julius'un ismi de Pelhvorm olurdu.

Ulfi, "Amerikalı değil ama bir model," dedi. "Sesi çok saygılıydı. "Her ikisi de birbirlerini çok seviyorlar."

"Demek öyle. Birbirlerini sevdiklerini bu kadar kısa sürede nasıl anladın?" diye sordum. Sorduğum soru bir tuzaktı ve Ulfi de bu tuzağa düştü.

'Yedi ay hiç de kısa bir süre değil," dedi. "İki kişinin birbirleriyle anlaşıp anlaşamadıkları bu süre içinde belli olur."

Şöyle bir hesapladım. Şimdi martın ortasında olduğumuza göre, demek Lorenz beni ta eylülden beri aldatıyordu. Paris'le. Bu herhalde takma bir isimdi. Büyük olasılıkla gerçek ismi Elfriede'dir, diye düşündüm. Anlaşılan, en son telefonla görüşmemizde, Lorenz jimnastik aletinin değil, Elfriede'nin üzerindeydi. Sürekli "Ah, oh" çekmesinin ve konuştuklarımızı hatırlayamamasının nedeni de buydu.

Ben gerçekten çok çabuk kandırılabilen bir insandım.

"Demek ki ayrılmamızın nedeni bu kişi," dedim.

"Ama bunun önemi yok," dedi. "Bu yüzden daha fazla para alamazsın."

"Öyle mi? Ama benim avukatım tam tersini söylüyor."

"Avukatın kim?"

"Çok başarılı biri," dedim. "Rakibini yerlere sermesiyle ünlü."

"Adı ne?"

Evet, ismi neydi? Alfons, Ansgar, Anton... Tamam buldum. "Anton," dedim.

Anton'u soyadı zanneden Ulfı "Anton, Anton," diye tekrarladı. "Hiç duymadım. Hangi şirkette?"

Nereden bileyim. "Bunu en kısa zamanda anlarsın," deyip telefonu kapattım.

•

Anne koşarken "İki kilo verdim," diyerek karnına vurdu. "Kendimi gittikçe daha çok beğeniyorum." Ağır ağır karanlık basıyordu. Nelly ve Max evde Jasper'le Julius'a göz kulak oluyorlardı. Hep beraber yatağa oturmuş "Damdaki Karlsson" filmini seyretmekteydiler.

Mimi, "Balık etinde olmak sana yakışıyor," dedi. "Hepimiz aç yaşamak zorunda değiliz."

Anne, "Sen aç yaşamadığın için böyle söylüyorsun,"

dedi. Sonra başını göğe doğru kaldırarak, "Sevgili Tanrını, beni zayıflatmazsan, bari diğerlerini şişmanlat," diye dua etti.

Mimi, "Hamile kalırsam, belki şişmanlarım," dedi Sitenin ortasındaki parka doğru gidiyorduk. Parkın orta sında, çocuk bahçesinin içinde köpek ve kedi pislikleri ili dolu bir kum havuzu vardı. "Her gece, yuvarlak bir karnını ve iri memelerim olacak diye hayal kuruyorum ama sabah kalkınca eskisi gibi dümdüz olduklarını görüyorum."

Anne, "Evet, hamile kalabilmek için yapılması gereken ler başlı başına bir bilim dalı," dedi. "Vücut ısısı diyagramı yapıyor musun?"

Mimi, "Denedim," dedi. "Ama Ronnie takvime gön seks yapmak istemiyor."

Anne, "Erkekler böyledir," dedi. "Birkaç yıl birlikte yaşadıktan sonra seks yapmaya bile üşeniyorlar."

Mimi ile ben şaşırarak yan gözle Anneye baktık. Ama o bizim bakışlarımızı fark etmedi. "Tekrar hamile kalmak istersem, önce erotik malzemeler satan bir dükkândan alışveriş yapmam gerekecek," diye devam etti.

Mimi, "Bizim sorunumuz az seks yapmak değil, tanı tersi," dedi. "Biz aşırı seks yapıyoruz."

Anne ile ben, "Ne diyorsun?" dedik. "Aşırı seks mi dedin?"

Mimi, "Evet, haftada birkaç kez, hafta sonunda ve gündüzleri," dedi. "Böyle olunca da sperm yoğunluğu hiçbıı zaman yeterli olmuyor."

Eh, bu kadar incesini bilmek istememiştim.

Anne, "Gerçekten mi?" diye sordu. Sesinde kıskançlık vardı. "Keşke senin sorunların bende de olsa."

"Ama niçin sen de diğer kadınların yaptıkları gibi yapmıyorsun?" diye sordum. "Başının ağrıdığını veya o ap-

tal halanın ziyarete geldiğini söyle. Yahut uyuyormuş gibi yap."

Anne, "Hangi hala?" diye sordu.

Mimi, "Ben de Ronnie'ye dayanamıyorum, " dedi.

Anne, "İnsan çikolataya dayanamaz ama bir erkeğe dayanabilir," dedi.

Mimi, "Bu Ronnie için geçerli değil," cevabını verdi.

Anne'yle ben imrenerek içimizi çektik.

'Yapabileceğin tek bir şey kalıyor," dedim. "Birbirinizden uzak durmanız gerek. En iyisi, gel, bir hafta bizde kal."

Mimi, "Bu Ronnie'nin kalbinin kırılmasına neden olur," dedi. "Tabii benimkinin de."

Anne, "Ama bunu gerekli olduğu için yapacaksınız," dedi. "Hiç sorun olmayacak. Sperm yoğunluğu yeterli olacağı için ilk birleşmede iş bitecek."

Ben de sevinçle, "Sonra sen de Anneler Kuliibü'ne kaydolacaksın ve birlikte 'Almanya süper annesini arıyor' programına katılacağız," dedim.

Parkın çevresinde ikinci kez koşarken , karşımıza koşu yapan başka bir kadın çıktı. Bu Frauke'nin arkadaşı Sabine Zungenbrecher-Sülzkopf'du (veya buna benzer bir çift isim) - iki çocuk annesi, Anneler Kulübü'nün baş anne yardımcısı, başarılı iş kadını ve büyük olasılıkla şehir maratonunun otuz yaş üzeri kategorisinin birincisi.

Ona gülümsememe rağmen, bana aldırmayarak Mimi'ye bakıyordu. Birden durdu. Sevinçle, "Aaaa Mimi Pfaff Seni çoktan beri görmemiştim," dedi.

Mimi, "Sabine Ziegenweidt!" diye cevap verdi.

Sabine Mimi'nin yanaklarını öperken, "Ziegemveidt-Sülzermann," diye düzeltti. "Şimdi söyle bakalım. Nasılsın? İş hayatından çekildiğini duydum. Doğru mu?"

Mimi, "Evet," dedi. "Yeni.oryantasyon için ücretli izindeyim,"

"Evet, senin şu işitme problemini duydum. Gerçekten çok üzücü bir olay. Arkasından bir de düşük yapmışsın Zavallı kız. Biyolojik saat de durmadan işliyor, öyle değil mi? Tik, tak, tik, tak. Çocuk hikâyelerini arkamda bıraktığıma çok seviniyorum. Karsta ve Wibeke bana yeter. Karsta'yı sezaryenle doğurduktan sonra, patronum rahat etsin diye tüplerimi bağlattım. Çünkü her doğum iznine çıktığımda, neredeyse kalp krizi geçiriyordu."

Mimi "Hâlâ çalışıyor musun? İşten ayrılacağını duymuştum," dedi.

"Dedikodulara inanma. Eğer insan benim gibi işini seviyor ve iyi de para kazanıyorsa, çocukları için bile işinden uzun süre ayrı kalamaz. Ayrıca evde oturmaktan çok sıkılırım. Sen de sıkılmaz mısın? Ah kusura bakma. Sem kastetmedim. Senin durumun elbetteki sağlık nedenlerine bağlı. Ama lütfen, lütfen, bebeğin olacağını söyle ki seni tebrik edeyim."

Mimi, "Hayır. Henüz bebeğim yok," dedi. "Hâlâ karar veremedim. Bir çocuk sahibi olmanın iyi ve kötü yanlarını düşünüyorum. Diğer anneleri görünce kendi kendime, aman bebeğin olmasın, aksi halde onlar gibi salak olursun diyorum."

Sabine, "Ama daha fazla geç kalmamalısın," dedi. "Bil diğin gibi, otuz beş yaşından sonra hamile kalma olasılığı çok azalıyor. Bana sert bir bakış yetti ve hemen hamile kaldım. Ama ancak bir sürü tüp bebek denemesinden sonra hamile kalabilen arkadaşlarım var. Böyle şeyler evliliği tehlikeye sokabilir. Sen hâlâ Ronnie ile mi birliktesin?"

Mimi, "Elbette," dedi. "Kısa bir süre önce, dört haftalığına Tayland'daydık. Çok ilginç bir yolculuktu."

"Evet ama, inan bana, yabancı bir çocuğu evlat edinmek, insanın kendi evladının olmasıyla aynı şey değil. Şimdi gitmem gerek. Yarın eğitim için Münih'e gideceğim. Bu yüzden şimdi koşuyorum. Sonra bavulumu hazırlayacağım, kızımla oynayacağım ve kocamı doyuracağım. Haydi bol bol öpücükler. Dilerim yakında gebe kalırsın. Ondan sonra Anneler Kulübü'ne üye olmak için baş vur. Senin gibi birisini aramızda görmek isteriz." Sonra gülerek, "Ama tabii anne olduktan sonra," dedi.

Sonra tekrar Mimi'yi öptü ve tekrar koşmaya başladı.

Bu konuşmaları benim gibi şaşkınlıkla izleyen Anne, "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

Mimi, "Okulu birlikte bitirdiğimiz gibi işletme fakültesi'nde de beraberdik," dedi. "Hiç abartmadan, alçak gönüllülükle söylüyorum, o hep benden sonra ikinci sıradaydı. Çok hırslıydı ama ben ondan daha başarılıydım. Ayrıca yakışıklı delikanlılar da hep beni seçerlerdi. Bu yüzden benden hep nefret etmiştir."

"Ama öpüştünüz," dedim.

Mimi, "Evet, kocamış kızlar hep böyle yaparlar," dedi. "Ayrıca, açığa vurulmayan yarışta benden önde olduğuna inandığından, artık benden nefret etmiyor. Çünkü hem hâlâ çalışıyor, hem de iki tane çocuğu var. Ya ben! Gobi çölü gibi kısırım."

"Buna karşılık senin vücudun daha güzel," dedim.

Anne de, "Senin dudaklarının kenarları aşağı sarkmamış, " dedi.

Mimi, "Henüz değil," diye cevap verdi.

"Ayrıca istediğin zaman işine dönebilirsin," dedim. "Eğer çocuğun olmazsa... Sana yapay döllendirme yapabileceğini söylemesi ne kadar çirkindi."

Mimi içini çekerek, "Eh ben de melek değilim," dedi.

"Bugün sanki o daha iğneleyici biri gibi göründüyse de, benim de ondan kalır yerim yoktur. Birkaç yıl önce, bizim danışmanlık şirketi, Sabine'nin ilaç şirketini denetledi. Sabine ve birkaç başka kadın doğum izninden sonra yarım gün çalışmak istiyorlardı. Ben firmanın müdürüne, bu verimsiz öneriyi kabul etmemesini söyledim. Ya tam gün ya da hiç çalışmamaları gerekirdi. Hem şirketin durumu kötüydü hem de zaten, kadınlar iş hayatında erkeklerle eşit muamele görmek istemiyorlar mıydı?" Bu nedenle Sabine doğum izninden sonra hemen tam gün çalışmaya başladı. Şimdi Tanrı beni bunun için cezalandırıyor."

Anne, "Aklını kaçırmış olmalısın," dedi.

"Çok acil olarak bir arınma'ya ihtiyacın var," dedim. "Trudi ile konuş. O senin suçluluk duygularını bir psikolog gibi hemen yok eder."

•

Max'in, Nelly'nin ağaç evi için hazırladığı planlar etkileyiciydi. Öyle basit, kalemle çizilmiş bir plan değil, ön, yan ve üst görüntüleri ile birlikte bilgisayarda çizilmiş bir projeydi. Arka bahçede yan yana duran iki ihtiyar kayın ağacının arasına yapılacaktı. Korsan gemisi, şato ve telefon kulübesi karışımı bir şeydi. Ağaçlar, evi çocuklarla beraber taşıyabilecek kadar güçlüydüler ama ben onun dört metre yükseğe yapılmasını istemiyordum.

Max, "Mutlaka öyle olması gerek," dedi. 'Yere paralel olan dallar yalnız o yükseklikte var. Ağaçların gövdesi hiç delinmeyecek. Evi dallar taşıyacak. Evin altına bir kum saha yapılabilir. Verandanın etrafını doğal görünsün diye sağlam dallardan yapılmış bir parmaklıkla çevireceğiz. Böyle bir parmaklık hem küçükleri düşmekten korur, hem de korsan gemisi korkuluğu veya şatonun siperleri

yerine de geçer. Kapalı bölüm de birçok kişinin geceleyebileceği kadar büyük olacak. Ayrıca mazgal delikleri, bir kamara penceresi, bir bayrak direği, bir yük asansörü ve aklıma gelen başka şeyler de olacak. İçeri hamak ve salıncak da kurulabilir."

"Sanırım ilerde mimar olacaksın," dedim. "Öğretmen veya oyuncak tasarımcısı olman da mümkün."

Max, "Yok, ben bilgisayar yazılımcısı olacağım," dedi. "Bu işte iyi para var."

Max'a evi yapması için yeşil ışık yaktım ve malzemeleri alabilsin diye para verdim. Bunların hepsini Baumarkt'daki Ronnie'den almasını ve her konuda ona danışmasını söyledim.

"Ayrıca ev bittiği zaman bir ücret de alacaksın," dedim.

Max, "Bunun için para istemiyorum," dedi.

"Doğrusu bu," dedim. "Hem eğer resimdeki gibi güzel olursa, seni Uluslararası Ağaç Evler Mimarisi Yarışması'na aday göstereceğim."

eBay sayesinde artık zengindim. Ayrıca, Ronnie ve Mimi'ye göre, eğer bu avukat benim davamı üstlenirse, daha da zengin olacaktım. Gelecek hafta salı günü onunla randevum vardı.

Ne yazık ki Max evin yapımına bu hafta sonu, Nelly ile Julius'un Lorenz'e gidecekleri ve onun yeni kız arkadaşıyla tanışacakları gün başlamak istiyordu.

Nelly, dün akşama kadar babasını bir daha hiç görmek istemediğini söylüyordu. Ama sonra birden odasından çıkıp fikrini değiştirdiğini açıkladı. Bu ani fikir değişikliğinin nereden kaynaklandığını bilmiyordum ama, Julius'un Lorenz ve Paris-Elfriede'ye tek başına gitmek zorunda kalmayacağı için sevindim. Bu duruma yavaş yavaş alışırken ablasının yanında olması iyi olacaktı. Lorenz yeni eşini,

"Bu senin annen," diye tanıtmadıkça, Julius'un tepkisi konusunda bir endişe duymuyordum. Julius, ruhsal olarak kardeşine göre çok daha kuvvetliydi.

Nelly'nin gelecek pazartesi günkü doğum günü için şöyle bir plan yaptık: O günü sakin bir şekilde ve fazla abartmadan, ben, Julius, Nelly ve Nelly'nin en samimi arkadaşı Lara, hep birlikte bir pasta ile kutlayıp sonra sinemaya gideceğiz. Mayısta, evin onarımı bittikten sonra, Nelly buradaki ilk doğum günü partisini, bahçede, eğer yağmur yağarsa kış bahçesinde yapacak. Bu partide renkli ışıklar, balonlar ve ızgara etler olacak, kulakları çınlatacak müzik parçaları çalınacak. (Hempel'leri o akşam başka bir yere göndermek için bir plan yapmamız gerekiyor. Belki de onların Pelkvorm'da kısa bir tatil yapmalarını sağlayabilirim. Bu konuyu bir de Gitti ile konuşmalıyım.) Nelly bu öneriyi çok beğendi. Kolundaki alçı çıkarıldıktan sonra çok daha rahat dans edilebilirdi. O zamana kadar da alçı çıkmış olacaktı.

Cuma günü Anneler Kulübü'ndeki deneme gününe gitmeden önce ne giyeceğimi karar vermeye çalışıyordum. Trudi'yle Mimi, portakal renkli iş gömlekleri ile çevremde durmuş, bana fikir veriyorlardı. Nelly ise benim yatağıma uzanmış, bizi seyrediyordu.

Trudi, "Çok abartılı giyinme," dedi. "Olgun bir görüntün olmalı."

Mimi, "Çok da köylü gibi olmasın," dedi. "Modern, çocukları olmasına rağmen modayı takıp eden ve kendine güvenen bir kadın imajı vermen lazım."

Trudi, "Siyah giyme," dedi. "Yoksa çocuklar senden korkarlar."

Mimi, "Giysilerin çok açık renk de olmasın. Yoksa lekeler hemen görünür," dedi.

Trudi, "Pembe güzel bir renk," dedi. "Sade, çocuklara uygun ve ferahlatıcı. Senin san saçlarına da yakışır."

Nelly, "Sanki bir iş görüşmesine gidecek gibisin," dedi.

"Bu işten de önemli," dedim. "Artık iyi bir anne olmak istiyorum."

Nelly, "Öyleyse hipnoza git daha iyi," dedi.

Bu günün şerefine, sabahleyin kuaföre gitmiş, saçlarımı yaptırmıştım. Oraya gitmişken, manikür de yaptırmış, tırnaklarımın içindeki boya izlerinden kurtulmuştum. Güzel görünüyordum.

Sonunda, koyu lacivert bir kot pantolon ve pembe bir tişört giymeye karar verdim. Tişörtü Nelly'den ödünç almıştım ama göbeğimi açıkta bırakmıyordu. Üzerime bir pembe ceket giyecektim. Julius ise yırtık olmayan yeni blucinini ve o güzel ayakkabılarını giydi. Nelly, böyle kıza benziyor, diyerek onun saçlarına biraz jöle sürdü. Her türlü duruma hazırlıklı olmak için pembe sırt çantama bir paket ıslak mendil ve birkaç adet oyuncak koydum. Son anda da aklıma Julius'un terlikleri geldi.

Trudi ceketimin başlığını düzelttikten sonra, sırtıma vurarak başarılar diledi.

Mimi, "İyi şanslar," diyerek Frauke için satın aldığım, pembe ve beyaz nergislerden oluşan çiçek buketini elime tutuşturdu.

Anneyi almaya gittiğimde, "Bu çiçekler de ne?" diye bağırdı. "Bir şey götürmek gerektiğini bilmiyordum."

"Heyecanlanma," dedim. "Bu çiçekler ikimizden. Ev sahibine küçük bir hediye."

Anne, "Öyle mi?" dedi. Giysilerini gözden geçirdim. Çikolata rengi bir hırka ve kahverengi bir kot pantolon giymişti. Hiçbir yerinde kan lekesi yoktu. Saçlarını at kuy-

ruğu yapmıştı. Makyajsızdı. Modern bir görünümü yoktu ama idare ederdi.

"Dik dur," dedim. "Unutma ki sen leğen kemiği kraliçesisin."

Anne, "Aklını kaçırmışsın," dedi.

Yolda, Jasper'le Julius elele yürüyorlardı.

Annelik gururum kabarmıştı. "Ne kadar şeker şeyler, değil mi?" dedim.

Anne, "Evet, evet," dedi. "Umarım Jasper uslu durur. Son günlerde yemek yeme kurallarına uymaz oldu. Ağzını şapırdatıyor, höpürdetiyor ve yükses sesle geğiriyor."

"Bunları bütün çocuklar yapıyor," dedim.

Frauke çiçeklere memnun oldu. "Çok güzel çiçekler," dedi. "Gerek yoktu."

Yok, yok. Gerek olduğunu biliyordum. Ceketimi portmantoya astım.

Frauke, "Bunlar nergis değil mi?" diye seslendi. "Acaba nereye koyayım da çocuklar ulaşamasınlar? Belki şu dolabın üstü olabilir. Nergislerin zehirli olduğunu bilmiyor muydun?"

"Hayır," dedim. Hangi çocuk vazodaki çiçekleri yiyecek kadar aptal olabilirdi?

Frauke, "Sana zehirli bitkiler listesini verebilirim," dedi. "Oradan öğrenebilirsin. Ya da, dilersen, listeyi internetten indirebilirsin. Durun. En iyisi ben bu çiçekleri bodruma koyayım."

Anne bana doğru eğilip, "Bir dahaki sefere çikolata getirirsin," diye fısıldadı. "Ama likörlü olmamalı. Aksi takdirde onu da bahçeye gömmek zorunda kalır."

Çevreme baktım. Demek Jan'ın o ödül kazanmış evi burasıydı. Evin girişi bile etkileyiciydi. Her taraf cam, paslanmaz çelik ve granitle kaplıydı. Hiçbir yerde en ufak bir

toz bile yoktu. Pencerelerin büyük camlan pırıl pırıldı. Duvarlara çerçeveli çocuk resimleri asılmıştı. Portmantodaki üç kancanın üzerindeki küçük tahtalarda "Lâura-Kristin", "Flavia" ve "Marlon" yazıyordu.

Marlon, "Siz gdi esseks," dedi. Merdivende oturuyordu. Başında bir bisiklet kaskı vardı. Basamaklar aşırı temizlikten kaygan olmalıydı. Yeni cilalanmış granit zemin de bir buz hokeyi pisti gibi kaygan görünüyordu.

"Siz gdi koğuşmuşlar."

Julius ,"Bu ne demek?" diye sordu.

Jasper, "Koğuşmuşlar sensin," diye bağırdı.

Marlon, "Koğuşmuşlar, koğuşmuşlar, iirenç koğuşmuşlar," dedi. Bütün çabama rağmen ne demek istediğini anlayamamıştım. Fince, Reto Romanca veya kendi icat ettiği bir lisanı konuşuyor olabilirdi. Böyle üstün zekâlı çocuklardan her şey beklenirdi.

Frauke nefes nefese, "İşte geldim," dedi. Herhalde benim zehirli çiçekleri komposto yapıp, çocukların ulaşamayacağı bir yere kaldırmıştı. "Oturma odasına gelin. Sizi diğer konuklarla tanıştırayım. Marlon, Jasper'le Julian'ı odana götürüp oyuncaklarını göster."

Jasper'le Julius pek sevinmişe benzemiyorlardı.

"Julius Flavia ile oynamak istiyordu," dedim.

Bu pek doğru değildi. Julius, Flavia'nın evde anaokulundan daha nazik olacağını söylediğim için sevinmişti.

"Ah, demek adı Julius. Biraz eski moda bir isim değil mi? Bence Julian daha güzel. Ben herkesin kullandığı isimleri beğenmiyorum. Laura-Kristin'nin dışında, bunu kendi çocuklarımda başardım. Onun yaş grubunda ise üç tane daha Laura-Kristin var. İnsan, önce bir ismi ilginç buluyor ama, başkalarının da aynı ismi ilginç bulabileceklerini düşünmüyor." Sonra gülerek, "Ama Flavia'nın sizin

oğlanlarla oynayacağını sanmıyorum," dedi. " Bana kalırsa, kızlarla oğlanlar arasında dünyalar kadar fark var. Flavia'yı Marlon'la ancak zorla oynatabiliyorum. Zaten her oyunda da yeniliyor."

Marlon Julius'la Jasper'i odasına götürürken "Aba oyamda kaalar be veyiyim," dedi.

Frauke, "Marlon son günlerde kafiyeli konuşuyor," dedi. "Her kelimesi çok doğru. Onu dinlemek bir zevk."

Büyük pencereleri üç tarafa bakan geniş bir odaya girdik. Oda ve odanın yanındaki mutfak, siyah, beyaz, kırmızı ve gri renkliydi ve çok az eşyayla döşenmişti. Her tarafa dağılmış çocuk oyuncakları ve çocuklar ise bu düzeni bozuyorlardı.

Siyah deri koltuklarda, bizi heyecanla bekleyen kadınlar oturuyorlardı. Sabine-Ziegenleder-Sülzhuhn'u ve Gitti'yi gülerek selamladım. Kulaklarının arkasındaki fırça gibi örgüleriyle Gitti'nin kızı olduğu hemen belli olan Marie-Antounette, Wibeke, Flavia ve başka bir küçük kızla beraber, orta masanın üzerinde duran bir Barbie eviyle oynuyordu. Sabine'nin kucağında da ağzında emzik olan iki yaşlarında bir çocuk vardı. Julius'un yaşında bir oğlan ise bir palmiyenin altında renkli kutularla oynamaktaydı.

Frauke, "Evet, hanımlar," dedi. "Size Constanze Wischnewski'den söz etmiştim. Bay Nilsson'un Grubundaki Julius'un annesi, Kendisi psikologdur. Bu da, soyadını maalesef unuttuğum Anne. Mesleği ebelik ve Bay Nilsson'un grubundaki Jasper'in annesi."

Anne ve ben oturanları selamladık.

Bir kadın "Hani o bağırarak konuşan Jasper mi?" diye sordu. Bu orada bulunan kadınların en genciydi ve görünüşe göre hamileydi. Çünkü tişörtünün üstünde "Dikkat: Anne adayı" yazıyordu.

Anne, "Evet," dedi. "O hep bağırarak konuşur. Ama çocuk doktoru endişe edilecek bir durum olmadığını söyledi."

• Anne adayı, "Belki burnunda et vardır," dedi. "Timmi'de de vardı."

Anne, otururken, "Öyle mi?" diye sordu. Ben de Sabine'yle emzikli çocuğun yanındaki boş yere oturdum. Barbielerle oynayan dört kız o kadar gürültü yapıyorlardı ki, annelerinin konuşmalarını izlemekte zorlanıyordum.

Fı auke, salonla mutfak arasındaki rafı göstererek, "Orada elma suyu, soda ve kahve var," dedi. "Kulüp toplantılarımızda herkes içeceğini kendisi alıyor. Kahve makinesini çalıştırmasını biliyor musunuz? Çok pahalı bir alet, ama artık onsuz yaşayamıyorum."

"Ben de öyle," dedim. Ama ben ne yazık ki onsuz yaşamak zorundaydım.

Wibeke, "Bütün Barbieler, dikkat!" diye bağırdı. "Ken alarmı."

O anda, diğer üç kız öyle bir bağırıştılar kı pencereler zangırdadı. Barbielerini hemen dolaba sakladılar.

Frauke, "Flavia'nın odasında oynasanız belki daha iyi olur," dedi. "Orada Barbie havuzu ve Barbie evi var."

Wibeke, "Ama yukarıda o zavallı Marlon bizimle hep kavga ediyor," dedi.

Sabine güldü.

Frauke, "Marlon zavallı biri değil," diye cevap verdi. "O çok akıllı ve hassas bir çocuk. Lütfen şimdi yukarı çıkın ve Timmi'yi de beraber götürün. O zaman dört kız dört erkek olursunuz."

Palmiyenin yanındaki çocuk ağlayacak gibi oldu.

Anne adayı, "Tamam Timmi, sen burada bizimle kalabilirsin," diyerek anlamlı bakışlarla çevresine baktı. "Be-

bek yüzünden şu sıralar bana çok bağlandı," diye fısıldadı "Ayrıca Marlon'un onu salıncağa sıkıştırdığını hâlâ unutamadı."

Nelly'nin yaşlarındaki tombul bir kız odaya girerek, "İyi günler," dedi.

Frauke, "Laura-Kristin. Sen hâlâ burada ne yapıyorsun?" dedi. "Piyano dersi on beş dakika sonra başlayacak. Ah çocuğum. Sivilcelerini yine mi sıktın? Bunu güzellik uzmanının yapması gerektiğini sana kaç defa söyleyeceğim."

Laura-Kristin, "Ben bugün piyano dersine gitmeyeceğim. Karnım ağrıyor," dedi.

Frauke, "Saçmalama," dedi. "Niçin gitmek istemediğini biliyorum. Patlattığın sivilceler yüzünden Bay Ludwig'den utanıyorsun. Ama bu çok saçma. Bay Ludwig senin sivilcelerine değil, piyanoyu nasıl çaldığına bakıyor."

Laura-Kristin, "Ama benim gerçekten karnım ağrıyor," dedi.

Frauke, ciddi bir tavırla, "Laura-Kristin Kröllmann," dedi. "Bay Ludvvig'den ders alman için babanın her ay ne kadar para ödediğini biliyor musun? Ayrıca kaç çocuğun bu dersi alabilmek için sırada beklediğini de biliyor musun?"

Laura-Kristin, "Tamam, tamam," dedi. "Bugün pasta yok mu?"

Frauke, "Muz ve üzüm haricinde biraz meyve alabilirsin," dedi.

Laura-Kristin bir elma alıp gitti.

Frauke içini çekti. "Sivilcelerin çirkin görünmesini önlemek mümkün değil."

Sabine'nin kucağındaki çocuk öksürdü.

Anne adayı, "Bu öksürük kulağa pek hoş gelmiyor," dedi. "Umarım bulaşıcı değildir."

Sabine, "O hasta değil," dedi.

Anne adayı, "Kusura bakma ama, ben hamileyim," diye cevap verdi. Çocuk tekrar öksürdü ve burnundan sarı bir sümük aktı. Hamile kadın ona iğrenerek bakıyordu.

Çocuk, emziği ağzından çıkarmadan, "Bey de yukarı çıhmak," dedi.

Barbie evini katlayıp koltuğunun altına almış olan Wibeke, "Hayır Karsta, sen annenin yanında kalacaksın," dedi. Karsta ve Wibeke. Çocuklarına böyle isimler yakıştırabilen birilerini daha önce hiç görmemiştim.

Sabine, "Karsta'yı birlikte götürebilir ve ona göz kulak olabilirsiniz," dedi. "Siz artık büyüdünüz. Dikkat edin, bir şey yutmasın."

Çocuklar homurdanarak gittiler.

Siyah saçlı, güneş yanığı kadın, "Karsta geçen sefer Sophie'nin Barbie'sinin ayakkabısını yemişti," dedi. "Belki bu yüzden böyle korkunç öksürüyordur."

Sabine, "Bu Sophie'nin hayal gücünden kaynaklanıyor," diye karşılık verdi. "Melisande'm parçalanmış Barbie'si, kaçırılmış bir Barbie'ye yapılan şeytan ayini gibi bu da hayal ürünü. Wibeke ve Flavia hiç böyle şeyler yapabilirler mi! Bence Sophie gizlice sizin korku filmlerinizden birim seyretti."

"Bizde korku filmi yok."

Frauke, "Aman ortalık ne güzel sessizleşti," diye söze karıştı. "Artık başlayabiliriz."

İrkildim. Şimdi yabancı dil sınavı mı başlıyordu acaba?

Gitti, "Pasta yok mu?" diye sordu.

Frauke, "Yalnızca çocuklar için meyve tabağı var," dedi. "Hepimiz diyet yapıyoruz."

Gitti, "Ben yapmıyorum," diye cevap verdi. "Eğer her iki saatte bir bir şey yemezsem, şekerim düşüyor. Bu tiroit! bezimin düzensiz çalışmasından kaynaklanıyor."

Sabine, "Bütün şişmanlar niçin tiroid bezlerinden şikayet ederler?" dedi. "Anja, senin tiroid bezinde de mi bir sorun var?"

Anja! Anja da kimdi?

"Anja!" '

Anne şöyle bir irkildi. "Hiçbir fikrim yok," dedi. "İsmim de Anne."

Odada Anja diye birinin olmadığını anladıktan sonra, "Ama Anne şişman değil ki," dedim.

Sabine, "Evet, dünya da yuvarlak değil," dedi.

Gitti, "Kendime bol şekerli bir sütlü kahve yapayım." diyerek ayağa kalktı. "Constanze, sana da yapayım mı? Frauke'nin cehennem makinesini iyi biliyorum."

"Evet, lütfen," dedim.

Gitti yanımdan geçerken, "Barın çocuk kilidini de biliyorum," dedi. "Kahvelerimize biraz İrlanda likörü de koyayım mı?"

Tekrar, "Evet, lütfen," dedim.

Anne adayı Anne'ye, "Benim adım Ellen, Timmi'nin ve içimdeki bebeğin annesiyim. Kocam diş doktorudur," dedi. "Hangi hastanede çalışıyorsun?"

Anne, "Sankt Agidius hastanesinde," diye cevap verdi.

Ellen, "O hastanenin çok kötü bir şöhreti var," diye açıkladı.

Anne, "Öyle bir şey yok," dedi.

Sabine, "Tabii ki var," diye ısrar etti. "Orada insana, ancak avukatla tehdit ettiğiniz zaman PDA veriyorlar. Bir kız arkadaşım orada neredeyse ölüyordu. Bir daha oraya gitmeyeceğini söyledi."

Ellen, "Ben Timmi'yi PDA'sız doğurdum," dedi. "Öyle değil mi Timmi?"

Palmiyenin altındaki çocuk başını salladı. Herhalde bu çocuk da üstün zekâlıydı ve harika bir belleğe sahipti. Buna karşılık zıpzıplarla oynadığı oyun çok aptalca görünüyordu. İki zıpzıp içeri, üç zıpzıp dışarı. İki zıpzıp içeri, üç zıpzıp dışarı. Ama ben üstün zekâlı çocuklardan ve onların oyunlarından ne anlarım? Belki de Timmi şu anda bir uzay gemisinin motorunu keşfediyordu.

Güneş yanığı kadın, "Gitti, lütfen bana da bir Caffe Latte yapsana," diye seslendi.

Ellen, "Sonja, bu içtiğin ikinci bardak. Biliyorsun, fazla kafein bebek için zararlıdır," diye atıldı.

Sonja, "Günde bir ya da iki bardağın, gittiğimiz Karayip tatili gibi zararı yok," dedi.

Ellen, "Ama ben bu konuda başka şeyler okudum," dedi.

Sonja Anne'ye dönerek, "Bu konuda ebe hanım ne diyor?" diye sordu.

Anne, "Ben de hamile olduğum zamanlarda kahve içtim," dedi.

Sonja Ellen'e, "Gördün mü?" dedi.

Ellen, "O Agidius'da çalışıyor," diye cevap verdi.

Sabine bana "Duyduğuma göre, annenle baban Sylt'de oturuyorlarmış," dedi.

Şaşırarak, "Pelhvorm'da," diye düzelttim.

Sabine "Pelhvorm mu?" diye tekrarladı. "Pelhvorm'da tatil yapan birisini hiç duymadım." Frauke'yc sitemi eder gibi baktı.

"Tatil için oraya giden bir çok kişi var," dedim. "Bu yüzden annemle babam ahırlardan birini, tatil evi haline getirdiler."

Sabine, "Ahır mı?" diye sordu ve Tekrar Frauke'ye baktı.

"Evet annemle babamın orada bir çiftlikleri var," dedim. "Çoğunlukla inek besliyorlar. Pancar da yetiştiriyorlar."

Sabine, "Pancar mı?" dedi.

Her sözümü tekrar etmesi beni sinirlendirmeye başlamıştı. "Evet, pancar," dedim.

Gitti kahvelerle döndü ve elime bol köpüklü bir fincan tutuşturdu. Büyük bir yudum aldım. Bol miktarda irlanda likörü dışında herhangi bir kahve tadı alamadım. Gitti bana göz kırptı.

Sabine "Cornelia ve Antye, bizim kulübe niçin üye olmak istiyorsunuz?" diye sordu. "Cornelia'yı doğru söyledim, değil mi?"

"Constanze. Constanze ve Anne," dedim. "Web siteniz çok hoşuma gittiği için. Bütün annelerin birbirlerine destek olduklarını görmek çok güzel."

Ellen, "Evet, böyle bir site müthiş-önemli," dedi. "Anneler Kulübü olmasaydı, ben diğer anneler olmadan ne yapardım diye düşünüyorum. Hatta Gitti'yi bile arardım. Gitti, gerçekten öyle."

Gitti, "Teşekkür ederim." diye mırıldanarak tekrar kahve makinesine ve bara yöneldi.

Sabine "Tabii ki birçok kişi, bizim arkadaşlıklarımızdan yararlanmak istiyor," dedi. "Bu nedenle verenle alan arasındaki dengenin bozulmamasına çalışıyoruz. Bu grubun etkili olabilmesi için herkesin kendi ilişkilerini, yeteneklerini ve becerilerini ortaya koyması lazımdır. Örneğin Gitti'nin yeteneği bütün yemek artıklarını yemesidir. Ama grubumuz, ikinci bir Gitti'yi kaldıramaz. Sosyal yanımız da kuvvetlidir ama bir yardımseverler derneği değiliz. Fra-

uke, senin çocuğunu tek başına büyüttüğünü anlattı. Bu nasıl oldu?"

"Şöyle ki..." Bardağımdan büyük bir yudum daha aldım ve hoşuma gittiği için hemen hepsini içiverdim. "Nasıl olduğunu hepimiz biliriz," diye cevap verdim. Sonra, "Gitti, bana tekrar aynısından yapabilir misin?" diye seslendim. Bu Sabine beni sıkmaya başlamıştı.

Gitti, "Elbette," diye karşılık verdi.

Ellen, "Gitti yalnız yemek artıklarını yemez; onun başka yetenekleri de var," dedi.

Frauke, "Herkes elinden geleni yapıyor," diye ekledi. "Marie-Antoinette'i, hiçbir parasal desteği olmadan büyütmenin ne kadar zor olduğunu bildiğimiz için, hepimiz Gitti'ye yardım ediyoruz."

Gitti, "Evet," dedi.

Anne kıkır kıkır gülmeye başlamıştı.

Sabine, "Ben ona karşı olduğumu söylemiyorum," dedi! "Yalnız, çocuğunu tek başına büyüten bir annenin yeterli olduğunu söylüyorum. Bir başkasına gerek yok."

Anne'nin kıkırdaması kahkahaya dönüştü. Ona ciddi ciddi baktım. Ama o gülmeye devam etti. içimizden birinin ortamı keyif verici bulması güzeldi de, ben burada gülecek bir şey göremiyordum. Tam tersi. Ya buradakilerin hepsi bunalıma girmişlerdi, ya da doğuştan böyleydiler.

Frauke, "Eski kocası savcı olduğu için, Constanze'nin mali durumunun iyi olduğunu düşünüyorum," dedi. "Öyle değil mi Constanze?"

Başımı salladım. Hatta Lorenz baş savcıydı. "Ama bunun sizin için neden önemli olduğunu anlamıyorum," dedim. "Üye olmak için para ödemenin gerekli olmadığım sanıyordum."

Ellen, "Örneğin Gitti bizim karnaval elbiselerimize

kocaman armalar dikti. Bunu senin başarabileceğini sanmıyorum Sabine," dedi.

Sabine, "Ben de sanmıyorum," diye onayladı. "Ben üzerlerine baskı yaptırırdım. Eh bunları açıkladıktan sonra söyleyin bakalım Anna ve Corinna. Sizlerin ne becerileriniz var?"

Anne, " Örneğin biz isimleri çok iyi aklımızda tutarız," dedi ve öyle bir gülmeye başladı ki neredeyse boğulacaktı.

Böcekler Sitesi - Anneler Kulübü

Böcekler Sitesi - Anneler Kulübü ana sayfasına hoş geldiniz

Bizler, anne olmanın zevkini paylaşan neşeli, özgür ve hoşgörülü kadınlarız.

İster iş kadını olun, ister ev kadını! Biz modern kadınları ve anneleri ilgilendiren konularda görüş alışverişi yapıyor ve birbirimizi içtenlikle destekliyoruz.

Foruma yalnız üyeler girebilir.

Ana Sayfa İletişim eMail Başvuru

Hata! Bağlantı geçersiz.

22 Mart

Karayipler çok güzeldi. Tek rahatsız edici unsur oradaki Almanların sayısının çok fazla oluşuydu. Giderken, iki sene evvel üçüz doğuran ve hamileliğinin altıncı ayına kadar çalışmaya devam etmiş olan bir hostesle sohbet ettim. Çocukları çok sağlıklıymış. Karnında bir bebekle uçma konusu da böyle, sevgili Ellen. Sophi tatilden çok memnun kaldı. Bütün gün garsonlarla İngilizce konuştu. Gerçekten çok tatlıydı. Aslında hepimiz çok eğlendik. Son gün saçlarımıza rasta yaptırdık. Jtirgi, Sophi ve ben. Dönüşte Jürgi'yi kenara çe-

kip uyuşturucu madde aradılar. Hep böyle oluyor. Eğer bir erkek yarı kel veya asker gibi saçları olmazsa, hemen ya terörist ya da uyuşturucu kaçakçısı olduğunu düşünüyorlar. Bence bu az saçlı geri zekâlıların gerçek erkeklere karşı duydukları kıskançlıktan ileri geliyor. Çünkü herkesin bildiği bir şey var. Az saçlı erkeklerin cinsel açıdan gür saçlılara göre daha iyi olduğu masalı doğru değil.

Sonja

22 Mart

Ne yazık ki uzun saçlı erkeklere karşı bir önyargı var. Örneğin Jeremias Ludwig. O aslan yelesi gibi saçları yüzünden (Jan'ın da söylediği gibi!) sürekli eşcinsel olarak damgalanıyor. Sebebi de çok güzel piyano çalması ve yumuşak bir ses tonuyla konuşması. Ben onu "Truva" filmindeki Brad Pitt'e benzetiyorum. Brad Pitt'in de uzun saçları ve saç örgüleri var ama kimse ona eşcinsel demiyor. Jeremias L.'ye de öyle bir zırhın çok yakışacağını zannediyorum.

Yakışıklı olmasına ve başka kadınların ilgisini çekip senin başını ağrıtma olasılığına rağmen, elbette ki senin Jürgi'ni Brad Pitt'le veya Jeremias Ludwig'le karşılaştıranlayız. Senin, onun yanında kendini eş ve anne olarak ihtiyarlamış ve bir oyunbozan olarak görmene karşılık, onun bu bol saçlı ve kalıcı öğrenci görünümünü, beğenen bir sürü kadın vardır. Doğruyu söylemek gerekirse, Jan'ın ağırbaşlı görünüşünden çok memnunum. Bana her gün, yanında benim gibi harika bir ka-

dinin olmasından gurur duyduğunu söylüyor. Bu da güzel bir şey, öyle değil mi?

Frauke

23 Mart

Hostesin üçüzlerine kimin baktığını çok merak ettim. Sonja, bana kalırsa, bu hikayeyi, uçağa bindiğin için karnındaki bebeğe karşı duyduğun suçluluk hissini bastırmak amacıyla, sen uydurdun. O yükseklikteki röntgen ışınlarının doğmamış bebeklere çok zararlı olduğu kanıtlanmış bir konu. Jürgi'ye gelince. O saçını bir güzel kestirdikten ve traş olduktan sonra daha yakışıklı görünecektir. Ben de onu çok çekici buluyorum ama, onunla asla evlenmezdim. Ben de senin gibiyim Frauke. Erkeklerim günlerini benim gibi şahane bir kadınla geçirdikleri için Tanrı'ya şükretmeliler. Ben kocamın eski karısından hem daha güzelim, hem de on iki yaş daha gencim. Kocam da benim çok şirin olduğumu söylüyor.

Top göbekli Ellen Anne

sereniti

7

O anda çocuk çığlıkları duyuldu. Birkaçımız ayağa fırladık. Bu gibi çığlıklar hiç de iyi bir işaret değildi. Gürültü hızla yaklaştı ve odanın ortasında patladı.

Yedi çocuk koşarak geldiler. Üçü ağlıyor, gerisi haykırıyordu. Anneler de haykırışlara katıldılar.

"Ne oldu?"

"Sakin olun bakalım."

"Annen burada canım."

"Sırayla konuşun. Hiçbir şey anlaşılmıyor."

Ağlayanlardan biri Julius'du. Koşarak kucağıma geldi. Yarası veya kırık bir kemiği var mı diye baktım. Bir şey görünmüyordu.

Jasper, "Marlon Julius'u dolaba kapatıp oraya sıkıştırmak istiyordu," diye bağırdı. Alnından kan akıyordu ama keyifli görünüyordu. "Ama ben Marlon'u oraya sıkıştırdım."

Julius, "Dolabın içi çok karanlıktı," diye hıçkırdı. "Çok da pis kokuyordu." Ben de Julius'un koktuğunu fark etmiştim. Biraz ekşi bir kokuydu.

Marlon'un suratı kıpkırmızıydı ve bas bas bağırıyordu. "S....oğun boğanlar. G... deyikleri."

Sonja, "Artık K"ları daha iyi telaffuz ediyor," dedi. Onun Sophie'si ağlamıyordu; yaralı filan da değildi. "Ben hiç konuşamayacak sanıyordum."

Marie-Antoinette, "Karsta benim Arielle Barbie'mi sümükleri ile kirletti," diye bağırdı.

Flavia Jasper'i göstererek, "Bu Marlon'u kapıya doğru itti," dedi. "Wibeke, Sophıe ve ben onu tutmak istedik ama, o kafasıyla Wibeke'nin karnına vurdu."

Wibeke karnını tutarak sızlanıyordu.

Sophie, "Beni de saçlarımdan çekti." diye bağırarak ağlıyordu. "Saç tokam yere düştü. O da onu ayaklarıyla ezdi."

Jasper, "Siz de beni tırmaladınız," diye bağırdı. "Bire karşı üç. Bu dürüstçe bir davranış değildi."

Flavia, "Yalancı," diye bağırdı. "O kendi kendini tırmaladı. Yukarısını hep kan içinde bıraktı, anne."

Anne çantasını karıştırarak, içinden bir dezenfektan sprey çıkardı. Jasper'in yarasını tedavi ederken, "Başkasında bir şey var mı?" diye sordu.

Ama başka kimsenin yarası yoktu.

Wibeke alçak sesle, "Benim Barbie'min gelinliği dc kana bulandı," diye şikâyet etti..

Frauke, "Soğuk suya basarsak çıkar," dedi ve Marlon'u kucağından bırakmadan ayağa kalktı. "Anne, sana bir kova suyla bir fırça vereyim. Bizim keçi kılından yapılmış halımız hassastır. Kan lekelerinin hemen temizlenmesi gerekir."

Onun bunu bilmesi lazımdı. Büyük olasılıkla çocuklar her cuma günü burayı bir kan banyosuna çeviriyorlardı.

Marlon, "S... oğun boğanlar. G... değikleri, B... yiğenler," diye böğürüyordu.

Frauke, "Tamam Marlon," dedi. "Jasper senden mutlaka

özür dileyecektir. O buraya ilk defa geliyor ve âdetlerimizi bilmiyor."

"Hangi âdetler?" diye sordum. Yavaş yavaş saldırganlık damarlarım kabarmaya başlıyordu.

Frauke, "Şimdi bütün heyecanlı çocuklar için meyva ve elmalı pasta var," dedi. "Her çocuk eline bir kağıt tabak alacak. Renklerine dikkat edin."

Sonja, "Kelebekli saç tokası nadir bir parçaydı," dedi. "İyi bir sigortanız olduğunu ümit ediyorum."

Julius, "Eve gitmek istiyorum," dedi.

"Ben de öyle," dedim.

Ellen,"Çok sararmış," dedi. "Belki iç kanaması vardır. Marlon her zaman müthiş kuvvetli vurur. Geçen hafta Timmi'ye de muz salıncağı ile fena vurdu."

Sabine, "Olur mu öyle şey," dedi. "Muz salıncağı ile iç kanama olmaz ama, kafa ile karına vurulursa olabilir. Oğlanların bu kadar şiddet düşkünü oldukları inanılmaz bir şey. Bence bu genetik. Taş devrinden kalma bir duygu."

Ellen, "Timmi şiddet düşkünü değildir," dedi.

"Ama ben öyleyim," dedim.

Ellen, "Bence bu eğitime bağlı bir olay," dedi. "Ben oğullarımı zorbalık yapmaları için eğitmiyorum."

Sabine, "Büyük olasılıkla, Timmi ilerde eşcinsel olacak," dedi.

Ellen öfkelenmişti. "Bu ne müthiş terbiyesizlik," dedi "Ben de, Wibeke ilerde lezbiyen olacak diyebilirim."

Wibeke, "Ben hiçbir şey yapmadım," diye fısıldadı. "Jasper önce bana saldırdı. Anaokulunda da hep aynı şeyi yapıyor."

Sabine, "Şekerim, sana inanıyorum," dedi. "Oğlanlar sorunlarını hep yumruklan ile çözmek isterler. Kızlar ise akıllarını kullanırlar."

"Ve o narin küçük kız tırnaklarını," dedim. "Burada yalnız bir tek yaralı çocuk görüyorum. Zavallı çocuktan oluk gibi kan akıyor. İnsan, Jasper'in bir kaplanla mücadele ettiğini düşünebilir."

Bunlar kız değil, anneleri gibi vahşi canavarlardı.

Sabine, "Tipik oğlan anası," dedi. "Oğlanların kavga etmesi normal, ama kızların kendilerini müdafaa etmeleri yanlış."

Ellen, "Sabine müthiş haksızsın," dedi.

"Evet, git de kendine bir kuyu kaz," dedim.

Neyse kı çocuklar biraz sakinleşmişlerdi. Yalnız küçük Tımmi palmiyenin altında hıçkırıp duruyordu. Pantolonuna çiş yapmıştı.

Ellen, "Ağlama canım. Annenin çantasında temiz çamaşırların var," dedi. "Bazen böyle şeyler olur."

Sabine, "Ama üç yaşındakilerde değil," dedi. "Wibeke ve Karsta bir buçuk yaşlarından itibaren donlarına yapmadılar."

Ellen, "Buna karşılık Karsta hâlâ emzikle dolaşıyor." diye onu iğneledi. "Bu dişler için müthiş kötü ve çok kötü görünüyor."

Sabine, "Senin üstündeki tişört kadar mı kötü görünüyor?" diye cevap verdi.

Ellen, "Ne yapalım, bizim zevkimiz senin bej, siyah ve gri iş kadını zevkine uymuyor," dedi ve "Dikkat anne adayı" göbeğini bana göstererek "Sende mi bu tişörtü çirkin buluyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Ben onu müthiş komik buluyorum," dedim.

Frauke'nin bir elinde bir kova su vardı. Diğer eliyle Marion'un elini tutuyordu. "En iyisi yukarı çıkarak olay yerine gidelim," dedi. Gülüyordu. Duruma hâkim olduğu belliydi! "Bu arada anne ve Constanze'ye bizim üst katı da

göstermiş oluruz. Bu ev mimarlık ödülü aldı. Görmeye değer. İnsan bir şeyler öğrenir."

Hayır. Teşekkür ederim. Bugün yeteri kadar ders aldım.

Sonja, "Yahu, Karsta nerede?" diye sordu.

Herkes çevresine bakındı. Karsta'dan hiçbir iz yoktu.

Sabine, "Aman Tanrım. Merdivenlerinizde çocuk kilidi yok," diye bağırdı.

Herkes birden, merdivenden yukarı koştu. Julius hâlâ kucağımda olduğu için, ben merdivenleri yavaş yavaş çıktım. Zaten ilk yardım konusunda hiç bilgim yoktu. Ama Karsta'ya bir şey olmamıştı. Durumdan yararlanıp bütün Barbie bebekleri tuvaletin içine doldurmuş, sifonu da arka arkaya çekmiş, banyoyu su basmıştı. Barbie bebekler ise kanalizasyona gidememişler, arada sıkışıp kalmışlardı.

Ama Karsta bu durumdan büyük bir zevk almıştı. Sabine onu tuvaletin önünden kucağına alırken ağzındaki emzik düştü. Ancak o zaman kızın bir çift gıdığı, Boeing 747'nin acil çıkış kapısı büyüklüğünde bir ağzı ve patates gibi bir burnu olduğu anlaşıldı. Sabine'nin emziği devamlı olarak çocuğunun ağzında bırakması doğrusu akıllıca bir fikirdi.

Herkes bir müddet ortalığı toparlamakla ilgilendi. Sabine Karsta'yı ve banyoyu kuruladı. Anne ve Jasper, Marlon'un odasındaki halıdaki kan izlerini temizlediler. Gitti, Flavia ve Marie-Antoinette ile beraber, kurumaları için Barbie elbiselerini astı. Sonja, Sophie ve Wibekc bebekleri saç kurutma makinesiyle kuruttular. Ellen de ağlamakta olan Timmi'ye neşeli bir şarkı söyledi.

Marlon, "S.... kayılar," dedi.

Julius hala boynuma sarılıyordu.

Bugün, benim beklediğimden çok farklı geçmişti. As-

lında hiçbir şey düşündüğüm gibi değildi. Ortaokuldayken de, o kırmızı buklelerini çok beğendiğim için mutlaka Mieke Seidel'in grubuna katılmak isterdim. Sonunda gruba kabul edildiğim zaman, Mieke'nin en sevdiği oyunun kedilere acı çektirmek olduğunu öğrenmiştim. Mieke, acı çeken kedilerin miyavlamalarını çok seviyordu. Korkunç bir hayal kırıklığına uğramıştım. Komşunun plastik torba içinde çırpınan kedilerini Mieke'nin elinden almış ve ona aptal grubunu o aptal buklelerine sür diye bağırmıştım. Mieke diğer kızlara beni tutmalarını emretmişti ama, ben de o genç yaşımda "Korkunç yel değirmeni" lakabını boşuna hak etmemiştim. Diğerlerinden en az iki misli uzundum. Ellerimi açtığım zaman biri okul koridorunun bir duvarına, diğeri ise öbür duvarına erişiyordu. O büyük spor ayakkabılarımla bastığım yerde ot bitmiyordu. Bir defasında, yağmurluğumu giyerken okulun en iri ve en uzun boylu çocuğunun burnunu kırmıştım. Bu, elbette yanlışlıkla olmuştu. Zavallı çocuk yanlış zamanda yanlış yerde duruyordu. Ama o günden beri lakabım 'korkunç yel değirmeni' olarak kaldı ve Mieke'nin kızlarının hiçbiri bana elini sürmeye cesaret edemedi. Böylece Mieke ve avanesinden kolayca uzaklaşabilmiştim.

Bugün de aynen öyle olmuştu. Yine aynı şeyi yapmak istiyordum ama elbette daha kibarca davranacaktım. Artık yetişkin bir kadındım. Bu nedenle Frauke'ye o salak anne bozuntularını yüzüne sürmesini söyleyemezdim.

Frauke'ye kibarca, "Burası gerçekten çok güzel," dedim. "Jan bana evinden övgüyle söz etmişti."

"Evet, bana seni daha önceden tanıdığını söylemişti. Çok ilginç bir rastlantı."

"Aynı yurtta kalıyorduk," dedim.

Frauke, "Ama bu imkânsız," dedi. "Jan bir erkek yurdunda kalmış. Bekârlık çılgınlıkları oradan kalma."

"Olabilir. Ben orada yalnız bir sömestr kaldım," dedim. "Üniversitedeki ilk sömestrimde. Çok karışık bir yurttu. Jan, Verena ve ben ve Mops diye adlandırdığımız şişman bir tıp öğrencisi. Verena'nın Henna'ya ve tütsüye, Mops'un sardalya konservelerine, Benim Jan'a, Jan'ın da Verena'ya zaafı vardı." Güldüm. "Masanın üzerinde seviştikleri zaman gazetenin altındaki sardalya konservesini unuttuklarından sana hiç bahsetti mi? Yurtta yaşamak gerçekten iğrenç bir şey. Mops'un bir kedisi vardı ama, kedinin tuvalet kutusunu hiç temizlemezdi. Aklıma gelince ürperiyorum."

Frauke de ürperdi. "Bu ne zaman oldu?" diye sordu.

"On beş yıl önce," dedim.

Frauke, "Hayır, yanılıyorsun," dedi. "On beş yıl önce Jan son sömestrindeydi ve sadece ders çalışıyordu. Bunu çok iyi biliyorum. Çünkü o zaman ben Schmallenberg'deki evimde oturuyordum ve Laure-Kristin'e hamileydim."

"Hayır, yanılıyorsun," dedim. "Bunun on beş yıl önce olduğunu çok iyi biliyorum. Çünkü hemen sonra Lorenz'le tanışmış ve Nelly'ye hamile kalmıştım. Nelly pazartesi on dört yaşına giriyor."

Frauke saldırgan bir tavırla, "Bu imkânsız," dedi.

Ben de saldırgan bir tavırla, "Herhalde kızımın yaşını doğru biliyorum," diye cevap verdim.

Frauke, "Ben de, öğrenimimi askıya alıp Sauerland'da hamile olarak Jan'ı beklerken, onun bir sardalya kutusu üzerinde seks yapmasının imkânsız olduğunu söylüyorum," dedi.

Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Onun niçin bu kadar kızdığını nihayet anlamaya başlamıştım.

"Yani, aldanmış olabilirim," dediysem de biraz geç olmuştu. Jan, bu akşam karısıyla hiç de güzel bir gece geçirmeyecekti. Onun için üzüldüm ama, nereden bilebilirdim ki. Bize hiçbir zaman bir kız arkadaşı olduğundan bahsetmemişti. Hele Schallenberg'de oturan ve üstelik hamile olan birinden hiç mi hiç söz etmemişti. Eğer söylemiş olsaydı, ne ben ne de Verena onunla yatmazdık. En azından ben yatmazdım.

Julius, "Ben eve gitmek istiyorum," dedi.

"Hemen çıkıyoruz şekerim," dedim.

Frauke'ye, "Kusura bakmayın. Anneler Kulübü'nün bana uygun olmadığını düşünüyorum. Zamanınızı aldığım için özür dilerim," dedim.

Frauke de, "Seni yanlış yere ümitlendirmişsem özür dilerim," dedi. "Anneler Kulübü bazıları için bir numara büyük. Ama burada olman çok güzeldi. Çiçekler için de çok teşekkürler."

Vay vay. Ne kadar da kibar ve naziktik.

"Önemli değil," dedim.

Anne su kovasını Frauke'nin ayaklarının dibine koydu. "Katliamın izleri en azında halıdan temizlendi. Ama çocuğun üzerinden pek kolay temizlenmeyecek."

Frauke, "Küçük yaramazın buradan bir şeyler öğrendiğini ümit ediyorum," diyerek Jasper'in başını okşadı. "Bence televizyonu biraz daha az seyretmesinde fayda var. Eğer onun davranış bozukluklarını tedavi ettirmek için iyi bir çocuk psikologu arıyorsan, sitemizde bulabilirsin. Dr. Sendemann konusunda tektir."

Anne, "Eğer Jasper' da bir davranış bozukluğu görürsem yardımınıza başvururum," dedi. "Sizin davranış bozuklukları konusunda çok deneyimli olduğunuzdan eminim."

Gitti, "Hemen gitmek mi istiyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, kesinlikle," dedim.

Anne, "Çünkü, biraz sonra, bizim Anne-Çocuk-Japonca-Kursumuz başlayacak," dedi. "Çok zevkli ve çocuklara çok şey öğretiyor. Orada biz judo, karate, suşi, soya, origami ve toyota öğreniyoruz ve bugün de sıra kamikazede. Hocamız konusunda bir dehadır."

Ben de, "Siz de bir uğrayın. Haftaya harakiri yapacağız," diye ekledim.

Sabine, "Bize uymadığınızı kendiliğinizden anlamınız iyi olmuş," dedi. "Çünkü bazıları bizim davranış biçimine ve soyluluğa önem verdiğimizi anlamak istemiyorlar."

"Evet, aday üyeler mutlaka ağlayarak dizlerinin üzerine çöküp size yalvarıyorlardır," dedim.

Anne, "Bizim için endişelenmenize gerek yok," dedi. "İnsanın sado-masoşist fantezilerini gerçekleştirebileceği başka yerler de var."

Sabine aşağılayıcı bir cevap aradı ama, söyleyeceği uygun kelimeleri bulamadı.

Karsta böğüre böğüre öksürdü.

Ellen, "Eğer bu çocuk sapasağlamsa, benim adım da Ottokar," dedi.

Sabine, "Ottokar, ona sapasağlam denir," diye cevap verdi.

Ellen "Ah, gerçekten, git de kendine bir çukur kaz," dedi. "İkinizin de üye olamadığınıza üzüldüm."

"Teşekkür ederim. Çok kibarsınız."

Frauke, "Ben sizi kapıya kadar geçireyim," dedi.

Gitti arkamızdan, "Koruma meleği dikme kursunda görüşmek üzere," diye seslendi.

Sabine'nın alaycı kahkahasını duydum. "Ceza verilmesi lazım," dedi. "İyi yaptın Gitti."

Frauke kapıda, "İstediğiniz gibi olmadığı için üzülmeyin," dedi. "Denemek isteyen bir tek siz değildiniz. "Bize yapılan on müraacattan dokuzu geri çevriliyor."

Anne, "Böyle güzel bir günü her cuma yaşayamayacağımızı düşünmek çok üzücü bir durum," dedi. "Ayrıca oğlunun şimdiden "s.... kağılar" diyebildiğini duymak insanı hayran bırakıyor."

"Doğru," dedim. "Çocuğumun yabancı bir dil öğrenmesı hoşuma gider ama Julius'un burada sağ kalabilmesi için önce kendini savunma kursunu bitirmesi gerekir."

Anne'yle ben yolda tavuklar gibi kıkırdayıp durduk.

Anne iki kahkaha krizinin arasında, "Biliyor musun haklıydın," dedi. "Bu kadınları gördükten sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Uzun zamandan beri ilk defa o kadar kötü bir anne olmadığımı gördüm. Her şey göreceli. Yeter ki insan kendini doğru kişilerle karşılaştırabilsin."

İhtiyar ıhlamur ağacının altındaki büfenin önünde tombul bir genç kız oturmuş bir Magnum'u yalıyordu.

"Baksana. Şu Laura-Kristin değil mi?"

Anne, "Evet," dedi. "Tanrım, Frauke bu Magnum'u bir görse ne der."

"Kız ağlıyor," dedim.

Anne, "Görüyorum," dedi.

Birden neşem kaçtı. 'Yanına gidelim. Bu bizim çocuklarımızdan biri de olabilirdi," dedim.

Anne, "Sen git," dedi. "Bu arada ben çocuklara dondurma alayım. Magnum mu olsun Cornetto mu?"

Jasper, "Mayım," dedi.

Anne, "Jasper, lütfen doğru konuş. Sen üstün zekâlı değilsin," diye cevap verdi. Laura-Kristin'in yanına oturduğum zaman, kız utanarak gözlerini sildi. Ama yaşlar göz-

lerinden hâlâ sıkı kapatılmamış bir musluktan damlar gibi akıyordu.

"Magnum dondurmaların en güzeli," dedim. "Yalnız ısırınca çikolatası aptalca etrafa sıçrıyor."

Laura-Kristin, burnunu çekerek, "Evet, çünkü çok kalın," diye cevap verdi. "Ama bu Magnum'un özelliği. Siz annemin arkadaşı mısınız?"

"Hayır," dedim. "Ama annenle tanışıyoruz. Bugün size misafir gelmiştim."

"Biliyorum. Sizi gördüm. Gerçekten pasta yok muydu? Yoksa annem benden mi sakladı?"

"Eğer senden sakladıysa, benden de sakladı," dedim. "Beni ilgilendirmediğini biliyorum ama niye burada oturmuş ağlıyorsun?"

Laura-Kristin bir süre alt dudağını ve Magnum'u yaladıktan sonra "Çünkü galiba gebe kaldım," dedi.

Şok geçirdiğimi belli etmemeye çalıştım.

Laura-Kristin'in gözyaşları şimdi daha da çoğalmıştı. Sivilcelerinin arasından küçük derecikler halinde akıyorlardı.

"Bunu bir gebelik testiyle öğrenmek çok kolay," dedim.

Laura-Kristin, "Ne kadar zamanda belli olur?" diye sordu. "Şeyden sonra demek istiyorum."

"Cinsel ilişkiden sonra mı?" diye sordum

Laura-Kristin birden irkildi. "Şeyden sonra, spermler..." Magnum'u oturduğu bankın üstüne koydu.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, tam olarak bilmiyorum. Ama gebe kalınıncaya kadar belli bir sürenin geçmesi gerekir." Yardım istemek için Anne'ye baktıysam da o iki çocuğun dondurmalarının kâğıtlarını çıkarmakla meşguldü. "Ne kadar oldu?"

Laura-Kristin, "Hemen şimdi," dedi.

"Öyle mi? Hayır, Bence o kadar çabuk anlaşılamaz. Ama şimdi olduysa, doğum kontrol hapı almak için gecikmiş sayılmazsın." Tekrar Anneye baktım. "Bu hapın ne olduğunu biliyorsun değil mi?" Kendimi çaresiz hissediyordum. On dört yaşındaki yabancı bir kızla bir bankın üzerinde oturuyor ve ona doğum kontrol haplarından bahsediyordum. Büyük bir olasılıkla bir suç işlemekteydim. Laura-Kristin, "Evet," dedi. "Ama nereden bulacağımı bilmiyorum,"

Ben de bilmiyordum. "Anne? Biraz gelir misin? Anne ebedir ve bu konuları bilir," dedim.

Anne, "Hemen 'Pro Familia'ya' gitmeni öneririm.'' dedi. "En iyisi oraya giderken erkek arkadaşını da birlikte götür."

Laura-Kristin, "Hangi arkadaşımı?" diye sordu.

"Hani şu seninle..." dedim. Aman Tanrım. "Güzelim, hani şu seninle yatan oğlandan bahsediyorum."

Laura-Kristin tekrar burnunu çekerek, "Ben hiç kimseyle yatmadım," dedi.

Emin olmak için, "Ama sen gebe kaldığını düşünüyorsun?" dedim.

Laure-Kristin hıçkırarak, "Evet," dedi.

Anne sabrı tükenmiş gibi, "Tam olarak ne yaptınız?" diye sordu.

İki küçüğe baktım. Dondurmalarının boyunu karşılaştırarak, hangisinin daha büyük olduğuna bakıyorlardı.

Laura-Kristin, "Ben hiçbir şey yapmadım," dedi. "Ben hiçbir şey yapmam. Her zaman onun yaptıklarını görmüyormuşum gibi davranırım."

Ağzım kupkuru olmuştu. "Erkek arkadaşından mı bah-

sediyorsun?" diye sordum. Eve gitmek ve Nelly'lc doğum kontrolü hakkında konuşmak istiyordum.

Laura-Kristin, "Erkek arkadaşım olmadığını söylemiştim," dedi. "Ben piyano öğretmenimden bahsediyorum."

Dehşete düşerek Anne'ye baktım. Ama onun sinirleri benden daha sağlamdı.

Anne, "Piyano öğretmeninle sen... Birbirinizi seviyor musunuz?" diye sordu.

Laura-Kristin, "Hayır," dedi. "O beni beğendiğini söylüyor ama o kadar."

"Ya sen?"

"Ben zaten bir şey söylemem. Her zaman sanki hiç görmüyormuş gibi davranırım. O pantalonunun içinde, şeyiyle... Ama bugün daha da fazla yaptı ve aniden üzerime fışkırdı. Bütün elbiselerimin üzerine yapıştı."

Midem öylesine bulandı ki neredeyse kaldırımın üzerine kusacaktım.

Laura-Kristin, "Onun da çok korktuğunu zannediyorum," dedi.

Anne, "Eğer yalnız elbiselerine bulaştıysa, gebe kalmazsın," dedi.

Laura-Kristin 'Yok, kalırım," dedi.

Anne, "Hayır," diye ısrar etti.

Laura-Kristin "Ama kız arkadaşım, annesinin kız arkadaşının bir havludan gebe kaldığını anlatmıştı," dedi.

Anne, "Hayır. Olmaz," dedi. "Ancak çok değişik durumlarda belki olabilir.'.'

"Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Bay Ludwig beni banyoya götürüp elbiselerimi yıkadı. Ama her yerime gelmiş olabilir. Gebe kalmak için spermlerden bir tanesi yeter."

Anne, "Hayır," dedi. "Tamamen giyinik olduğun için hiçbir şey olmaz."

Laura-Kristin, "Gerçekten öyle mi?" diye sordu.

Anne, "Kesinlikle öyle," dedi. "Sen gebe filan değilsin."

Laura-Kristin, "Oh Tanrım. Şimdi çok rahatladım," dedi. "Annem beni öldürürdü."

"Hayır, öldürmezdi," dedim. "Beni iyi dinle Laura-Kristin. Bu olanları annene anlatmak zorundasın. Bu piyano öğretmeninin bunu yapmaya hakkı yok. Onun yaptığı şey yasaktır ve bu yüzden cezalandırılmalıdır."

Laura-Kristin, "Ama annem bana inanmaz ki," dedi. "Her zaman dersin çok pahalı olduğunu ve Bay Ludwig'in konusunda bir deha olduğunu söyler."

"Şekerim, annenin bu olayı mutlaka öğrenmesi gerek," dedim. "O sana inanacaktır." Frauke'ye şimdiden acıdım. Eğer bana birisi kızımla öğretmeni arasında böyle bir şey olduğunu söylese, gidip o herifi gebertirdim.

Laura-Kristin, "Eğer şişmanlarsam beni artık beğenmez ve böyle şeyler yapmaz diye düşünmüştüm ama bu sefer de annemle bozuştuk," dedi.

Anne "Bu, ne zamandan beri devam ediyor?" diye sordu.

Laura-Kristin, "Çoktan beri," diye cevap verdi. "Önceleri gizlice yapıyordu ama sonra gittikçe daha serbest davranmaya başladı. Bir defa Flavia'ya, ona da yapıp yapmadığını sordum. Ama o ne demek istediğimi anlamadı."

"Ama şekerim, eğer annen bu adamın senin yanında neler yaptığını öğrenirse, bir daha oraya gitmek zorunda kalmazsın," dedim. "Tabii Flavia da gitmez."

Anne, "Ve o iğrenç herif hapishaneye girer," dedi.

Laure-Kristin korkarak, "Bunun için mahkemeye mi gitmem gerekir?" diye sordu.

"Ne olursa olsun, şimdi eve gitmeli ve her şeyi annenle babana anlatmalısın," dedim. "Beni dinliyor musun Laura-Kristin? Bu çok önemli."

Laura-Kristin başını salladı.

Anne, "Biz de gelelim mi?" diye sordu.

Laura-Kristin başını salladı. "Hayır, bunu ben anneme, Marlon ve Flavia uyuduktan sonra yalnız kaldığımızda söylerim."

Anne, "İyi," dedi. "Ah, galiba Magnum'un'un üzerine oturmuşum."

Laura-Kristin, "Önemli değil," dedi. "Zaten yemeyecektim."

•

O akşam Julius'u yatırırken, oğlum benden kötü bir oğlan çocuğu tarafından dolaba kapatılan pamuk prensesin masalını anlatmamı istedi.

Ben de ona, kötü oğlan çocuğunu kulağından tutup odadan dışarı atan pamuk prensesin masalını anlattım.

"Çünkü pamuk prenses, o kötü çocuktan daha büyük ve daha güçlü," dedim.

"Ama, kötü çocuk pamuk prensesi tuzağa düşürüp dolaba kapattı," dedi. "Sonra da üstüne kilitledi. Neyse ki Jasper beni kurtardı. Çünkü içerisi çok pis kokuyordu."

"Ne kokuyordu?" diye sordum.

"Çamaşır tozu," dedi.

"Çamaşır tozu mu?"

Julius başını salladı. "O kadar iğrençti ki, kusmak zorunda kaldım."

Bu yeni haberi Anne'ye söylemeden edemezdim. Julius uyuduktan sonra onu aradım.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Harikulade," dedi. '"Yıllardan beri süregelen sıkıntım birden yok oluverdi. Bugünün şerefine, çocuklarıma bio-sebze ile bir yemek pişirdim, öğretici bir hikâye anlattım, iki sepet erkek gömleği ütüledim ve kırışıkları gideren bir yüz maskesi uyguladım. Kendimi o kadar iyi hissediyorum ki, kocam işten geldikten sonra seks yapmak bile istiyorum.. O geldiği zaman saat dokuzu geçmiş olacak. Bu heyecanım o zamana kadar sürer mi bilemiyorum."

"Julius'un Marlon'un dolabına kustuğunu söylersem, heyecanın belki daha uzun sürer," dedim.

Anne "Gerçekten mi? Harika," dedi. "Bu niçin benim de aklıma gelmedi? Söylesene, Koruyucu Melek Dikme Kursu nasıldı? Çok şey kaçırdım mı?"

"Eğer sen de katılırsan, kurs kaldırılmaz ve Gitti'nin şöhreti tekrar düzelir," dedim. "Trudi, Mimi ve ben mutlaka gideceğiz. Trudi çok beğendi."

Anne, "Peki tamam," dedi. "Ben de geliyorum. Rahim kaslarını güçlendirme egzersizleri grubundaki birkaç kadını da birlikte getirebilirim. Onlar ben ne dersem yaparlar."

"Çok iyi olur," dedim. "Herkesin böyle bir koruyucu meleğe ihtiyacı olabilir." Sözlerime kısa bir ara verdikten sonra "Anne, Fraukc'nin evine benimle birlikte gelmen için seni zorladım. Özür dilerim. Bu kadınlar gerçek birer sırtlan. Bu mafya örgütüne niçin katılmak istediğimi anlayamıyorum."

Anne, "Ben de istiyordum," dedi. "Ama bunların hepsinin psikopat olduklarını nereden bilebilirdik."

"Ne dersin? Eğer çocuklarımız cinsel tacize uğrarsa, biz de mi bunlar gibi fark etmeyeceğiz?"

Anne, "Bilmiyorum," dedi. "Fark edebileceğimi umuyorum. Ama bu doğru olmayabilir de. Böyle bir şey kimin aklına gelir ki?"

"Hiç kimsenin. Şu aşağılık piyano öğretmeninin yaptığına bak. Zavallı kız," dedim. "Acaba ailesine haber verdi mi? Ne dersin?"

Anne, "Onlar şimdi mutlaka karakoldalardır," dedi. "Anneler Kulübünün sırtlanları piyano öğretmenini bulup gereğine bakacaklardır. Neredeyse adama acıyacağım."

"Acaba onu hadım ederler mi? Ne dersin?"

"Ben olsam yapardım. Eğer bu herif senin kızına böyle bir şey yapsaydı, her şeyini keserdim."

"Bunu bilmek güzel. Farkında değildim ama biz çoktan kendi Anneler Ağı'mızı kurmuşuz. Sen ve ben."

"Doğru. Biz kendimiz Anneler Mafyasıyız. Sen, ben ve Mimi. O da ilerde çok iyi bir anne olacak. Arkadaşın Trudi de bu grubun içinde. Dün bana, önceki hayatında bir sürü çocuğu olduğunu söyledi. Herhalde içlerinde bir sürü gerçek şeytan da vardı. Çünkü şimdiki hayatında onları tekrar istemediğini söyledi. Biz bir süper-ağ kuracağız."

"Evet. Böylece dişi keçilere ihtiyacımız kalmayacak. Biz, bu anneler annesi kadınlardan daha farklı anneleriz."

Anne, "Aynen öyle," dedi. "Bizim bu s.... kayılara ihtiyacımız yok."

•

Geceleyin, uzun zamandan beri ilk kez cinsellik içeren bir düş gördüm. Jaguar'lı adam beni jaguarının koltuğuna sıkıştırıp elbiselerimi parçalıyordu. Kendisi de kravatı hariç çıplaktı.

Kravatına sıkıca yapıştım ve, "Arabanızın cilasını bozduğum için özür dilerim." diye fısıldadım.

Jaguar'lı adam, "Bu öyle basit bir olay değil," dedi. "Bu bir Jaguar. Sakın bana numara yapma.Tamam mı?"

Jaguar'lı adamı uzun uzun öptüm.

Jaguar'lı adam "Bu en fazla Audi düzeyinde bir öpüştü," dedi. "Daha iyisini yapamıyorsan, dışarı çıkabilirsin."

Ama bunu katiyen istemiyordum. Uzun zamandan beri seks yapmamıştım ve dışarı çıkarsam uyanacağımı biliyordum. Jaguar'lı adama çok utanmazca laflar söyledim. Zaten rüyalarımda hep utanmazca laflar söylerim. Bu Jaguar-Adam'ın hoşuna gitmiş olmalıydı ki, Rolls-Royce'a yakışır bir şekilde işe koyuldu. Tam orgazm oluyordum ki birisi arabanın camına vurdu. Karşımda Frauke ve Sabine'nin yüzlerini gördüm.

Sabine dedi ki: "Bu kadın onun tipi değil. Onun uysal Asyalıları beğendiğini zannediyordum. Bundan sonra, annesi onun cep harçlığını kesecektir."

Frauke dedi ki: "Bu iç çamaşırları daha çok Opel marka bir arabaya yakışır."

İç çamaşırı mı? Korkarak önüme baktım. Gerçekten: İç çamaşırlarım hâlâ üzerimdeydi. Hatta üst üste üç külot giymiştim. Ter içinde uyandım.

Wilma Nine'nın çalar saatine göre saat üçü çeyrek geçiyordu.

Ne kadar ilginç bir rüyaydı. Anlamı açıktı. Uç külot üst üste giymiştim. Bu rüyanın bende açığa çıkardığı cinselliğe karşı bilinçaltımdakı davranış şeklim beni dehşete düşürdü. Bugün Trudi gelince, onu benim ilişki köşesindeki Feng-Shui'yi tamamlamaya zorlayacağım. Ben sürekli seks rüyaları görmek için henüz çok gencim. Bir de böyle tatmin olmadan biterse, daha beter. Jaguar bile olsa, arabada

seks yapmak adilik. Ayrıca Jaguar'lı adam da seks yapmak için pek uygun biri değil. Bir defa satılık Asyalı kızları beğeniyor, bir de o kulakları çekilmiş olan annesi var. Trudi benim ilişki köşemi düzenledikten sonra daha güzel rüyalar göreceğimi umuyorum.

Tekrar uyuyamadığım için, evin içinde sessizce dolaşmaya başladım. İlk önce Nelly'nin odasına baktım. Karın üstü yatmış hafifçe horluyor, elleriyle de oyuncak eşeğinin kulaklarını tutuyordu. Daha ne kadar zaman böyle çocuksu görünecekti? O oyuncak eşeğin yerinde ne zaman bir oğlan olacaktı? O zamana kadar yılların geçeceğini tahmin ediyordum. Ayrıca, Laura-Kristin'in piyano öğretmeni gibi birisiyle karşılaşmamasını çok istiyordum.

Julius'un yorganı her zamanki gibi yere düşmüştü. Tekrar üstüne örttüğüm zaman yavaşça, "Anne," dedi. O kadar duygulandım ki neredeyse ağlayacaktım. Oğlum rüyasında beni görüyordu.

Uç saat sonra çalar saat çaldı. Kendimi çok yorgun hissetmeme rağmen kalkıp duş yaptım. Mimi ile Trudi, mutfak ve yemek odasındaki son işleri tamamlamak için, saat sekizde geleceklerdi. Max da ağaç evini yapmaya başlayacaktı. Wildwıll2 adındaki bir eBay müşterisi de Wilma Nine'nin tuvalet masasını almaya gelecekti. Tesadüf eseri bu Wildwill2'de Zülpich-Ulpenich'den geliyordu. Anlaşılan, bu semt sakinlerinin bana yaptıkları kabalıkları, şimdi onlara tek tek ödetiyordum.

Wildwill2 elli yaşlarında, en az yüz yirmi kilo ağırlığında birisiydi. Gri-eflatun renkte bir eşorfman giymiş ve başına bir FC Köln şapkası takmıştı. Aslında adı Wilhelm Zukowki'ydi. Bunu, hesabıma üç yüz doksan avro yatırdığı gün öğrenmiştim. Ama kendisine "wildwill" ve "sen" diye hitap etmemi istedi.

Karşılık olarak o da bana "omiopfer" diyordu. Bu da, Mimi'nin benim için "eBay"de kayıt yaptırdığı o saçma rumuzdu. "Omiopfer, bu üç parçalı aynaları şimdi bulmak imkânsız. Tahtası da çok güzel. Karım ellili yılların mobilyalarını çok beğeniyor. Şu berbat Ikea mallarından bıktık artık."

Wildwill2'ye bu tuvalet masasına uyan çift kişilik yataktan bahsettim. "Ama ne yazık ki şimdilik onu kullanıyorum," dedim. "Yerine başka bir yatak bulduğum zaman "eBay"de pazarlayacağım."

Wildwill2 bunu duyunca çok heyecanlandı. "Omiopfer, yatağı görebilir miyim?"

"Tabii," dedim.

Evet, böylece Lorenz çocukları almak için Volvo'suyla geldiği zaman, yatağımda bir adam yatıyordu.

Evin kapısı açıktı ve yatak odasının kapısına gelinceye kadar onu duymadım. Görüntü büyük olasılıkla yanıltıcıydı. Wildwill2 yatakta sırt üstü yatıyor, ben de, gözlerimdeki dolar işaretiyle yatağın kenarında oturuyordum. Wildwill2 bana o sırada, hemen götürebilirse, yatak için beş yüz avro teklif ediyordu. Ben de ona ayrıca üç kollu tavan lambasını kakalamaya çalışıyordum.

"Bu da ellili yıllara ait," dedim."Hatta ellili yılların ışığını veriyor."

Wildwill2, "Harika," dedi. "Lambanın bana seslendiğini duyar gibi oluyorum."

"Ben de duyuyorum," dedim. "Beni al, beni al diye bağırıyor."

Lorenz, "Öhö öhö," yaptı. "Sizi rahatsız etmek istemezdim ama, çocukları almam lazım. Bir erkek ziyaretçin olduğunu nereden bilebilirdim. Hem de annemle babamın yatağında. Ne kadar ilginç."

"Annen bu yatakta sana gebe kalmış olmalı," dedim.

Lorenz, "Ben de öyle tahmin ediyorum," dedi. "Annemle babam bu konularda deneme yapmayı sevmezlerdi."

Wildwill2, "Eğer anneniz size bu yatakta gebe kaldıysa, o zaman bu yatağın antika değeri olmalı," dedi.

Lorenz, "Çok kibarsınız," dedi. "Onun sizin eşorfmanınız kadar eski olduğunu söyleyebilirim."

Wildwill2, "Çılgınlık!" dedi.

Ben de, "Lorenz, eğer altı yüz avro verirsen, yatağı hatıra olarak saklayabilirsin," dedim.

Wildwıll2 korkuyla inledi.

Lorenz, "Aklın başında mı?" diye sordu

"Peki öyleyse," dedim. "AnlaştıkWildwıll. Beş yüz avro. Yatağı hemen söküp Zülpich-Ulpenich'e götürebilirsin. Lambayı da sana hediye ediyorum."

Wildwill2 bir kurt gibi sevindi.

Lorenz'le bahçeye indim. "eBay" ne kadar güzel bir olay değil mi?" dedim.

Lorenz, "Demek bu adamı eBay'den buldun," dedi. "Doğrusu sana daha iyisini layık görürdüm."

"Çok naziksin. Teşekkür ederim," dedim. "Ama bunu senin de yeni bir sevgilin olduğu için söylüyorsun," Bunu söylerken üzüleceğimi zannediyordum ama hiç de öyle bir şey olmadı. Kocam beni daha genç bir modelle değiştirdi. Eee ne yapalım yani! Şimdi ben de kendi hayatımı yaşayacağım. "O gelmedi mi?"

"Evde bekliyor."

"Kendi evinde mi, senin evinde mi?

"İkisi de aynı. Yanıma taşındı."

'Yeteri kadar yer var zaten," dedim.

Lorenz, "Seninle tanışmak istiyordu," dedi. "Ama ben

ona henüz çok erken olduğunu söyledim. Sen daha ayrılık şokunu yaşıyorsun."

"Ah hayır," dedim. "Onlar geride kaldı."

"Ulfy senin onunla telefonda konuşurken çok sinirli olduğunu söylüyor."

"Sinirli olan ben değildim," dedim. "Kendisi, benim başka bir avukat tutacağımı duyunca çok sinirlendi."

Lorenz, "Bu da çok saçma," dedi. "Çok pahalıya mal olur."

"Senin için," dedim.

Lorenz, "Senin için de," dedi. "Avukatın ne kadar ücret alacağını biliyor musun? Bunlar hep o paradan gidiyor."

"Bunun da altından kalkarız," dedim, içimdeki bir his, Lorenz'in bahsettiği paranın ümit ettiğimden daha fazla olduğunu söylüyordu. "Çocuklara iyi davran Lorenz. Nelly sana hâlâ çok kızgın. Bu nedenle sizi tekrar çıplak görmemesini sağlamalısın. Julius'u gözünün önünden ayırma. Geceleyin ona sık sık bak. Son günlerde karanlıktan korkuyor. Sakın bir dolaba kapatayım deme. Eğer yine yemek pişirmek istemeyip McDonald's'a giderseniz, Julius'un mayonez yememesine dikkat et. Aksi halde kusuyor. Ayrıca unutma, Nelly bunlarla hiç doymuyor ve bir saat sonra normal bir yemek istiyor. Bu nedenle, en iyisi her iki saatte bir ona yiyecek bir şey ver. Yoksa bulduğu her şeyi yiyor. Julius yatağa gitmeden beni arayın da ona iyi geceler dileyip, içinde kimsenin ölmediği, bir yolculuğa çıkmadığı ya da sonsuza dek veda etmediği bir pamuk prenses masalı anlatayım. Aksi halde çok üzülüyor. Lütfen zamanı değerlendirerek Nelly'ye biraz matematik öğret. Yarın saat on sekize kadar gelin kı Nelly erkenden yatabilsin. Sakın yeni arkadaşınla yalnız kalabilmek için Julius'u öğle uykusuna yatırma. Şimdi sıra en önemli konuya geldi.

Ne dersen de, ama sakın yeni arkadaşını yeni anneniz veya benzeri bir sıfatla adlandırma. Aksi halde seni öldürürüm. Anlaşıldı mı?"

Lorenz, "Yani Conny, sanki ben Julius'u dolaba kapatırmışım gibi konuşuyorsun," dedi.

Endişelerimin aşırıya kaçtığını biliyordum. Ama bu Julius 'un doğumundan beri ondan ayrı geçireceğim ilk hafta sonuydu.

Hava ilkbahar gibiydi ve dışarda bayram havası vardı.

Lorenz "Bunlar da kim?" diye sordu.

"Trudi'yi ve kendi çocuklarını tanıyorsun. İş elbisesi giymiş olanlar Ronnie ile Mimi. Onlar evin iç dekorasyonundan ve onarımından sorumlular. Şişman olanı Ronnie'nin iş arkadaşı. Yemeklerimi çok seviyor ve beni de çok beğeniyor. Şu bukleli, şeker oğlan Nelly'nin arkadaşı. Bizim kız ona âşık ama bu konuda sakın ona bir şey söylemeye kalkma. Çitin arkasında durup bağırıp çağırarak bizi avukatıyla tehdit eden kişiler de komşularımız. Onları da zaten tanıyorsun."

Lorenz, "Hempeller. Böcekler Sitesi'nin belalıları!" dedi. "Bu göbekle ve bu yüksek tansiyonla hâlâ yaşıyor olmaları çok ilginç."

"Evet, hayat çok adaletsiz," dedim.

Lorenz, "O ihtiyar bunak, o korkunç, bıyıklı kızını bana kakalamaya çalışıyordu." dedi. "Gitti şimdi ne yapıyor?"

"O mu? Şimdi acayip zayıfladı ve bir model olarak kariyer yaptı. Ayrıca kendine yeni bir sanatçı lakabı aldı. Paris Bilmemne."

Lorenz bana şaşırarak baktı.

"Şakaydı," dedim.

•

Hafta sonu düşündüğümden daha çabuk geçti. Max bahçede çekiç ve testere ile ağaçların üstünde uğraşıyordu. Hempeller onu devamlı olarak gözledikleri için çocuğu merak etmiyordum. Eğer elini keser veya ağaçtan düşerse, Hempel'ler hemen yardım çağırırlardı. Ayrıca çektikleri fotoğraflardan birini hatıra olarak bize verirlerse çok sevinecektim. Postacı Süffkens, Brüderle ve Becker'den bir mektup getirdi. Mektupta, Bay Becker, ağaçlar konusunda bir şey yapılmadığını, arabaların yol kenarına park etmesinin yasak olduğunu ve eğer köpeğim tekrar HempeFlerin bahçesine kakasını yaparsa polis çağıracaklarını yazıyordu.

Heyecanla, kendi kendime, "Hangi köpek?" diye sordum.

Ronnie ve Mimi beni sakinleştirdiler. "Bay Becker artık bunadı. Hempel'ler o kadar çok şikâyette bulunuyorlar kı o da bunları karıştırıyor."

Ronnie, "Anton, Bay Becker'e haddini bildirecektir, Bunu her zaman yapar," dedi. "Senin randevun ne za-

"Sah günü," dedim.

Ronnie "Onu beğeneceksin," dedi. "Hem yakışıklıdır hem de kibar bir insandır. Öyle değil mi Mimi?"

Mimi, "Evet, hem de bekar," dedi. "Senin gibi."

Avukatıma gittikçe ısınıyordum.

Yemek odasını ve mutfağı cumartesi günü bitirdiğimiz için, Ronnie, pazar günü çocuk odasının parkelerini döşemeye başlamamızı önerdi. Baumarkt'da akağaçtan yapılmış parkeler vardı ve Ronnie onları pazar günü de alabiliyordu. Önce reddetmek istedim. Bu kadar çok çalıştıktan sonra, pazar gününü baş başa geçirmeyi hak etmişlerdi. Ama sonra, onların iyiliği için başbaşa kalmalarına engel olmam gerektiğini düşündüm.

Cumartesi akşamı, Mimi ile Ronnie eve gitmek istediklerinde, Trudi ile birlikte onları önce üç şişe kırmızı şarap içmeye zorladım. Mimi bana içki içtiği zaman hemen uykusunun geldiğini söylemişti. Bu iyi bir şeydi. Çünkü eğer Mimi uyuyakalırsa, Ronnie ile seks yapamazdı. Seks yapamayınca da yeterli miktarda sperm birikirdi.

Bardakları doldururken her ne kadar sohbet etmeye çalıştıysam da, Mimi daha yemek masasından kalkmadan uyuyakaldı.

Ronnie Mimi'yi eve taşımak istedi.

Kapıdan çıkarlarken, "Sakın aklına aptalca fikirler gelmesin," dedim.

Ronnie, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Uyuyan kadına elini sürme. Kendine de elini sürme. Anladın mı?"

Ronnie yine, "Ne diyorsun?" diye sordu.

"Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun," dedim. "Git soğuk bir duş yap."

Ertesi sabah, Ronnie ile Mimi her zamankinden daha büyük bir enerjiyle işe koyuldular. Bu benim planımın işe yaradığını gösteriyordu. Ama Mimi'yi her gece sarhoş edemezdim. Bu onun sağlığına zarar verirdi. Ah, Mimi gebe kalabilse ne kadar iyi olurdu.

Pazar günü öğleyin o pis gri yer halısı çöp tenekesine atılmış, ben, Mimi ve Ronnie hızla odanın parkesini döşemeye başlamıştık.

Gitti çene çalmak için uğradı ve Nelly'nin hole çekilmiş olan yatağına oturarak bizi seyretmeye başladı.

İçini çekerek, "Marie-Antoinette, annemlerle birlikte hayvanat bahçesine gitti. Ben de çok gitmek isterdim ama, annemler bunun fazla pahalıya patlayacağını söylediler,"

dedi. "Loto'da yine kaybettim. Koruyucu melek kursunu unutmadınız değil mi?"

"Hayır, hayır," dedim. "Tam tersi. Anne belki birkaç kız arkadaşını da getirecek."

Trudi, "Ben de," dedi. "Şimdi benim nefes terapisi süper vizyon grubumda koruyucu melekler gündemin başında geliyor."

Gitti, "Harika," dedi. "Kursun isminin çocuklar için dikiş kursu olması önemli değil. Yeter ki gereken dinleyici sayısına erişebileyim ve Anneler Kulübü'nün kadınları şaşırsınlar."

"Niçin hâlâ oraya üyesin?" dedim. "Sen onlar için göstermelik bir yalnız yaşayan annesin. Seninle dalga geçtiklerini görmüyor musun?"

Gitti, "Boş ver. Benim derim kalındır," diye mırıldandı. "Orada benim ve Marie-Antoinette'in bir sürü avantajımız var. Anneler Kulübü olmasaydı hem piyano dersi alamazdık, hem de ben ders veremezdim. Zaman da geçince yapabileceğim bir şey kalmazdı."

Trudi, "Bu ne saçmalık," dedi.

Gitti, "Çocuğun olmadığı için böyle söylüyorsun. İstersen ben sana Dr. Hellmann'ın makalesinin bir kopyasını verebilirim," diye cevap verdi.

Trudi, "Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Ben Psikoloji bölümü mezunuyum ve bu konuda o kulübün bütün annelerinden daha fazla kitap okudum. Onların sana söylediklerinin hepsine inanma. Gitti, sana bir arınma gerekli. Yepyeni bir insan olursun."

Mimi bana, "Bence onun bir güzellik danışmanına ihtiyacı var," dedi. Yan yana çömelmiş, elimizdeki plastik çekiçlerle parkeleri yerleştiriyorduk.

"Bir de iyi bir traş olmaya," dedim.

Ronnie de, "Bir güzellik enstitüsünde kırk yıl geçirmesi gerek," diye ekledi.

Gitti Trudi'ye, "Bana anlattığın kızılderili rüya avcısı modelini buldum," dedi. "İstersen sana bir tane yapabilirim. Yalnız sana ait. Totem hayvanınla birlikte. Hem de ucuz bir fiyata."

Trudi keyiflendi. "Bu çok güzel bir fikir, Gitti. Belki hepsini bir arada veririz: İçindeki kızılderiliyi keşfet ve bir rüya avcısı yaratalım. Böyle çok güzel olur."

Gitti, "Evet," dedi. "Ama Aile Geliştirme Merkezi böyle putperest şeylere izin vermez. Ayrıca onlar Katolik.. Ayrıca annemle babam da bunu yapmamı istemezler."

Trudi, "Biz de başka yerde yaparız," dedi. "Mesela Constanze'nin kış bahçesinde. Onarıldıktan sonra seminerler ve workshop'lar için harika bir yer olacak. Kendimiz bir yetenek geliştirme merkezi açabiliriz."

"Benim de kış bahçesi için bazı planlarım var," dedim. "Oraya bir hamak asıp kitap okuyacağım." Onların plan yapmalarına izin versem, Gitti, Marie-Antoinette'i ve eşyalarıyla birlikte benim kış bahçeme taşınırdı.

Ronnie odanın süpürgeliklerini yerine takar ve Trudi, Gitti ve Mimi eşyaları tekrar eski yerlerine yerleştirirlerken, ben de mutfağa gidip Nelly için bir doğum günü pastası yaptım. Bu, ortasında on dört mandalina dilimi olan lor peynirli ve mandalinalı bir pastaydı. Onu, Gitti görmesin diye bodruma sakladım.

Saat on sekize kadar vaktimizi evi temizleyerek geçirdik. Her tarafı temizleyerek, yıkayarak, cilalayarak evi pırıl pırıl yaptık. Trudi bir tütsü ayini yapmak istediyse de buna izin vermedim. Onun tütsü çubukları hep midemi bulan-

diriyordu. Trudi bana kırılmadı. Atmosferi ellerini hızla sallayarak temizledi.

Böcekler Sitesi - Anneler Kulübü

Böcekler Sitesi - Anneler Kulübü ana sayfasına hoş geldiniz

Bizler, anne olmanın zevkini paylaşan neşeli, özgür ve hoşgörülü kadınlarız.

İster iş kadını olun, ister ev kadını! Biz modern kadınları ve anneleri ilgilendiren konularda görüş alışverişi yapıyor ve birbirimizi içtenlikle destekliyoruz.

Foruma yalnız üyeler girebilir.

Ana Sayfa İletişim eMail Başvuru

14 Nisan

Müthiş üzgünüm. Doktorum bebeğin erkek olabileceğini söyledi. Bundan yüzde 55 emin. Bütün gün oturup ağlayabilirim. Kendimi elbiseciklere, şapkacıklara ve patilere ne kadar da çok alıştırmıştım. Elbise ölçüsü 104'e çıkalı beri, Timmi'yi giydirmek bile bana zevk vermiyor. Hepsi zeytin yeşili veya mavi, zevksiz oğlan elbiseleri. Üzerinde desen filan yok. Olsa da ya itfaiye arabası resmi var ya da "abuk subuk şeyler" yazıyor. Yanlışlıkla oğlana çiçek desenli bir şey giydirmeye kalksam, kayınvaldem hemen, "Böyle giydirirsen oğlan kız kılıklı olacak," diye itiraz ediyor. Ama kocam beni, 'Eğer erkek olursa, şeker bir kızın oluncaya kadar tekrar tekrar

doğurursun' diye teselli etti. Bu da benim erken çocuk sahibi olmamın bir avantajı. Kocacığım beni teselli edebilmek için, bana doğumdan sonra almayı düşündüğü pahalı zümrüt kolyeyi şimdiden aldı. Bebek kız olsaydı adını "Ruby" koyacaktık. Müthiş şeker, öyle değil mi? (Sonia, sakın bebeğimin adını çalma). Kocam yine çok fazla para kazandı ve eski karısı ile vergi dairesi bütün paraları yutmasınlar diye evi tamir edeceğiz. Alt kattaki banyo yenilenecek ve yemek odasının yanına ingiliz tarzı bir kış bahçesi eklenecek. Dışarıda kar yağarken, ben de palmiyelerin altında oturup bebeğimi emzireceğim. Banyo için bir fikir verebilir misiniz? Ben biraz doğu tarzı olsun diyorum. Kocamsa siyah-beyaz istiyor.

\ijzgün top göbek Ellen Anne

Hamiş: Oturma odasındaki büfeyi boşalttım ve kocama, bir hastasının Noel'de getirdiği en az yedi şişe pahalı konyak buldum. Biz konyak içmiyoruz. Bunları isteyen var mı? Hiç açılmamışlar.

14 Nisan

Ben. Konyakla boyalar inceltilebilir ve fırçalar temizlenebilir. Buna çok ihtiyacım oluyor. Eğer uygunsa, hemen gelip şişeleri alabilirim.

Gitti Anne

14 Nisan

İster doğu tarzı olsun, ister siyah-beyaz, bir pisuvar koydurmayı unutma. Çok güzel kapaklı olanları var. Erkeklerin ve oğlan çocuklarının ayakta işemeleri psikoseksüel açıdan önemli olsa da arkalarından sağa sola sıçrayan sidikleri temizlemek güzel değil. Pisuvar taktırdıktan sonra, bizde yanlış hedefleme ve sıçrama problemi ortadan kalktı. Marlon'la Jan onu çok beğendiler ve psikoseksüel açıdan gelişmelerine de yararlı oldu.

Frauke

15 Nisan

Hiçbir şekilde doğu tarzı olmasın ve mutlaka pisuvarlı olsun. Frauke haklı. Eğer erkeğin kendisine ait bir işeme havuzu olursa, ortalık kirlenmiyor. Zaten Peter oturarak işeyemediği için, bu mutlaka gerekliydi. Çünkü o oturduğu zaman hortumu suya dalıyor. Çevrenizdeki kadınlardan birisi size kocasını oturarak işemeye alıştırdığını söyleyerek övünürse, anlayın ki o adamın çok küçük bir hortumu var. Haha.

Sabine

15 Nisan

Doğru mu okudum? Yoksa senin son yazında yazdığın gibi, kocanın penisinin çok uzun olduğu ve bu nedenle tuvalete oturduğu zaman suya

daldığı gerçek mi, Sabine Anne? Ben bizim tuvaleti ölçtüm ve Peter'in aletiyle bir Boeing 707'yi havada benzin ikmali yaptırabileceği sonucuna vardım. Tebrikler Sabine.

Gitti Anne

Hamiş: Ayrıca konyak çok güzeldi Ellen. Şimdi iki bardak boyayı incelttim. Çok kaliteli bir ürün.

8

En sonunda, Ronni'yle Mimi evlerine gitmek istediler. Tabii kı onlara engel olamazdım. Ama aklıma Ronnie'nin sperm yoğunluğu gelince, Mimi'nin burada kalıp biraz daha içki içmesini önerdim. Ama ne Mimi ne de Ronnie bunu kabul etti. Aklıma başka bir şey gelmeyince, Trudi'yi götürüp, ona evlerini ve evin atmosferini göstermelerini önerdim. Çünkü Trudi, Pfaff'ların evini bütün kısırlık cinlerinden temizlemeyi önermişti.

Trudi çok sevindi. Ronnie'yle Mimi de bu teklifi kabul etmeyecek kadar kaba insanlar değillerdi.

Üçü birlikte yola koyulurlarken, Trudi'yi kenara çekerek, "Mümkün olduğu kadar uzun süre orada kal. Mümkün olursa gece de orada kal. Gerekirse ikisinin arasına yat," dedim.

Trudi, "Aaa, baksana sen bana," diye bağırdı. "Ben açık fikirli bir insanım ama senin kalkıp benden üçlü seks yapmamı istemene çok şaşırdım."

"Psssst. Seni sapık koyun kafalı seni. Onlarla yat demiyorum. Onların birbirleriyle yatmalarına mani ol diyorum."

Trudı kaşlarını kaldırarak, "Sen bu Londra yüzünden sinirlisin galiba," dedi.

"Paris mi? Hayır. Evet. Ama bunun konuyla ilgisi yok."

"Trudi, geliyor musun?" Ronnie ve Mimi bahçe kapısına gelmiş, Trudi'ye sesleniyorlardı.

Trudı, "Merak etme," dedi. "Ben şimdi gelir, sana destek olurum."

"Aman gelme," diye fısıldadım. "Sen şimdi Mimi'yle Ronnie'nin boşu boşuna spermlerini harcamalarına mani olmalısın. Gerekirse bütün gece."

Trudi sonunda durumu kavradı. "Sen merak etme," dedi. "Ben istersem acaip sinir bozucu biri olabilirim."

"Bunu zaten biliyorum," dedim.

Ya benim tehditlerim yüzünden, ya da eski kocam çocuklardan bıktığından, Lorenz'in Volvo'su tam zamanında kapının önünde durdu. Tekrar odama gidip elbise değiştirmekten ve makyaj yapmaktan kendimi alamamıştım. Bu Paris denen kadının arabada oturup beni gözetlemeyeceğini nereden bilecektim? Lorenz'in beni niye terk ettiğini anlamasını katiyen istemiyordum.

Yalnız onun için, göğüslerimi uzaktan bile dik gösteren o özel sutyeni giydim. Kapıyı açınca karşımda, Barbie bebekler gibi, beline kadar uzun sarı saçları olan ve insanı altüst eden biriyle göz göze geldim.

Korkarak, "Aaaaa!" diye bağırdım. Benim kadar uzun boyluydu ve annemin dışında gözlerimin içine bakabilen ilk kadındı. Hemen ayaklarına bakarak, orada da benimle yarışabilip yanşamayacağını anlamaya çalıştım. Hayır, yazık. Ayak ölçüsü 39 olmalıydı. Narindi. Uzun topuklu, bir Mayorka tatilinden daha pahalı olan ve giyeni hemen üst on bin sınıfına çıkaran gerçek işkence aletlerinden giy-

mişti. Ayakkabıların sağında ve solunda çocuklarım Nelly ve Julius duruyorlardı. Barbie her iki kolunu da onların omuzlarına koymuştu.

"Biz geldik," dedi. Dişleri o kadar beyazdı ki, birden gözlerim kamaştı.

Julius neşeyle boynuma sarıldı, "Paris bana bir Lego uçağı hediye etti," dedi.

Paris aptal değildi.

"Dünyanın en güzel çocuklarına sahipsiniz," dedi. Gerçekten aptal değildi. Otuz yaşlarında olduğunu tahmin ettim. Benden en fazla iki, üç yaş küçüktü.

Nelly, "Evet, bu benim annem," diyerek çantasını hole attı. "O doğuştan sarışındır."

Paris "Çılgın bir şey," dedi. "Böyle açık sarı saçlar artık nadir görülüyor. Önümüzdeki yüzyılda gerçek sarışın kalmayacağını söylüyorlar. Benim kuaförüm olmasaydı şimdi bir sokak köpeği gibi sarışın olacaktım."

Hiç olmazsa bir şeyler söyleyebilmek için "Güzel olmuş," diyerek, omzunun üstünden Lorenz'e baktım. O her zamanki gibi arabasını yolun kenarına park etmiş, kahve makinesine benzer ağır bir şeyi sürüklemeye çalışıyordu.

Paris, "Güzel olduğunu umuyorum," dedi. "Sırf bu yüzden Udo Waltz'a* uçuyorum. Ayrıca ben Paris'im. Ama sen tabii ki tahmin etmişsindir." Elini bana uzatarak "Eğer çocuğum olursa, o da en fazla bir sokak köpeği kadar sarışın olacak," dedi.

Elini içtenlikle sıkarak, "Ben de Constanze'ım," dedim.

*Başbakan Merkel'in de saçlarını yapan meşhur bir Alman kadın kuaförü.

Paris, "Ne kadar güzel bir isim." dedi. ""Çok entelektüel buluyorum."

Lorenz, "Ama insanı aldatır," dedi. Kahve makinasını taşımaktan nefes nefese kalmıştı. "İçeri geçebilir miyim? Bu alet bir ton ağırlığında."

"Buyurun," diyerek yana çekildim. Kahve makinesinin bana geldiği belliydi. "Paris, buyrun içeri gelin. İlginç bir isminiz var. Aileniz Amerikalı mı?"

"Benim hediyem bir Lego uçağı. Nelly'ninkı ise pembe taşlı bir kolye. Senin için de babam kahve makinesini getirdi."

Lorenz, "Annen onu zaten görüyor," dedi.

"Dostluğu küçük hediyeler pekiştirir," dedim.

Paris, "Annem Amerikalı," dedi. "Babamsa yarı Fransız, yarı Alman."

Nelly, "Üç lisanı da biliyor," dedi. "Kız kardeşinin ismi Venice ve o da modellik yapıyor. Modellerin ne kadar kazandıklarını biliyor musun anne? Babamdan daha fazla."

Paris, "Ama ancak şansları yaver giderse," dedi. "Çoğu modeller daracık evlerde oturur, yalnız yağsız yoğurt ve ananas yer ve kendileri askıya alınmadan, bir yarış otomobili sürücüsü, bir artist veya bir asilzade avlayıp modelliği askıya almak için saçma sapan partilerde günlerini geçirirler."

Lorenz, "Ayrıca hepsi kokain kullanıyorlar ve her yemekten sonra kusuyorlar," dedi.

Nelly, "Merak etmeyin. Ben model olmak istediğimi söylemedim," dedi.

Julius kucağımda, "Ben MacDonald's'ta topların üzerine kustum." dedi.

"Ah Nelly. Midesinin mayonezi kaldırmadığını unuttun mu?"

"Hayır, ben değil, babam unuttu."

"Peki ona söylemedin mi?"

Nelly omuz silkti. "Julıus'un sorumlusu ben değilim. Ama babama söyledim. Sonradan."

Paris Julius'un saçlarını okşayarak, "Çocukların suçu yok," dedi. "Bunu babasının bilmesi gerekirdi. Julius'un bukleleri de senden mi Constanze?"

Lorenz, "Ben ketçap yiyince kustuğunu zannediyordum," dedi. "Ketçap ve kremadan. Eğer bu ağır şeyi bir an evvel yerine koymazsam, fıtık olacağım. Söyle nereye koyayım?"

"Mutfağa. Julius mayonez ya da pancar yiyince kusuyor," dedim. "Krema yerse ishal oluyor. Bunları öğrenmek o kadar zor mu?"

Paris bana, "En iyisi sen bana bir liste yap," dedi. "Çocukları ilgilendiren bütün önemli konuları yaz. Bunu eve asarız ve Lorenz hepsini ezberler. Ben de onu kontrol ederim."

Nelly, "Paris matematik ödevlerime de yardım etti. Babam yapamadı," dedi. "Halbuki hep modellerin tavuk gibi aptal olduklarını söylerler."

Paris "Tavuk birçok model arkadaşımın yanında akıllı kalır," dedi. "Ben tesadüfen matematikten her zaman iyi notlar almışımdır. Ya sen Lorenz?"

Lorenz cevap vermemeyi seçti. "Buraya da ne oldu böyle?" diye bağırıyordu. Mutfaktaki o iğrenç maun eşyaları görmeyi beklerken, şimdi bizim yarattığımız o gök mavisi mucizenin ortasında şaşkın şaşkın duruyordu.

Lorenz, "Duvarı da mı "eBay"de açık artırmaya çıkardın?" diye sordu.

Neredeyse gururumdan çatlayacaktım.

Nelly "Gerçekten çok güzel görünüyor," dedi. Biraz

şaşırmış gibiydi. "Amatör bir elden çıkmışa hiç benzemiyor.

Paris, "Ne kadar şirin bir mutfak," dedi. "Ne kadar zevkli, değil mi Lorenz?"

Lorenz, "Herkesin zevki aynı değildir," dedi. "Sana daha önce söylediğim gibi, burası benim annemle babamın evi."

"Evet ama, artık tanınacak gibi değil," dedim. "Yalnız banyolar eskisi gibi kaldı. Ayrıca, hemen söyleyeyim, bukleler Lorenz'in ailesinden geliyor. Bizimkilerin hepsinin saçları düz. Lorenz'in de saçları düz ama annesinin saçları kıvırcıktı. Böyle şeyler yalnız bir kuşak atlıyor."

Lorenz, "Annemin saçı dalgalıydı," dedi.

"O zaman Julius bu buklelerini postacıdan almıştır," dedim.

Paris kahkahalarla güldü. "Ah Constanze, sen çok komik bir kadınsın," dedi. "Lorenz. Constanze çok esprili birisi. Niçin bana onun espri anlayışı yoktur demiştin?"

Lorenz, "Çünkü onun espri anlayışı yoktur," dedi. "O her şeyi ciddi söyler, yalnız dinleyenler espri yaptığını zannederler."

Nelly, "Ben acıktım," dedi.

Julius, "Ben de," dedi.

"Ravioli yaptım," dedim. "Birlikte yer miyiz? Yeteri kadar var."

Lorenz, "Hayır teşekkür ederim," dedi. "Biz daha sonra yemeğe gideceğiz." Böyle söyleyeceğini biliyordum. Zaten bu nedenle teklif etmiştim. Yoksa onlarla birlikte yemek yemek istemiyordum.

Paris, "Ah Lorenz," dedi. "Burada kalalım. Constanze'le ben birbirimizi daha yakından tanımak istiyoruz. Biz şim-

di yamalı bir aileyiz. Bunu çok güzel buluyorum. Çok kozmopolit, çok modern bir şey."

"Öyle mi?" dedim.

Lorenz, "Ben masayı iki hafta önceden ayırtmıştım." dedi.

Paris, "Ben tam bir aile kadınıyım," dedi. "Zaten Lorenz'i de bu yüzden o Lombargini'li, bol paralı müzmin bekârlardan çok daha çekici buldum. Lorenz, aile kurmaktan çekinmediğini zaten kanıtlamıştı."

Hımm. Demek ki kadınların evli erkeklerin peşinden koşmalarının nedeni burada yatıyor. Volvo ve arka taraftaki çocuk koltuğu.

Paris kıkırdayarak, "Doğrusunu istersen, tek eksiğim bir küçük bebek," dedi. "Ya da ikiz çocuk. Nelly de bebeklere bakar. Senin yaşındayken ben de bebek bakmayı çok isterdim. Ne de güzel kokarlar."

Nelly, "Ben bebeklere hiç tahammül edemem," dedi. "Juli'ye bile küçükken zor dayandım. Sadece bağırıyorlar, uyuyorlar, içiyorlar ve bezlerine sıçıyorlar."

Julius, "Doğru değil," dedi.

Paris, "Julius mutlaka çok şeker bir bebekti," dedi. "Hâlâ çok şeker."

Nelly, "Kafası keldi ve salyaları akıyordu," dedi.

Julius "Hiç de doğru değil," dedi.

"Hayır, doğru. Sen tıpkı Bauer Dedeye benziyordun. Yalnız gözlüğün eksikti."

"Size sonra bebeklik resimlerinizi göstereyim," dedim. "Nelly'nin saçları ancak iki yaşına gelince çıktı, Julius."

"Paris artık gidebilir miyiz?"

"Eğer gitmemiz gerekiyorsa gidelim." Paris bana göz kırparak "Aslında burada kalıp şu bebek resimlerini görmek isterdim," dedi.

Lorenz Nelly'le Juüus'u öptü.

Nelly, "Ninenin kahve makinesini almayı unutma baba," dedi. "Hani şu en iyi marka ve çok pahalı olan makineyi."

Lorenz, "Boş ver." dedi. "Annen onu da "eBay"de açık artırmaya çıkarabilir."

•

Ertesi sabah anaokulunun vestiyerine girdiğimde Jaguar'lı adamla karşılaşınca kıpkırmızı oldum. Çünkü aklıma ona söylediğim terbiyesizce laflar geldi. Rüyaydı ama olsun.

Jaguar'lı adam, "Merhaba," dedi. Sesi rüyamdaki gibi derinden geliyordu.

"Merhaba," dedim. Ancak fısıldayabilmiştim.

Kızı kırmızı kadife bir elbise giymişti ve saçları bukle bukleydi. Acaba bu bukleleri Jaguar'lı adam mı yapmıştı? Onu bir elinde tarak ve diğer elinde firketelerle kızının saçlarını düzeltirken hayal ettim. Bu, insanı duygulandıran bir görüntüydü.

Küçük kız bana, "Bugün benim doğum günüm," dedi. "Altı yaşıma girdim."

"Bak sen!" dedim. "Bugün benim kızımın da doğum günü. Ama ne yazık ki o altı yaşına girmiyor."

Julius, "Benim ablam on dört yaşında," dedi. "Artık sürücü belgesi alıp araba kullanabilir."

Jaguar'lı adam "Ama yalnız Amerika'da," dedi.

Julius söze karıştı. "Annem sürücü belgesini kaybetti."

Jaguar'lı adam kara gözleriyle bana bakıp, "Öyle mi?" dedi.

"Gerçekten kayboldu," dedim. "Polis almadı."

Jaguar'lı adam güldü. "Tahmin etmiştim. Kızınız gerçekten on dört yaşına mı girdi?"

"Evet," dedim. Şimdi o bana "Ama siz çok genç görünüyorsunuz." diyecekti ve ben de "Evet. Kızıma gebe kaldığımda ben de on dört yaşındaydım," diye cevap verecektim.

Ama ne yazık ki aramızda böyle bir konuşma geçmedi. Çünkü Sabine ve Frauke o vahşi çocuklarıyla beraber içeri girdiler.

Marlon "Hepniz attal boh yiyenlersiz," dedi.

"Seni gidi aptal dilsiz geri zekâlı. Bok yiyen sensin."

Frauke, "Flavia. Ben sana ne söylemiştim? Ah, Merhaba," dedi.

"Merhaba Frauke," dedim. Ona karşı suçluluk duyuyordum. Çünkü 1) oğlum dolabına kustuğu için, 2) gevezeliğim yüzünden Jan'ın çapkın bir öğrenci olarak iki taraflı oynadığı ortaya çıkmıştı, 3) kızına piyano hocası tarafından cinsel tacizde bulunulduğunun farkına varmadığını bildiğimi biliyor olmalıydı.

Ama Frauke'nin gülümsemesi içtendi. Bana karşı kin beslemediği belliydi.

Sabine'nin selamı ise soğuktu. "Ah şunlar, selam."

Ben de soğuk bir tavırla, "Selam," dedim.

Sabine, Jaguar'lı adama ve kızına şaşılacak bir içtenlikle gülümsedi. "Günaydın. Bugün Emily'nin doğum günü, değil mi? Büyükannen bana senden çok bahsetti, Emily. Wibeke şimdiden cumartesi günkü çocuk partisine ve palyaçolara seviniyor. Marangozun sana yaptığı bebek evini beğendin mi? Wibeke'nin ve Karsta'nın da çok güzel bir bebek evleri var. Ama onlara bu evleri babaları yaptı. Bu nedenle çok büyük değiller."

Emily şaşırdı. Jaguar'lı adam, "Hediyelerini öğleden sonra alacak," dedi. "Palyaço ise sürpriz olacaktı."

Marlon, "Pohlar," dedi. Ben de bu lafı uygun buldum.

Sabine, "İyi eğlenceler," dedi. "Annenize çok selam."

Jaguar'lı adam, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi. "Hıram, isminiz neydi acaba?"

"Poh yiyenler."

Sabine, "Ziegenweidt-Sülzermann," dedi. "Ben babanızın firmasında ürün takibi bölümünde çalışıyorum."

Jaguar'lı adam, "Evet, doğru," dedi ve Emily'yi öperek onunla vedalaştı.

"Essekler."

Sabine, "Arada sırada golf oynarken annenizi görüyorum," dedi. "Ama buna çok az zamanım oluyor. Hafta sonu da iş için hep yollardayım. Wıbeke ve Emily bale kursunda beraberler. Emily, ne zaman Wibeke'ye gelip bebek evini görmek istersin?"

Emily, "Hiçbir zaman," dedi. "Wibeke'yi doğum günüme de ben davet etmedim. Büyükannem davet etmiş." Sonra koşarak dışarı çıktı. Kızı takdir ederek gülümsedim. Çocuklardan doğruyu söylemek konusunda çok şey öğrenebiliriz.

Jaguar'lı adam, "Hoşça kalın," dedi.

Sabine neşe ile gülümsemeye devam ediyordu. Bu Jaguar'lı adamın odayı terk edişine kadar sürdü. Sonra, gülümsemesi hemen kayboldu. "Kendini beyenmiş g.t. Benim kim olduğumu ve ne yaptığımı çok iyi biliyor. Böyle birisine kibar davranmak zorunda olmak insanı mahvediyor. Para içinde yüzdüklerinden parmaklarını kıpırdatmak istemeyen bu gibi tiplerden nefret ediyorum. Hele onun şu bunak annesi! Onu görünce midem bulanıyor. Her zaman yardım toplamak için gelir. Tabii on avro vermek de

olmaz. Benim kazancımı bildiği için, mecburen yüklü bir çek yazmak zorunda kalıyorum. Ama benim, bu parayla kocamın, iki çocuğumun, evin ipoteğinin ve çocuk bakıcısının masraflarını karşılamam gerektiğini hiç düşünmüyor. Firma için yaptığım yolculukları keyfim için yaptığımı sanıyor." Bir an için gözüme çok yaşlı ve çok çirkin göründü. Neredeyse ona acıyacaktım. Ama yalnızca o kadar.

Sabine bana, "Arkadaşın o bağıran özürlü oğlu için psikologdan randevu aldı mı?" diye sordu.

Hırsla, "Jasper özürlü bir çocuk değil." dedim. Eğer özürlü biri varsa, o da Sabine'ydi. Ama Sabine benimle daha fazla ilgilenmemeye karar vermişti.

"Frauke, evdeki huzur yerine geldi mi?"

"Evet, gerçekten, Laura-Kristin nasıl?" diye sordum.

Frauke, "Jan'la aramız eskisi gibi çok iyi," dedi. "Hepsi bir yanlış anlamadan kaynaklanıyordu. Constanze bir an için bazı şeyleri birbirine karıştırdı."

"Ben mı?"

Frauke, "O kadar da önemli değil," diyerek güldü. "Aslında çok komikti. Ama ben Jan'a, benden evvelki kadın hikâyeleri için darılamam. Ayrıca bana sahip olduğu için çok mutlu olduğunu, Verena'ya bir defa sokakta rastladığını, onun çok şişmanlamış olduğunu, dişlerinin bozuk olduğunu ve ne kocası ne de çocuğu olduğunu söyledi. Zavallı kız. Okulunu bitirmiş ama, mutlu olamamış. Ben otuz beşini geçmiş ama çocuğu olmamış kadınlara çok acıyorum."

Sabine, "Ben de öyle," dedi. "Sabahleyin, Karsta'yı doktora götürmek için işyerimden izin aldım. Kulüp toplantısında üşütmüş. Bütün gece öksürdü. Acaba o virüsü siz mi getirdiniz, Cornelia?"

"Hayır. Biz bu ara veba ile uğraşıyoruz," dedim.

*

Nelly hediyelerine çok sevindi. Hatta Julius'un kendi eliyle yaptığı, pembe güllü resim çerçevelerini bile sevdi.

"Bunun içine senin resmini koyacağım Juli," dedi. "Böylece herkes ne kadar tatlı bir kardeşim olduğunu görecek. Çok teşekkür ederim. Hediyelerim çok güzel. Pasta da enfes."

Nelly ile Julius'un birbirlerine sarılmış durumda resimlerini çektim. Daha sonra resimdeki çocukların başlarının üzerine azizlere ait ışığı göreceğimden emindim. Ne kadar güzel, melek gibi çocuklarım vardı.

Trudi, Nelly'ye bir enerji masajı bileti hediye etti. Mimi ise Nelly'nin odasına çok güzel bir palmiye getirdi. Ayrıca Trudı o gece Ronnie ile Mimi arasında yatmak zorunda kalmamıştı. Lüzumsuz yere sperm harcanmasına nezaketle engel olan evin kedisiydi. Her saat başı bir tane olmak üzere tam altı tane yavru doğurmuş, ev sahiplerine zor bir gece geçirtmişti. Mimi Nelly'ye yavrulardan birini hediye etti. Altı hafta sonra ister sarı tekiri, isterse kahverengi tekiri alabilecekti. Nelly hangisini alacağına henüz karar veremedi.

Mimi, "En iyisi ikisini de alın," dedi. Hem Julius, hem de Nelly buna çok sevindiler.

Nelly, "Bu benim hayatımdaki en güzel doğum günü," dedi.

Julius, "Benim de,"diye ekledi.

Günün bombasını Nelly'ye, faturalı hattı ile birlikte bir fotoğraf makineli cep telefonu hediye eden ve yüz avroyu aşmayan aylık faturalarını da ödeyeceğini vaat eden Lorenz patlattı. Nelly'nin bundan sonra gece gündüz mesaj yollayıp çene çalacağını düşündüğüm için önce buna karşı çıktım. Ama sonra fikrimi değiştirip karışmamaya

karar verdim. Paris de telefon ederek Nelly'yi tebrik etti ve birlikte alışverişe çıkmayı önerdi. Nelly, satın alacağı şeyleri Paris, o gold "American Express kartı" ile ödeyeceği için çok sevindi.

Nelly, "Babamın böyle çok zengin bir mankenle birlikte olması çok güzel," dedi. "O soğuk meslektaşlarından biri de olabilirdi."

Ben de Paris'i fena bulmuyordum. Hayatımıza biraz parıltı, cazibe ve Manolo Blahnik getirmişti. Trudi ve Mimi biraz kıskançlığın fena olmayacağını söyledilerse de, ben bu gibi hisleri yapay olarak yaratamazdım. Üstelik onu niçin kıskanacaktım ki? Paris iyi bir kadındı ve ben onu Lorenz'den kıskanmadığım için çok rahattım. Evet, Paris o kadar iyiydi ki, bence Lorenz'den daha iyisine layıktı.

Nelly mutlaka "Kayıp Balık Nemo" filmini seyretmek istiyordu. Bense, Trudi ile Mimi Brad Pıtt'in çıplak poposunu methettikleri için "Truva" filmini görmeyi arzuluyordum. Ama Gitti, Brad Pitt'in poposunun çok yumuşak olduğunu söyleyerek bizi şaşırtmıştı. Bu durumda, Marıe-Antoinette'in babasının Brad Pitt olmasının imkânsız olduğunu düşünüyorduk. Mimi'nin dediğine göre, Marie-Antoinette'in babası, büyük olasılıkla, Gittı'nin tatilini geçirdiği Tunus'daki tatil köyünün yüzme havusu temizleyicisiydi. Ama "Truva", şöyle ya da böyle, herkesi etkilemişti ve ben de, bu konuda söz sahibi olabilmek için Brad Pitt'in poposunu görmek istiyordum. Film Trudi'nin o kadar hoşuna gitmişti ki, hemen Eski Yunan devrinde, kendinin güzel bir Ege prensesi, çeşitli Yunanlı kahramanların ve yarı Tanrıların sevgilisi olduğu bir yaşam hayali kurdu. Bu şaşılacak bir şey değildi. Bütün geçmiş yaşamı boyunca, Trudi ya bir prenses, bir kraliçe, bir düşes, bir papa, bir uzay gemisi kaptanı, ya da bir kızılderili reisi olmuştu ve

her zaman güzel ve akıllıydı. İşin ilginç tarafı ise, herkesin geçmiş yaşamında önemli bir kişi olduğunu söylemesiydi. Hiç kimse kalkıp eskiden mutfakta görevli, dişsiz ve çirkin bir hizmetçi olduğunu söylemiyor! Belki de çoğu kimse önceki yaşamını hatırlamıyor. Trudi beni de eskiden beri, hatta antik çağlardan beri tanıdığını söylüyor. Ama o öyle konuşmaya başlayınca, kendime 'bir kulağımdan girsin, diğerinden çıksın' komutu veriyorum. Bu dünyadaki yaşantım bana yetiyor.

Nelly, daha önce, tarih kurşundaki arkadaşlarıyla birlikte "Truva'yı seyretmiş, Brad Pitt'in poposunun filmdeki tek güzel sahne olduğunu söylemişti. İnsanlar birbirlerini sürekli kılıç, mızrak ya da okla öldürdükleri için, filmin yarısından çoğunda gözlerini kapamak zorunda kalmıştı ve bunları tekrar seyretmek istemiyordu. Bu nedenle, Brad Pitt'in çıplak kıçını görmek için, filmin televizyonda gösterilmesini beklemem gerekiyordu.

"Kayıp Balık Nemo" filminin iyi tarafı Julius'un da sinemaya gelebilmesiydi. Yoksa zamanını Anne ve Jasper'le geçirmek zorunda kalacaktı. Büyük porsiyon patlamış mısır satın aldığımda satıcı kadın bana kocaman bir kova verdiği zaman neredeyse bayılacaktım. Hepsini bitirebileceğimizi sanmıyordum ama, kova boşalırsa, bunu evde çamaşır sepeti olarak kullanabilirdim. Nelly kola, Julius ise limonata istedi. Ayrıca her ikisine de frigo ve cips aldım. Bugün Nelly'nin doğum günü olduğu için, hepsine izin vardı. Yalnız, çocuklar çoktan sinema salonundaki yerlerine oturmuş olduklarından, bunların hepsini tek başıma taşımak zorunda kaldım ve bu kolay olmadı.

Arkamda bir kadın, "Aman Tanrım!" dedi. "Film yalnızca 90 dakika sürüyor ama, bunlar bu kısa sürede aç kalacaklarını sanıyor olmalılar."

Bu sesi hemen tanıdım. Patlamış mısır kovasını koltuğumun altına sıkıştırmış, frigoyla cipsi üstüne dizip çenemin altına sıkıştırmış ve içecekleri de diğer elimle göğsüme bastırmış olarak dönüp arkama baktığım zaman, Jaguar'lı adamın annesiyle göz göze geldim.

Biraz zorlanarak, "Kıskanmayın," dedim. Çenem oynadıkça cips paketi hışırdıyordu.

Jaguar'lı adamın annesi kaşlarını kaldırarak başını çevirdi. Beni yine tanımamıştı.

Satıcıya, "Bir paket jelibon verir misiniz?" dedi.

Gün ortasında, bu ihtiyar cadı neyi seyretmeye gelmişti acaba? Brad Pitt'in çıplak poposunu mu?

En arkadan ikinci sıradaki yerlerimiz çok güzeldi. Uzun zamandır sinemaya gitmediğim için, reklamların bile tadına vardım. İşin tek olumsuz yanı Jaguar'lı adamın annesi ile Emily'nin arkamızdaki sırada oturmalarıydı.

Emily tabii ki bizi tamdı. "Büyükanne baksana. Bu anaokulundaki Julius ve annesi," dedi.

İhtiyar, birdenbire basurlarını hissetmiş gibi, "Sizi tanıdığıma memnun oldum," dedi.

"Birbirimizi tanıyoruz," dedim. "Geçenlerde beni Mercedes arabanızla neredeyse öldürüyordunuz."

Kadın, "Öyle ya," dedi. Bize ve yiyeceklerimize baktıktan sonra "Tam size uygun," dedi.

Bu da ne demekti? Bu kadın her defasında sinirlerimi tepeme çıkarıyordu.

Julius Emily'ye, "Frigo istiyor musun?" diye sordu.

Mercedes'li moruk "Hayır, teşekkür ederiz," dedi. "Emily'nin jelibonu var."

Yanında partal giyimli bir genç oğlan oturuyordu. "Eğer mümkünse, ben frigo alabilir miyim?" diye sordu.

Meıcedes'li moruk ellerini sallayarak "Bol bol sarımsak mı yediniz delikanlı?" diye sordu.

Genç adam, "Sucuk ve cacık yedim," diye cevap verdi.

Mercedes'li moruk, "Bu ne terbiyesizlik," dedi. "Bu kokuyla insanların arasına girilmez."

Genç adam, "Ben hiç koku almıyorum," dedi ve bana dönerek "Koku alıyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Neyse ki uzakta oturuyordu.

Mercedes'li moruk, sanki benden başka bir cevap beklemiyormuş gibi baktı. Emily'le kendisi bir koltuk yana kaydılar. Şimdi tam benim arkamda oturuyorlardı ve dizlerini de sırtımda hissediyordum.

Delikanlı frigoyu aldı. Sonra ışıklar söndü ve film başladı. Birbirlerine âşık bir genç çift yeni evlerine henüz taşınmışlardı. İlk çocuklarını bekliyorlar, ona ne isim vereceklerini düşünüyorlardı. Sonra, ah ne kadar üzücüydü, kadın bir cinayete kurban gidip ölüyordu. Bu filmi her yaştaki çocuğun seyretmesine niçin izin verldiğini düşündüm. Bu genç çiftin çizgi film kahramanı birer balık olmaları ve çocuklarının (ortalama dört bin tane) henüz yumurta içinde oluşları bu filmin Truva'dan daha dramatik olmasına engel değildi. Heyecanla mısır kovasını karıştırdım.

Mercedes'li bunak "Daha sessiz olamaz mısınız?" diye tısladı.

Biraz utanarak patlamış mısır kovasını Julius'a uzattım.

Hayatta kalan tek yavru balık Nemo okula başlıyor ve bir tırpan balığının sırtında tehlikeli derinliklere iniyor. Yüksek tonda bir bip sesi işittim. Bir tehlikenin yaklaşmakta olduğunu anlamıştım.

Julius limonatasının içindeki kamışın ucundan gürültülü bir yudum aldı.

Emily'nin büyükannesi de gürültüyle içini çekti. Dizlerinin sırtıma yaptığı baskının daha da kuvvetlendiğini farkettim.

Tekrar bir bip sesi duyuldu. Bunun filmden gelmediğini anladım.

Nemo bir dalgıç tarafından yakalanarak kaçırıldı. Babası çok üzüldü. Ben de üzüldüm. Bu, bir palyaço balığının dayanabileceği bir üzüntü değildi. Yan gözle Julius'a baktım. Karanlıkta görebildiğim kadarıyla çok neşeli görünüyordu.

Tekrar bip sesi geldi ve arkasından bir "Rudi Völler" şarkısı duyuldu.

Emily'nin büyük annesi bağırdı: "Derhal cep telefonunuzu kapatın. Yoksa yöneticiyi çağıracağım."

"Pıssssst!" dedim. "Benim cep telefonum yanımda değil.." Ayrıca benim telefonum her zaman sessiz ve usul usul "Für Elise"yi çalar. O da birisi ararsa."

Uzaktan birisi, "Susun!" dedi. "Rudi Völler" sustu.

Bir süre rahatsız edilmeden filmi seyrettik. Palyaço balığı ve onun doktor kız arkadaşı, vejetaryen oldukları söylenen bir köpek balığı sürüsüyle karşılaştıkları zaman, Julius elimi tuttu. Nelly de kapattığım gözlerimi ne zaman açabileceğimi bana söylemeye söz verdi. Mercedes'li moruk Gyros yemiş olan genç adama "Bari nefes alırken ağzınızı açmayın," dedi.

İlerde birisinin telefonu, "Die Hände zum Himmel," şarkısını çalıyordu.

Mercedes'li moruk, "Ama yetti artık," diyerek koltuğumun arkasına vurdu.

"Niçin beni rahatsız ediyorsunuz?" dedim. "Çalan benim cep telefonum değil. Anlatamadım galiba."

"Die Hände zum Himmel" bitince iki defa bip sesi geldi ve bu sefer "The final Countdown" çalmaya başladı. Hemen arkasından da sıra "Ich bin Jung und brauche Geld"e geldi. Tam Nemo'nun babası bir sürü deniz anasıyla savaşmaya başladığı zaman, müziğin Nelly'nin cep telefonundan geldiğini anladım.

"Aklını mı kaçırdın?" diye söylendim. "Onu hemen kapat."

Nelly, "Cep telefonumun elli değişik zil sesi var," diye fısıldadı " Ayrıca on bir değişik ses çıkarabiliyor. Oksürüyor, kişniyor, yutkunuyor ve haykırıyor."

Julius, "Nelly kişnetsene. Lütfeeen," diye yalvardı.

Çocuklarımın başları üzerinde gördüğüm o azizlere ait ışığın geçici olduğunu anladım.

"Cep telefonunu hemen kapat."

"Şimdi. Deminden beri osuruk sesini arıyorum. Aynı osuruk gibi. Biraz bekle, göreceksin."

Önce bir bip sesi, arkasından da yüksek sesli ve iğrenç bir osuruk sesi geldi. Julius'la Nelly kendilerini tutamayıp kıkırdadılar.

Mercedes'lı bunak, "Tam size göre bir şey," dedi.

Nelly'nin değil, cep telefonunun osurduğunu ancak birkaç dakika sonra anlayabildim.

Öfkeyle, "Nelly," diye tısladım. "Derhal o telefonu sırt çantana koy."

"Bir defa daha lütfen. Osuruk sesi o kadar güzel ki. Arkamızdaki keçi çok kızıyordun" Tekrar bir bip sesinden sonra, Nelly'nin cep telefonu bu sefer gülmeye başladı. "Of Yine osuruk değil."

Julius daha çok kıkırdamaya başlamıştı. Sanki birisi onu gıdıklıyordu.

İlerdeki birisi, "Susun," dedi.

Mercedes'li bunak, " Yararı yok. Ben bir saattir uğraşıyorum," dedi. "Ama işçi sınıfından bundan başka ne beklenir ki!"

Genç çocuk, "Herkesten fazla siz gürültü çıkarıyorsunuz," dedi.

Mercedes'li bunak, "Hele siz o ağzınızı hiç açmayın," dedi. "Bu kokuya dayanılmaz."

İleride oturan başka birisi, 'Yeter artık. Susun yahu," diye bağırdı. "Filmi seyretmek isteyen insanlar da var."

Nelly'nin cep telefonu osurdu. Çok gürültülü bir osuruktu. Neredeyse burnumu tıkayacaktım.

Julius gülmekten elindeki mısır kovasını yere düşürdü. Kova hâlâ dolu olduğu için bütün mısırlar yerlere saçıldı.

Öfkeyle, "Cep telefonunu ver," diye bağırdım.

Julius kahkahadan kırılıyordu. Nelly de öyle.

Cep telefonu tekrar osurdu.

Mercedes'li bunak "Terbiyesizliğin daniskası," dedi.

Ne yazık ki bunda haklıydı. Ama tam ben geriye dönüp çocuklarımın yaramazlığı için özür dileyecekken Mersedes'li bunak sözlerine devam etti. "Aslında buna şaşmıyorum. Sizin gibi kadınlar çocuklarına sahip çıkamıyorlar. Bu zavallı yaratıkların büyüdükleri zaman ne olacaklarını tahmin bile edemiyorum. Bildiğim tek şey ilerde bizim onlara katlanmak zorunda kalacağımızdır. Sosyal devletimizin tepe taklak gitmesinin nedenini başka yerde aramaya gerek yok."

Birden çok öfkelendim. "Bence, cam evde oturan biri kimseye taş atmamalı," dedim. "Benim çocuklarımın ilerde ne olacağı sizi ilgilendirmez. Arada sırada yaramazlık yapıyorlar ama normal insanlar olarak yetişiyorlar. Benim oğlum büyüyünce, soyunu yürütmek için UzakDoğu'dan

biriyle evlenmeye gerek duymayacaktır. Bundan eminim."

Yalnız Mercedes'li bunağın değil, bütün arka sıradakilerin nefeslerinin kesildiğini hissettim. Sonra tekrar sessizlik çöktü.

Anladın mı şimdi!

Elimi uzattım. Nelly itiraz etmeden osuran cep telefonunu elime koydu. Kapatıp çantamın içine attım. Julius'la Nelly gülmekten vazgeçtiler. Filmin son yirmi beş dakikasını rahatsız edilmeden seyredebildik. Tanrı'ya şükür ki filmin sonunda baba ile oğul birbirlerine kavuştular.

Film bitince çocuklarıma yerdeki mısırları temizlemelerini söyledim.

Nelly, "Görevliler gelip bunları (elektrik süpürgesi ile temizlerler," diye sızlandı.

"Beni ilgilendirmez," dedim ve üzerimdeki patlamış mısırları temizlemek ve arkama bir göz atmak için aya-"ğa kalktım. Kadından aksi bir cevap bekliyordum ama o ayakta durmuş, uzaklara bakıyordu. Yanında Emily vardı ve Emily'nin yanında da Jaguar'lı adam duruyordu!

Bir an nefesim kesildi.

Lanet Olsun. Sanki beni ilk defa görüyormuş gibi orada duruyor, o güzel kara gözleriyle bana bakıyordu. Ne zaman gelmişti? Tanrım, bu ne kadar korkunç bir şeydi. Ben, onu değil, annesini aşağılamak istemiştim. O bana her zaman kibar davranmıştı. Annesi onu erkenden oturağa oturttuysa, bunda onun suçu yoktu. Bir şeyler söylemek istedimse de, ağzımdan bir kelime bile çıkmadı.

Julius kolumdan tutarak "Anne?" dedi. "İyi görünmüyorsun. Bir şey mi oldu?

Üzüntüyle, "Hayır. Her şey yolunda," dedim ve dön-

düm. Onu bir daha rüyamda görmeyeceğimi umuyordum.

•

Ertesi gün Mimi'nin avukatıyla randevum vardı. Jaguar'lı adamla karşılaşmak istemediğim için Julius'u anaokuluna dokuza az bir süre kala götürdüm. Avukatın bürosu, Mediapark'takı güzel bir binadaydı. Mimarlar, bu binadaki asansör ve merdivenleri ziyaretçilerden gizlemek için büyük çaba göstermişlerdi.

Giriş katında bir süre yolumu kaybettikten sonra bir asansör bulabildim. Asansörü beklerken, tavana ulaşan aynada evdeki kadar güzel görünüp görünmediğimi kontrol ettim. Biraz bozulmuş olan göz makyajım hariç her şey güzeldi. Ronnie ile Mimi bana bu avukatı, bu kadar övdüklerine göre, ona da beni övmüşlerdi mutlaka. Bu nedenle onları küçük düşürmek istemiyordum. Trudi benim cinsel hayat ve sevgili köşemdeki Feng Shui'yi düzenlerken çok sıkı çalışmıştı. Ben de Lorenz'den sonra, artık, yeni bir flörtüm olmasını istiyordum. Bunun zamanı çoktan gelmişti. Trudi, benim Jan ve Lorenz dışında (o da yalnız misyoner pozisyonunda) bir yatak hikâyem olmadığını duyunca şok geçirmişti. Hemen, eğer Anton beni yemeğe davet ederse Julius'u anaokulundan kendisi almayı önermişti. Bir tek otelde bize yer ayırtıp elime bir kutu prezervatif tutuşturmadığı kalmıştı. Ben aynada kendimi kontrol ederken birisinin yanımda durduğunu gördüm.

Bu, Jaguar'lı adamdı.

Kalbim hızla atmaya başlamadan önce sanki duruverdi. Jaguar'lı adam bana hafif bir şaşkınlıkla bakıyordu. Bu adamı hep karşıma çıkaran talihten nefret ediyordum.

"Burada ne işiniz var?" diye sordum.

Jaguar'lı adam "İşte beni yakaladınız," dedi. "Buraya Uzak Doğu'dan yeni bir kadın satın almak için gelmiştim. Altıncı katta ülkenin kadın ticareti yapan en büyük firması bulunuyor. Çeşitler enfes..."

Zaten kızarmış olan yüzüm, bu kez kıpkırmızı oldu. "Bakın, dün ben sizi aşağılamak istememiştim," dedim. "Aşağılamak istediğim annenizdi."

Jaguar'lı adam kaşlarını kaldırdı.

Çenemi kapasaydım daha iyi olacaktı ama, gevezeliğe devam ettim. "Çünkü ilk önce o beni aşağıladı. Karşılaştığımız her zaman o kendini beğenmiş tavırlarıyla beni zıvanadan çıkarıyor. İlk karşılaştığımızda beni neredeyse eziyordu. Yaptığınızı gerçekten ne kadar doğru bulmuyorsam da, sizi anlayabiliyorum. Çünkü bunu, sizin annenize isyan edişinizin bir sonucu olarak görüyorum. Annenizin sizi erkenden oturağa oturtmasından siz sorumlu tutulamazsınız.",-

Jaguar'lı adam, "Oturağa erken oturtulmamdan ben sorumlu değilmişim, öyle mi?" diye benim sözlerimi tekrarladı.

"Hayır, Aslında siz bir kurbansınız," dedim. "Sizi, para ile sevginin birbirleriyle ilgisi olmadığını kanıtlamak isteyen, yeterli ilgiyi görememiş, küçük, yalnız bir zengin çocuğu olarak görüyorum. Bu sizin yaptığınızın bağışlanmasını sağlayamaz ama, en azından duruma açıklık getirir."

Jaguar'lı adam düşünceli bir tavırla bana baktı. "Bana bakınca bunu mu görüyorsunuz? Küçük bir çocuk mu? Biliyor musunuz bu benim için çok yeni bir şey. Bir çok kadın benim Johnny Depp'in ağabeyine benzediğimi söylüyor."

"Olabilir," dedim. "Ben diğer kadınlar gibi değilim."

Jaguar'lı adam, "Bakın bu doğru," dedi. "Bu harikula-

de psikolojik analiz raporunu benim mahkemede de okur musunuz?"

"Gerekli olmayacağını umarım," dedim. Ne yapmak istiyordu? Annesini balkondan mı atacaktı? Bunu anlayışla karşılayabilirdim. Ama daha çok işi gırgıra vurmaya çalıştığını sanıyordum. Ama bunun için çok geçti. "Peki, gerçekten burada ne arıyorsunuz?"

Jaguar'lı adam, ""Doğrusunu isterseniz, ben üçüncü kattaki psikoloğa gidiyorum," dedi. "Ya siz?"

"Benim boşanma avukatıyla randevum var," diye cevap verdim. "Onuncu katta."

Jaguar'lı adam kahkahayla güldü.

"Burada komik olan ne var?" diye sordum. "Almanya'da her dört çiftten biri boşanıyor. Bu benim de erkenden oturağa oturtulduğumu göstermez. Yani, eğer bunu düşünerek güldüniizse...."

Jaguar'lı adam gülmeye devam etti ve asansörün açılan kapısını göstererek, "Haydi buyurun o zaman," dedi.

Gülüşü bana o kadar yersiz ve gözlerinde beliren pırıltı o kadar tuhaf geldi ki korktum.

"Hayır. Teşekkür ederim. Ben yürüyerek çıkacağım," dedim. "Merdiven çıkmak sağlığa yararlıdır."

Jaguar'lı adam, "Peki o zaman," diyerek asansöre bindi ve "Görüşürüz," diye ekledi.

"Elbette," dedim. Asansör kapısı kapanmadan önce son gördüğüm şey o parıldayan siyah gözleriydi. Gerçekten Johnny Depp'e benziyordu. Ağabeyine değil.

İyi saklanmış olan merdiveni bulmam kolay olmadı. Onuncu kata çıkıncaya kadar kendimi ve Jaguar'lı adamı düşünmek için yeteri kadar zamanım oldu. Biraz önceki karşılaşmamızın hayatımın en utanç verici anı olduğu sonucuna vardım. Julius'un doğumunda odamı paylaşan

kadının dışında, birinin başına böyle bir şey geldiğini hatırlamıyordum. O kadının adı Yola Haltmann'dı ve kızının doğumundan iki gün sonra bile top gibi şişmandı.

Bazen bebeğini, bebek odasına geri götürürken, onu koridorda görenler, doğumun ne zaman olacağını soruyorlardı. Doğal olarak, bu onu çok öfkelendiriyordu. Onu daha da çok kızdıran, daha üç gün önce doğum yapmış yıldızların partilerde göbeği açık kıyafetlerle dans ettiklerini gösteren dergilerdeki resimlerdi,.

Yola, "Bu ne biçim iştir!" diye bağırarak dergiyi duvara doğru fırlatmıştı. "Bu elbiselerin altına, değil yastık büyüklüğünde bir kadın bağı, bir don bile sığmaz. Biz burada apış aramızdaki dikiş yüzünden can simidinin üzerinde oturuyor, kilotlu çorap giyiyor, göğsümüzde bandajla geziyoruz. Bir de şu kadınlara bakın! Söyleyin, bu haksızlık değil de nedir?"

Aynı gün, Yola, yastık büyüklüğündeki pedini yere düşürdü. Birisi eğilerek, "Bayan, yere bir şey düşürdünüz," diye seslendi ve sonra elindekini iğrenerek yere attı. Yola sanki hiç işitmemiş gibi yürümeye devam etti. Şimdi başka bir şehirde, başka bir isimle yaşıyor.

Bu benim Jaguar'lı adamla yaşadıklarımın dışında hatırladığım tek utanç verici olaydı.

Onuncu kata vardığımda, bundan sonra bir daha böyle çok konuşmamaya karar vermiştim. Söz gümüşse, susmak altındır. Bu konuda baştan beri hiç konuşmasaydım, şimdi kendimi daha iyi hissedecektim. Ama Trudi her zaman hatalardan ders almak gerekir der. Bundan sonra çenemi tutacağım. Hele bu Anton'la çok az konuşacağım. Aptalca bir şey söylemektense, örneğin gülüveririm. Dişlerim güzeldir.

Mimi ve Ronnie'nin avukatının ve ortağının bürosu, ahşap ve çelik kaplı, geniş camları olan bir daireydi.

Girişteki genç kadına, "Constanze Wischnewski'yim. Bay Alsleben ile randevum var," dedim. Masaya uygun olarak ahşap çerçeveli bir gözlük takmıştı.

Kadın,"Doktor Alsleben biraz sonra sizi kabul edecek," dedi. "Kahve içer misiniz?"

"Evet, teşekkür ederim," dedim. Doktor mu? Demek bu meşhur Anton doktorasını da yapmıştı. Eğer beni yemeğe davet ederse, bunu Lorenz'e anlatırım, diye düşündüm. Onun bütün doktora yapmış avukatlara karşı mesleki alerjisi vardır. Böyle biri ile çıkarsam bu onu çok kızdıracaktır.

Güzel döşenmiş olan bekleme odasında, bir deri koltuğa oturdum. Gözlüklü kız da bana sinirlerimi yatıştıran bir cappucino getirdi. Ama sinirlerim geçici olarak yumuşamıştı.. Karıştırdığım "Brıgitte" dergisinde Johnny Depp'ın küçük bir resmi vardı. Dergiyi hemen kapattım. Onun yerine Süffkens ve Becker kardeşlerden gelen bütün yazılarla, Ulfı'den gelen boşanma konusundaki belgeleri bir araya topladım.

Genç kadın, "Şimdi içeri girebilirsiniz," dedi. "Doktor Alsleben sizi bekliyor."

Eteğimi düzelttim. Belgeleri koltuğumun altına aldım ve mümkün olduğu kadar zarif bir tavırla büroya girdim. Doktor Anton Alsleben, Köln'ü kuş bakışı gören büyük bir pencerenin önünde duruyordu. Ama ben bu güzel manzaraya bakacak durumda değildim. Dehşet içinde Doktor Alsleben'e bakıyordum.

O, Jaguar'lı adamdan başkası değildi.

Hemen topuklarımın üstünde dönerek kapıya doğru yürüdüm. Jaguar'lı adam, "Nereye gidiyorsunuz?" diye seslendi.

"Gidip kendimi içine atmak için bir kuyu kazacağım," dedim.

Jaguarlı adam sekreterin masasının önünde bana yetişip kolumdan tuttu. "Beni avukat olarak tutmak istemeyişinizi anlayışla karşılıyorum," dedi. "Ama emin olun, annemin beni erkenden oturağa oturtması, bir avukat olarak başarılı olmamı engellemedi."

Gözlüklü kızın şaşkınlıktan gözleri irileşti.

Bense gözlerimi kapattım. Evet, şimdi utanç duyma konusunda Yola Haltmann'ı geçmiştim.

Jaguar'lı adam "Bakın, durum benim için de oldukça utanç verici," dedi. Gözlerimi tekrar açınca, onun gözlerinin yine parladığını gördüm. Herhalde benimle dalga geçtiği için olmalıydı. Salakça sırıtıyordu. "Asansörün kapısında, sizin Mimi ile Ronnie'nin arkadaşı olduğunuzu anladığım zaman ben de pek memnun olmadım. Ama şimdi giderseniz, ikisi de gücenirler."

"Evet, güceneceklerdir," dedim. "Ama bunu yapamam. Sizin yerinizde olsam, bu davayı bilerek kaybederdim. Hatta Hempel'lere karşı bile olsa."

Jaguar'lı adam, "Ama ben siz değilim," dedi. "Ben bir profesyonelim. Bayan Möller, haksız mıyım? Siz Bayan Wischnewski'ye benim bir profesyonel olduğumu söyleyebilirsiniz."

Gözlüklü kadın "Evet, konusunun en iyisidir," dedi. "Eğer bir gün boşanmak istersem, avukat olarak mutlaka onu tutarım. Bir sürü insan, yalnız Doktor Alsleben aracılığıyla boşanabilmek için evleniyor."

Jaguar'lı adam, "Elbette bu konuda siz karar vereceksiniz," dedi. "Ama ben gerçekten sizin davanıza bakmak istiyorum."

"Arabanızın çizilmesine de ben neden olmuştum," dedim.

Jaguar'lı adam, "Biliyorum," dedi. "O kadar gürültü kopardığıma sonradan çok utandım. Kocanızın arabası ne marka?"

"Volvo."

"Sürücü kimliğinizi kaybetmiş bile olsanız, bu arabanın yarısının size ait olduğunu biliyor muydunuz?" Jaguar'lı adam beni kolumdan tutarak tekrar bürosuna götürdü. Sesimi çıkaramadım. Çünkü hiç gücüm kalmamıştı.

Jaguar'lı adam "Bayan Möller, lütfen bize birer kahve yapın," dedi. "Ayrıca Bayan Wischnewski için de konyak getirin. Duble olsun."

.

Julius'u okuldan kendim alacağımı söylemek için Mimi'yi aradım.

Mimi hayal kırıklığına uğramış bir halde sordu, "Anton adındaki o avanak seni yemeğe davet etmedi mi?"

Bitkin bir sesle, "Onun tipi olmadığımı düşünüyorum," dedim.

Mimi, "Dur bakalım. Bu kadar kısa zamanda karar veremezsin," dedi. "Onunla ciddi bir konuşma yapmam lazım. Gerçekten seninle hiç flört etmedi mi?"

"Hayır. Çok profesyoneldi," dedim.

Mimi, "Olacak şey değil." dedi. "İsterse o kadar kibar ve şakacı olabilir ki. Senin gibi onun da mizah yönü güçlüdür. Aslında pek çok ortak yönünüz var. İkiniz de eşlerinizden ayrıldınız. İkinizin de ikişer çocuğu var. Sana onun kızını ne kadar çok sevdiğini söylemiş miydim? Julius'un yaşında olması lazım. Bence sizin birbirinizi daha yakından tanımanız gerek. En iyisi ikinizi de akşam yemeğine

davet edeyim. Böyle bir ortamda belki o kadar profesyonel davranmaz."

"Ama ne yazık ki ben orada olamayacağım," dedim.

Mimi "Ama ben bu akşam yemeğinin ne zaman olacağını söylememiştim ki!" dedi.

"O gün hastalanacağımı biliyorum," dedim. "Mimi, telefonu kapatmam lazım. Julius bekliyor. Öğleden sonra Gitti'nin kursunda görüşeceğiz zaten."

Mimi içini çekerek, "Ah doğru," dedi. "Sabırsızlıktan ölüyorum."

Böcckler Sitesi - Anneler Kulübü

Böcekler Sitesi - Anneler Kulübü ana sayfasına hoş geldiniz

Bizler, anne olmanın zevkini paylaşan neşeli, özgür ve hoşgörülü kadınlarız.

ister iş kadını olun, ister ev kadını! Biz modern kadınları ve anneleri ilgilendiren konularda görüş alışverişi yapıyor ve birbirimizi içtenlikle destekliyoruz.

Foruma yalnız üyeler girebilir.

Ana Sayfa İletişim eMail Başvuru

19 Nisan

Bugün doktordan sonuçları aldık. Bebeğimiz sapasağlam ve bir erkek. Adı "Ruben" olacak. Sana söz veriyorum Ellen, onu hiçbir zaman "Ruby" diye çağırmayacağım.

Çocuk bezleri nasıl katlanıyor? Frauke, bu konuda kurs verecek birisini bulabilir misin?

Sonja

19 Nisan

Tebrikler Sonja. İnan bana, bundan daha güzel bir şey yok. Kızlar ne kadar tatlı olurlarsa olsunlar, erkek çocuğun yeri başka. Ayrıca erkek ço-

cuğa karşı kızlara hissettiğinden çok farklı şeyler hissediyorsun. Göreceksin.

Çocuk bezlerini katlamak çok kolay. Ben sana gösteririm.

Frauke

20 Nisan

Çok şükür, Bayan Porschke çocuk bezi katlamayı ve benzeri şeyleri biliyor da, işten eve geldiğim zaman bir de bunlarla uğraşmıyorum. Yarın sabah Wibeke ve Karsta ile birlikte mankenlik için deneme fotoğrafı çektirmeye gidiyoruz. Peter ve ben, yetiştirdiğimiz bu güzel çocukları değerlendirmemiz gerektiğini düşünüyoruz. Çocuklarım için dua edin.

Sabine

9

Hem Anne, hem de Trudi sözlerinde durarak Melek Dikme Kursu'na birkaç kız arkadaşlarını da getirmişlerdi. Gitti, beklediğinden fazla katılımcı görünce sevinçten çılgına döndü.

Gitti, "On kişi, artı çocuklar. Hiç bu kadar kalabalık olmamıştı," dedi. "Bugün tarihe geçecek."

Mimi kulağıma, "O zaman artık gidebiliriz," diye fısıldadı.

Ama tabii bu mümkün değildi. Keçeyi işlemek göründüğü kadar kolay olmamakla birlikte, ellerini sabunlu suya sokup saatlerce aynı hareketleri yapmak insanda rahatlatıcı bir his uyandırıyordu. Meleğimin başı olacak kiireciği yapmak uzun zaman aldı. Kanatlarını ise hiç yapamadım. Mimi'nin meleği ise çok güzel olmuştu. O zaten her şeyin en iyisini yapar. Trudi'nin meleği biraz dağınıktı. Anne ise meleğine punk saçı yapmıştı. En güzelleri, Gıttı'nin yaptığı meleklerdi. Bize üretim tekniğini ve renk örneklerini göstermek için avuç içi büyüklüğünde melekler yapmıştı. Anne'nin jimnastik kursundan bir kadın bunları görünce birden çığlık attı. "Ne kadar hoş! Ne kadar büyüleyici me-

lekler," diye bağırdı. "İnsan bunu boynuna tılsım diye asar. Bundan seri üretim yapmalıyız."

Anne, "Helen'in, Libellen Sokağı'nda hediyelik eşyalar ^satılan bir dükkânı var," diye izah etti. "Böyle konularda deneyimlidir."

Helene, "Evet," diye bağırdı. "Keçe'den yapılmış süs eşyaları uzun zamandır rağbette ama bu melekler gerçekten çok güzel. Bayan Hempel, ben bunlardan yüz adet satın alırım. Ne zaman verebilirsiniz? Bir adet melek için on beş avro uygun mu?"

Gitti, "Ne diyebilirim?" dedi. "Bu biraz fazla değil mi?"

Mimi'yle ben dirseklerimizle Gıtti'nin böğrüne vurduk.

Kadın "Çok mu?" diye haykırdı. "Ben bir saattir meleğimi yapmaya çalışıyorum ve ancak kafasını bitirebildim. Bu meleklere on beş avroluk saat ücreti az bile. İnanın bana, ben bu melekleri dükkanımda tanesi kırk avrodan su gibi satarım. Bunun patentini almalısınız. Yeni bir marka ismi yaratırız. Mesela "Meleklı Keçe", "Keçe Melek" veya "Kanatçıklar A.Ş." gibi herhangi bir isim. Vallahi zengin oluruz."

Mimi bu sefer dirseğiyle bana vurdu. "Artık Gitti'nin o kadar çok işi olacak ki, her gün bize uğrayıp herşeyi yemeğe vakti olmayacak."

"Evet, gerçekten iyi oldu," dedim.

"Niçin öyle sıkıntılı duruyorsun? Anton seninle flört etmed.i diye üzülme. Ronnie onun oldukça utangaç biri olduğunu söyledi."

"Mimi biliyor musun? Ben Anton'la daha önce tanışmıştım. Kızı Julius'la beraber anaokuluna gidiyor."

Mimi, "Dünya ne kadar küçük," dedi. "Ama böylesi daha iyi."

"Hayır," dedim. "Onun geçmişini de biliyorum ve kendisine bu konudaki düşüncelerimi de açıkça söyledim."

Mimi, "Nasıl bir geçmiş?" diye sordu.

"Taylandlı kadınla yaptığı evliliği biliyorsundur."

Mimi, "Sen Jane'den bahsediyordun," dedi. "Onun için kafa yorman gereksiz. Kendini Jane ile karşılaştıran her kadın aşağılık duygusuna kapılabilir. Ben onu çok iyi tanıyorum. Onunla birlikte Harvard Ticaret Okulu'nda okudum. Anton ve Jane birbirleriyle bizim aracılığımızla tanıştılar. Ama hepsi geride kaldı. Onlar ayrılalı dört yıl oldu."

Şaşırarak, "O kadın Harvard'da mıydı?" diye sordum. Frauke ve Sabine'nin söylediklerini çok iyi hatırlıyordum. Onlara göre Anton karısını bir genelevden satın almıştı. Acaba okul masraflarını orada çalışarak mı karşılamıştı?

Mimi, "Yalnız bir sömestr," dedi. "Aslında Jane yüksek öğrenimini Iskoçya'da tamamlamış. Babasının orada büyük bir çiftliği vardı. Gerçek bir şato. Hayaletleri bile vardı. Orada Ronnie'yle birlikte yaz tatilimizi geçirmiştik. Geceleyin hayaletlerin sesini duyduk. Tavanın üstünde hışırdayıp duruyorlardı. Bir gece, bir şey, tahtaların arasından pat diye yatağımıza düştü. Bu kocaman bir sansar yavrusuydu. Nasıl çığlık attığımı tahmin edersin. Constanze? Niye öyle bakıyorsun?"

"Çünkü... Ben Anton'un karısının Taylandlı olduğunu ve tekrar oraya döndüğünü sanıyordum." *Sabine çıktığı çukurun içine döndü demişti.*

Mimi, "Hayır," dedi. "O şimdi ingiltere de, Londra'dakı bir bankanın yöneticiliğini yapıyor; hem de çok başarılı.

Jane Molly'yi de alarak gittiği zaman Anton çok üzülmüştü. Ama artık bunun üstesinden geldiğine emin olabilirsin."

Günün en korkunç saatlerinin geride kaldığını sanmıştım. Şimdi üzülerek yanıldığımı anlıyordum.

Mimi, "Jane çok aktif biridir," dedi. "Çok güzel ve çok akıllıdır. Asla kabul etmemesine rağmen, Ronnie'nın de ona âşık olduğunu tahmin ediyorum. Anton ise ona gerçekten âşıktı ve hatta o dik başlı annesi bile ondan etkilenmişti. Babası İskoçyalı bir toprak sahibi, annesi ise ipek ticareti yapan Taylandlı zengin bir aileye mensup olduğu için Jane'nin dünya kadar parası vardı. En azından ilk başlarda Anton'u çok seviyordu. Ama bu çok uzun sürmedi. Jane işine çok düşkündü. Bu konuda benden bile aşırıya kaçıyordu. Çocukları olmasına rağmen, günde on dört saat çalışıyor, bütün haftayı yurt dışında geçiriyordu. Böylece evliliği yıkıldı. Doğruyu söylemek gerekirse, ben o zaman kocasının tarafını tuttum. Eğer bu şekilde çalışmaya devam etmek istiyorsa, çocuk yapmamalıydı. Bunu erkekler bile yapamaz. O zamanlar Anton için çok üzülmüştüm. Ama o bu durumun üstesinden gelmesini bildi. Bana inanabilirsin. Bu arada bir iki kısa ilişkisi oldu. Ben ve Ronnie, onun tekrar âşık olacağına inanıyoruz. O zaman Anton'u Jane'le biz tanıştırdığımız için, kendimizi biraz sorumlu hissediyoruz."

Elimdeki meleğin kanadını hırsla kıvırıyordum.

"Constanze? Sanki hemen ağlamaya başlayacakmışsın gibi bir halin var."

"Evet. Gerçekten ağlamak istiyorum."

Mimi, "Yaptığın melek o kadar da çirkin değil," dedi. "Onu oynasın diye kediye verebiliriz. Dinle. Öyle bakıp durma. Eğer Anton senin tipin değilse, hiç önemli değil.

Kimse seni onunla flört etmeye zorlamıyor. Bu bizim öylesine aklımıza gelen bir şeydi."

"Anton'a, oğlumun Uzak Doğulu bir kadınla evlenmeye gerek duymayacağını söyledim."

Mimi şaşkın şaşkın bana baktı. "Hayır, böyle söylememişsindir," dedi.

"Maalesef söyledim. Frauke ve Sabine, bana Anton'un karısını tatile gittiği Tayland'daki bir genelevden satın aldığını söylediler. Ona bir erkek evlat veremediği için de, onu tekrar geldiği yere yolladığını anlattılar. Ben de ona, bunun nedeninin, annesinin onu erkenden oturağa oturmasından kaynaklandığını söyledim. Beş dakika sonra da, onun benim avukatım olacağı ortaya çıktı."

Mimi'nin ağzı açık kalmıştı. Sonra, kahkahalarla gülmeye başladı.

"Hiç olmazsa birimizin keyiflenmesi güzel bir şey," dedim.

*

Süffkens, Brüderle ve Becker Avukatlık Bürosu'nun tek sağ kalan avukatı Bay Becker, Hempel'lerin müvekkilini rahatsız etmemeleri konusunda Anton'un kendisine gönderdiği yazıya hiç aldırmadı. Kısa bir süre sonra, bahçemiz hakkında on dört sayfa uzunluğunda, ekinde resimler bulunan bir yazı gönderdi. Bu resimler arasında benim çamaşır asarken çekilmiş bir resmim de vardı.

İki gün sonra kapım çalındı.

Genç bir adam, "İyi günler. Benim adım Holler. Bahçenizde izin alınmadan yapılan inşaatı görmek istiyorum," dedi.

Aklıma hemen "Ağaç evi" geldi. "Ben özür dilemek. Ben yalnız temizlikçilik yapmak. Bayan Wischnewski ge-

lecek. Siz gelmek o zaman," diyecektim ki aklıma izinsiz yabancı işçi çalıştırmanın da yasak olduğu geldi. Bu sefer de polis kapımı çalardı.

Belediyeden gelen adama "Lütfen bir dakika bekleyin. Avukatıma telefon edeceğim," dedim. "Bu arada içeri gelip bir kahve için."

Gözlüklü Bayan Möller beni Anton'a bağlarken kapı tekrar çalındı. Bu kez gelen bir kadındı. "Benim adım Kurt. Çocuk Esirgeme Kurumu'ndan geliyorum. Bize çocuklarınıza iyi bakmadığınız ihbar edildi."

Bu kez paniğe kapıldım. Kadını mutfaktaki adamın yanına oturtarak elimde telefonla banyoya girdim.

Sonunda Anton karşımdaydı.

"Ben Constanze Wıschnewski," diye bağırdım. "He-Hemen buraya gelin. Belediyenin bütün kurumlarının temsilcileri burada. Onlara göre izinsiz inşaat yapmışım ve çocuklarımı ihmal ediyormuşum."

Anton, "Sakin olun ve onları geri gönderin," dedi. "Gelecek sefer önceden telefon ederek randevu almaları gerekecek^

"Ama onları şimdi geri gönderirsem, daha fazla şüphe uyandırırım," dedim.

Sabrı tükenmiş gibi, "Çocuklarınızı ihmal ettiniz mi?" diye sordu.

"Elbette hayır."

Anton, "Gördünüz mü?" dedi. "Bu durumda korkmanız için hiçbir neden yok. Onları hemen geri gönderin. Sizin zamanınız yok. Bu kadar."

"Ama çocuklar ağaç evi yaptılar," diye bağırdım. "Bayağı da büyük. Belediyeden gelen adam onu pencereden bile görebilir. Aman Tanrım. Beni hemen tutuklarlar mı?"

Kapı tekrar çalındı.

"İşittiniz mi? Kapı tekrar çalındı. Mutlaka yine onlardan biridir," diye bağırdım. "Hemen gelin, Doktor Jaguar'lı adam, lütfen hemen gelin."

Anton içini çekti. "Sakinleşin ve dediklerimi yapın. Şu anda önemli müvekkillerimden biriyle konuştuğum için hemen gelemem."

"Çok yardımcı oldunuz!" diye bağırdım. "Eğer hapisaneden telefon etmek için tek bir hakkım olursa, kimi aramayacağımı artık çok iyi biliyorum."

Titreyerek telefonu kapattım.

Ama bu kez kapıdaki Anne'ydi. "İki saat boş vaktim var. Gelip mayolarından birini denemek istedim," dedi. "Tatil için bana bir tanesini ödünç verebileceğini söylemiştin."

Ağlayarak boynuna sarıldım. "Şükürler olsun, şükürler olsun ki geldin! Julius'u anaokulundan alıp evinde saklamaksın. Onu benden almak istiyorlar."

Anne beni geriye doğru iterek, "Ne diyorsun?" dedi.

"Mutfakta iki memur oturuyor. Biri Max'ın ağaç evini yıkmak istiyor, diğeri ise çocuklar için gelmiş. Hempel'ler çocuklarıma bakmadığımı söyleyerek beni şikâyet etmişler," diye fısıldadım.

Anne, "Bu ne densizlik..." diyerek yanımdan hızla geçip doğru mutfağa gitti. Belediyeci adam ve Çocuk Esirgemeci kadın kahve makinesinin önünde durmuş, hangi düğmeye basacaklarını düşünüyorlardı.

Anne hışımla, "Söyleyin bakalım burada ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı.

Adam korkarak, "Ama bayan bize kahve içebileceğimizi söylemişti," dedi.

Anne, "Şu salak Hempel'ler şikâyet etti diye, gelip namuslu vatandaşlara suçlu muamelesi yapamazsınız," diye haykırdı. Bu kadın şimdiye kadar gördüğüm en sevgi dolu

ve her şeyini çocuklarına adamış bir annedir. Okuldaki her aile birliği toplantısına gider, her gün çocukları için organik yiyeceklerden sıcak ve besleyici yemekler pişirir. Her akşam çocuklarına kendi uydurduğu hikâyelerden anlatır. Çocuklarına altışar aydan fazla meme vermiştir. Playmobil'ler bu evde konularına göre sıralanmışlardır. Tuvalete bile gitseler, çocuklarını gözlerinin önünden ayırmaz. Sakın bana onun çocuklarını ihmal ettiğini söylemeyin."

Çocuk Esirgeme Kurumu'ndan gelen Kadın şaşırarak, "Ama ben henüz hiçbir şey söylemedim. Bizim görevimiz her ihbarı değerlendirmektir," dedi.

Anne, "Bana bunları anlatmayın," dedi. "Ben ebeyim ve Çocuk Esirgeme Kurumu'nun çoktan el atmış olması gereken birçok eve gidiyorum. Ama siz, oralara gitmiyorsunuz."

Kadın, "Bu doğru değil," dedi.

Anne, "Bana neyin doğru, neyin yanlış olduğunu anlatmayın," dedi. "Şimdi ben daha fazla sinirlenmeden, arkadaşınızı da alıp ortadan kaybolun. Sizin ve yandaki asalak ihbarcıların masraflarını karşılamak için her ay yeteri kadar vergi ödüyoruz."

Belediyeden gelen adam, "Ama biz daha bir şey..." diye söze başladı. "Eğer başka bir gün daha uygun olacaksa, o zaman..."

Anne, "Hiçbir zaman," diye bağırdı ve her ikisini de dışarı çıkardı. "Benim her ay ne kadar vergi ödediğimi biliyor musunuz? Benim ve ilerde bu kadının çocuklarının sizin emekli maaşınızı karşılayacağımızı, Yandaki manyak emeklilerin can sıkıntılarını gidermek için benim zorlukla kazandığım paradan ödediğim vergilerimi abuk subuk işlere harcamanızın beni ne kadar öfkelendirdiğini

biliyor musunuz? Düşünün bir kere: Komşudaki bunak nine şikâyet etti diye kapınıza gelip size çocuklarınıza iyi bakmıyorsunuz deseler, bunu nasıl karşılardınız? Hiç de memnun kalmazdınız sanırım. Emin olun, hamile karısına bakmaya tekrar gittiğimde, sizleri belediye başkanına şikâyet edeceğim. Constanze, bunların isimleri neydi?"

"Bay Holler ve Bayan Kurt," dedim. "'Yalnız onlara dayak atma."

Anne, "Bay Holler ve Bayan Kurt. Bugün meslek hayatınızın son günü olabilir," diyerek kapıyı arkalarından hızla kapattı. "Bu iş tamam," dedi. "Şimdi mayolarını deneyebilir miyim?"

"Önce ayaklarını öpeyim," dedim.

Yirmi dakika sonra kapı tekrar çalındı.

Anne, "Bu da mutlaka polistir," dedi. "Kıçlarına bir tekme at."

"Hayır, bu sefer ben yapmak temizlikçi kadın numarası," diyerek kapıyı açtım.

Wilma Nine'nin paspasının üzerinde Anton duruyordu.

Şaşırarak, "Burada siz ne yapmak?" diye sordum.

"Gelip şöyle bir bakayım dedim," dedi. " Biraz önce telefonda çok heyecanlıydınız."

"Evet, öyleydim," dedim. "Saçma bir durum olduğunu biliyorum ama, bu adamlar Hempel'lerin her şeyi uydurduklarını nereden bilsinler? Bir kahve içer misiniz?" Onun bu çirkin kapı ağzında durmasını istemiyordum.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi ama mutfağa kadar peşimden geldi. Mutfağa girince buzdolabını açtım, bir kavanoz reçel ve bir paket salam çıkararak şaşkın şaşkın baktım.

Anton, "Sizin iyi olduğunuzdan emin olmak istedim," dedi.

"Çok kibarsınız," diyerek tekrar buzdolabını açtım, reçelle salamı yerine koyup, bu sefer süt şişesini çıkardım. "Ne yazık ki çok çabuk heyecanlanıyorum. Arkadaşım Trudi'ye göre, bu bendeki aşırı suçluluk duygusundan kaynaklanıyormuş. Mesela banliyö trenine bindiğimde, ne zaman bir bilet kontrol memuru görsem heyecanlanırım. Oysa her zaman bilet alırım. Bunu anlayabiliyor musunuz?"

Anton, "Hayır," dedi. "Bildiğiniz gibi oturağa erken oturtulduğum için, suçluluk duygum pek gelişmedi."

Kıpkırmızı oldum. "Biliyor musunuz? Sizin oturağa erken oturtulmadığınıza inanıyorum," dedim.

"Öyle mi? Fikrinizi neden değiştirdiniz?"

"Ne yazık kı bana yanlış bilgiler...Yani burada ben çok..." Konuşmak gümüşse, susmak... "Siz bana her zaman çok kibar davrandınız ve benim hislerim bana... Ama anneniz bana..." Durup derin bir nefes aldım ve hızla "Söylediğim, satılmış kadınlar ve benzeri sözlerden dolayı özür dilerim." dedim. "O saçma hikâyelere inanmakla hata ettim."

Anton beni sessizce dinliyordu.

"Söylemek istediklerim bunlardı," dedim. Ayrıca, bir de annesinden özür dilemek istemiyordum.

Anton gülümseyerek, "Demek anaokulunda benim karımı Tayland'daki bir genelevden satın aldığım söyleniyor. Daha başka ne diyorlar?" diye sordu.

"Duymak isteyeceğinizi hiç sanmıyorum," dedim. "Şu anda hızla bir karşı söylenti üzerine çalışıyorum. Buna göre, siz, Kral Bhumibol Aduljadings'in yeğeninin kızı ile evlenmişsiniz ve bu vesile ile büyük bir insan ve uyuşturucu kaçakçılığını ortaya çıkarmışsınız. Bu nedenle Nobel Barış ödülüne aday gösterildiğiniz gibi, Hollywood sizin

hayat hikâyenizi filme çekecekmiş ve baş rolü Johnny Depp oynayacakmış."

Anton, "Tom Cruise'i kabul etmedik. Bu nedenle o bize şimdi çok kızmıştır," dedi. Bir müddet konuşmadan öylece durduk. Ben de acaba kahve teklifimi tekrarlayayım mı diye düşünüyordum. Zaten süt şişesini de buzdolabından çıkarmıştım.

O anda, Anne benim en dar siyah mayomu giymiş olarak içeri girdi. Devamlı olarak mayoyu çekiştirdiği için Anton'u görmedi.

"Baksana, çok kötü görünüyor," dedi. "Ya kıçımın ya da memelerimin yarısı dışarda kalıyor."

"Ah Anne," dedim. Ona hem acıyor hem de kendisini benden daha zor duruma düşüreceği için de seviniyordum.

O ise yalnızca mayosuna bakıyordu. "Kıçımın üzerine çektiğimde göğüslerim dışarı çıkıyor. Göğüslerimin üzerine çektiğimde ise kıçım olduğu gibi görünüyor," dedi.

Anton, "Böylece güneşte daha iyi yanarsınız," dedi.

Anne başını kaldırdı ve en az beş saniye süreyle dehşet içinde Anton'a baktı.

Sonra kaderine teslim olarak, derin bir "Offf" çekti.

Anton, "Selam," diyerek elini uzattı. "Ben Anton Alsleben'im ya da Bayan Wischnewski'nin dediği gibi Bay Doktor Jaguar'lı adamım."

Anne bir elini göğsüne koyarak, diğer elini Anton'a uzattı. "Ben de Leğen Kemiği Kraliçesi'yim," dedi.

•

Bir sonraki cuma günü ağaç evin açılışı yapıldı. Anton bana bu küçük ve güvenli yapı için izin alınmasına gerek olmadığının garantisini verdi. Ayrıca bunu bir yazı

ile belediyeye de bildirdi. Çocuk Esirgeme Kurumu ile de bağlantıya geçmiş, Hempel'lerin avukatına da, müvekkillerinin kendi müvekkilini küçük düşürücü davranışlarda bulunmaya devam etmeleri durumunda, Hempel'leri dava edeceğini ve yasanın bilmem kaçıncı maddesine göre davayı mutlaka kazanacağını bildirmişti. O günden beri de Bay Becker'den hiç ses çıkmamıştı.

Ama Anton Bahçeler Müdürlüğü'nü unuttuğunu sanıyordum. Ancak bir gün Bay Langhaus adında biri, kapımı çalarak, bahçemdeki ağaçları kaydedeceğini söyledi. Ben neye uğradığımı anlayamadan da bahçemdeki bütün ağaçları kaydedip koruma altına aldı ve onları yazılı izin almadan kesmemi yasakladı. Sadece ladin ağaçlarını kesebilecektim. Hempel'ler, Bay Langhaus'un bahçedeki gezintisini, kontrol penceresinden seyrettiler. Önce zafer kazanmış bir eda ile bakarlarken, onun ağaç kesme ile hiç ilgilenmediğini görünce çok kızdılar.

Bay Hempel, "O zaman biz size niye başvurduk?" diye sorarken, karısı, "Eğer yağmur borularımız yapraklardan tıkanırsa ve kocam onları temizlemek için çıktığı merdivenden düşüp boynunu kırarsa siz sorumlusunuz," diye cıyakladı.

"Geçen pazartesi günü çocuklar burada bir ateş semender'i buldular," dedim. Canlı bir ateş semenderinin, ekolojik açıdan, ölü emeklilerden daha değerli olduğu kesindi.

Bay Langhaus durumu hemen Doğayı Koruma Kurumu'na bildireceğini söyledi. "Böyle bir bahçe, büyük kentin içinde kalmış yeşil bir vadiye benziyor," dedi. "Size böyle güzel ağaçlar miras kaldığı için mutlu olmalısınız." Sonra Hempel'lere dönerek, "Siz de," diye ekledi.

Bay Hempel, "Bizim evde bir torunumuz var. Onun

çocukluğunu mutlu geçirememesinin nedeni sizsiniz," diye cevap verdi.

Bay Langhaus'a, "Ah, yoksa o adam siz miydiniz?" dedim. Ama bundan bir şey anlamadı.

Her şeye rağmen, cuma günü öğleden sonra, ağaç evin açılışını kutladık. Daha doğrusu, çocuklar - Max ve Nelly, Nelly'nin arkadaşı Lara, Julius ve Jasper - kutladılar. Onlar için bir pasta yaptım ve bir sürahi alkolsüz içeçek hazırladım. Bunların hepsini Max'in tasarladığı üç buçuk metre yüksekliğindeki vinç ile yukarı taşıdık. Açılış töreni için ağaç eve, Gitti'ye sipariş ettiğim korsan bayrağı çekildi - siyah zemin üzerinde beyaz bir kafatası ve çarpı işareti şeklinde, birbirini kesen iki kemik. Ağaç ev gerçekten çok güzeldi ve bunu on dört yaşındaki bir oğlan çocuğunun yaptığına inanmak çok güçtü. Anne ile beraber incelediğimizde evin o kadar güzel ve özenli ayrıntılarını keşfettik ki, Max'in Nelly'ye sırılsıklam âşık olduğunu anladık. Ayrıca üstün zekâlı ve çok yetenekli olduğu bir gerçekti. Korkulukları oluşturan dallar desenlerle süslenmişti ve her yere gizlice Nelly'nin isminin baş harfleri işlenmişti. Hatta ocağın üzerindeki yüz deseni de Nelly'ye benziyordu. Hem gemi kamarası, hem şatonun salonu, hem de yatak odası olarak kullanılacak olan beş köşeli odanın kapısında ağaca küçük harflerle kazınmış bir yazı vardı:

"Bulutlargibi arzular,
Sessiz diyarlara yelken açarlar.
Bunların rüya mı, yoksa umutlar mı olduğunu,
O ılık rüzgarın altında kim anlar?"

Max'a, "Bu bir şarkı mı?" diye sordum.

Hafifçe kızararak "Eichendorf'un. bir şiiri," dedi. "Okulda okumuştuk."

Çok duygulandım.

Aşağı indiğimiz zaman Anne"ye, "Ne kadar etkileyici değil mi?" diye sordum. "Oğlun gerçek bir deha. Ne kadar becerikli, yetenekli ve hayal gücü olan bir çocuk. Hele o kirpikleri! Eğer on dört yaşında olsaydım, mutlaka ona delicesine âşık olurdum."

Anne, "Eğer onu erkenden obua veya Çince kursuna gönderseydim, sonuç ne olurdu, düşünemiyorum," dedi.

"Sana hiç böyle romantik bir hediye verdiler mi?"

Anne, "Hayır," dedi. "Kocamdan böyle bir hediye almadım. Ben de ona böyle bir şey vermedim. Biz can sıkıcı faydacılarız. Hediye vermeyi yüzyıllarca önce unuttuk. Herkes, karşı tarafın neye ihtiyacı varsa onu satın alıyor."

"Aptal Nelly'de hiçbir şeyin farkında değil," dedim. "Hayali şatosundaki tahta oturmuş, cep telefonu ile konuşuyor. Çok duygusuz."

Ağaç evden gürültülü bir osuruk sesi ve kahkahalar duyuldu.

"Ve hiç de romantik değil," dedim."Bu huyunu benden almamış."

Anne'nin telefonu, "Mission Impossible"ı çaldı. Hastalarından birinin, siipermarkette kasaya para öderken suyu gelmiş.

Çocuklar pastalarını yer ve Anne de hastasına giderken, biz büyükler işe koyulduk. Ronnie ve şişman iş arkadaşı Richard alt kattaki banyonun onarımına başladılar. Kahverengi tuvalet çoktan bahçeye çıkarılmıştı. Mimi ile ben de Nelly'nin odasını pembeye boyamaya başladık. Trudi ise evin içinde tuhaf ayinler yapmaya, yerlere tuz dökmeye, köşelere gül yaprakları koymaya ve ellerini gizemli bir şekilde sallamaya başladı.

Kapı tekrar çalınınca, gelenin adı Mortalkombat olan bir eBay alıcısı olduğunu sandım. Mortalcombat siyah bir

deri koltuk için iki bin beş yüz avro vermişti. Koltuğun tasarımcısı Charles Eames'miş ve bu koltuğa bu para değermiş! Bunu bana Mimi'yle Ronnie söylediler.

"Siz deli misiniz?" dedim. "Bu çirkin koltuğu bedava bile verirdim."

Ama Ronnie ve Mimi bunu duymak bile istemediler.

Mimi, "Senin paraya ihtiyacın var," dedi.

Kapının önünde Anton'la Emily duruyorlardı.

Yine şaşırarak, "Siz Mortalkombat mısınız?" diye sordum.

Anton, "Hayır," dedi. "Ben Avukatınız Anton Alsleben'im. Hatırlamıyor musunuz?"

Arkamdan Mimi merdivenlerden aşağıya indi. "Aa Anton, hoş geldin," dedi. Bana dönerek "Anton'la Emily'yi kedi yavrularına baksınlar diye ben davet ettim. Emily'nin Anton'u bir yavru almaya ikna edeceğini umuyorum. Anton'un ne zaman geleceği belli değildi. Ben de kapıya, burada olduğumuz belirten bir not bıraktım."

"Öyle mi?" dedim ve saçlarımı düzeltmek isterken yüzüme pembe boya bulaştırdım.

Mimi öfkeyle başını salladı. Niçin böyle yaptığını anlayamadım. Sonunda Anton'u yolcu ederken de Wilma Nine'nin şemsiyeliğine takılıp, az kalsın sırt üstü devriliyordum. Ama bunu Mimi'ye söylememiştim.

Mimi neşeyle, "Hadi bakalım, Emily. Biz ikimiz birlikte kedicikleri görmeye gidelim," dedi. "Bu arada baban da Constanze ile kalıp bir fincan kahve içer. Eminim gülecek, fıkra anlatacak ve benim her zaman söylediğim gibi ne kadar kibar bir insan olduğunu kanıtlayacaktır."

Anton hafifçe kızardı. Ama ben bunu fark ederek sevindim. En azından o da benim gibi utanıyordu.

Mimi'yle Emily gidince hafifçe gülümseyerek, "Onlar

aramızı yapmak istiyorlar. Bunu açıkça yapmasalar daha iyi olurdu. Güç durumda kalmazdık," dedim.

Anton, "Ben buna alıştım," dedi. "Annem ve arkadaşlarım hep birileriyle aramı yapmak istiyorlar."

Birden kıskançlık damarlarım kabardı. Annem hiçbir zaman biriyle aramı yapmayı denememişti. Sürekli, "Seninle evlenecek adama acıyorum," derdi. Lorenz'den.ayrıldıktan sonra da benim yaşımdaki birisinin bir salak daha bulmasının çok zor olduğunu söyledi.

"Kahve içer misiniz?" diye sordum. Sonra duvar saatine bakarak, "Saat daha beş. Birer kadeh konyak içebilir ve Mimi gelene kadar mutfakta vals yapabiliriz."

Anton gülerek, "Bunun için konyaktan başka şeylere de gerek var," dedi.

Yanağımdaki pembe boyayı kazırken, "Örneğin ne gibi?" diye sordum Anton soruyu duymazlıktan geldi. Sanırım aklına gelen cevap pek kibarca değildi. *Seninle ancak -iki şişe viski içtikten, hipnotize edildikten ve kafama bir tavayla vurulduktan sonra dans edebilirim!*

Bunun yerine, "Kocanızın avukatı, uzlaşmak için bir toplantı yapmamızı önerdi," dedi.

"Bunu yapmamız gerekli mi?" diye sordum.

Anton, "Önce söyleyeceklerini dinleyelim," dedi. "Sanırım eski kocanız, bazı mal varlıklarındaki payınızdan vazgeçmeniz durumunda, daha fazla nafaka ödemeye hazır."

"O çirkin deri koltuklar ve resimler onun olsun," dedim.

Birden Anton yanıma yaklaştı. Parmağını hafifçe yanağıma değdirdi.

Şaşırarak nefesimi tuttum.

Gözlerimin içine bakarak, "Burada biraz boya kalmış," dedi.

"Anne tavuk kaçıyor" çığlığı ve arkasından gelen kuvvetli ve gerçeğine çok benzeyen bir "Gıtgıt - gıdaaak" sesi, dizlerimin bağının çözülüp dolabın altına yuvarlanmamı önledi.

Kıpkırmızı olarak, "Hemen geliyorum," diye seslendim. Çünkü kendimi neredeyse orgazm olacakmış gibi hissediyordum. Yanak seksi! Böyle bir şeyin olduğunu hiç bilmiyordum.

Kış bahçesinin açık kapısından çocukların ve Trudi'nin kahkahaları ve Bayan Hempel'ın, "Terbiyesizler" diye bağırışı duyuluyordu.

Bay Hempel ,"Burada tavuk beslemek, hele hele horoz bulundurmak yasaktır," diye bağırdı. "Bizim hukuksal güvencelerimiz var. Sabahları rahatsız edilmeden uyuma hakkımız var. Burası dağ başında bir köy değil."

Nelly'nin cep telefonu tekrar horoz gibi öttü ve çocuklar kahkahalarla gülmeye devam ettiler. Anton'a, "Gelin, sizi komşularımla tanıştırayım," dedim.

*

Anton'un yanağımdaki boyayı silmeye çalışması ona âşık olduğumu, hem de sırılsıklam âşık olduğumu ortaya çıkardı. Kendimi, hayatımda hiç olmadığı kadar genç, hayat dolu ve neşeli hissediyordum, içimden gelen bir ses, aramızda geçen bu kadar utanç verici olaya rağmen, Anton'un da aynı hisleri paylaştığını söylüyordu. Ama henüz bunu dile getirebilecek noktaya gelmemiştik. Zaten bu o kadar önemli değildi. Benim için şimdilik Anton'u arada sırada görmek, onunla boşanma davasını konuşmak, gözlerinin içine bakmak ve her zaman şemsiye askısına takılmak yeterliydi. Gerisi arkadan gelirdi.

Anton'la Emily iki saat sonra bize veda ederlerken Mimi biraz kızgındı. "Yemeğe kalabilirdiniz. Constanze çok güzel yemek pişirir. Mazeret istemem. Disneyland'a her zaman gidebilirsiniz," dedi. Oysa ben arkalarından neşeyle el salladım.

Her şeyin bir sırası vardı.

Son defa âşık olduğumda talihsiz bir hız rekoru kırmıştım: Tanışma, cinsel ilişki ve hamile kalma. Hepsi bir hafta içinde olup bitivermişti. Bunun nelere mal olduğu görüldü. Hayır, bu defa karnımdaki bu harika kelebeklerin mümkün olduğunca tadına varacağım.

Anne doğumundan döndüğü zaman Anton çoktan gitmişti. Lohusa kadın iki buçuk saatte doğum yapmıştı. Nelly'nin doğumu ise yirmi beş saat sürmüştü. Yaşam bazen ne kadar adaletsiz olabiliyor!

Anne, tatilde benim siyah mayomu giyebilmek için, mutlaka koşmak istiyordu. Bunun üzerine, Max ve Nelly'ye, biz yokken Julius ve Jasper'e göz kulak olmalarını söyledik.

"Sakın horozu kümesten kaçırmayın," diye tembih ettim. Çünkü Hempel'ler hâlâ pencerelerinde oturmuş, horozun yerini belirlemeye çalışıyorlardı.

Site içindeki normal turumuzu attık. Ama bu kez Trudi de bizimle beraber olduğu için daha yavaş koşuyorduk. Doğrusunu söylemek gerekirse, o kadar yavaş koşuyorduk ki, yüz yaşındaki bir kadın, bakıcılarıyla birlikte, bizi geçebilirdi.

Trudi nefes nefese, "Bunun seksten daha iyi olduğunu da kim söylemiş?" dedi.

Anne, "Doğrusu, ben, koşmayı seksten daha güzel buluyorum," dedi.

Bir şey söylemedim. O sırada Anton'u düşünüyordum.

Mimi, "Size bir şey söylemeliyim," dedi.

Anne "Ben de," dedi. "Karşıdan Sabine Ziegenweib-Sülzmaul ve Frauke Dingeskirchen, yani Anneler Kulübü'nün anaları koşarak geliyorlar. Lütfen biraz daha hızlı koşalım. Yoksa bizi o gizli Anneler Mafyası değil, kalplerine pil takılmış emekliler kulübü sanacaklar."

Sabine ile Frauke de bizi görünce hızlandılar. Karşı karşıya gelip durduğumuz zaman, "Ben Hur" filminin o meşhur araba yarışı sahnesindeki gibiydik. Sadece kafalarımızı sallayıp kişnememiz eksik kalmıştı.

Sabine ile Mimi, her zamanki gibi, birbirlerini havayı öperek selamladılar. "Seni görmek ne kadar güzel, şekerim. Frauke, sana daha önce söz ettiğim iş arkadaşımı tanıştırayım. Hani şu hep hamile kalmak isteyip de bir türlü başaramayan kadın."

Frauke gülerek, "Memnun oldum," dedi.

Sabine, "Frauke'nin üç çocuğu var. Şimdi de dördüncüsüne hamile," dedi. "Çocuk bezi değiştirmekten usanmıyor."

Frauke daha da fazla gülerek, "Ama bu gizli kalmalıydı," dedi.

Sabine, "Belki Frauke sana yardım edebilir," dedi. "Hamile kalmakta ustadır."

Frauke, "Sağlıklı bir yaşam ve birkaç saatlik birliktelik hamile kalmak için yeterlidir," dedi. "Ama, çocuğun cinsiyetini belirleyebilmek için, altı aydır rahimdeki asit oranını düzenleyen bir perhiz uyguluyorum. Çünkü mutlaka bir erkek çocuk sahibi olmak istiyorum. Kızlar insanı çok yoruyorlar."

Sabine, "Mimi için çocuğun cinsiyetinin önemli olma-

dığını düşünüyorum," diye atıldı. "Önemli olan çocuğunun olması. Öyle değil mi? Oysa ben hep bir kız çocuğumun olmasını istedim. Ayrıca, Karsta bundan sonra çocuk manken olarak çalışacak."

Şaşırarak, "Ne? Karsta mı?" diye sordum. Bu korkunç derecede çirkin çocuk, acaba hangi ürünün reklamını yapacaktı? *"Çocuğunuz o kadar çirkin mi? Onunla sokağa çıkmaya utanıyor musunuz? O zaman 'Kamuflajlı emzik' kullanın. Kimse sizi fark etmez. 'Kamuflajlı emzik' Kimse sizden kaçmaz.*

Belki de Karsta'nın, can simidini andıran ağzını açmış, çift gerdanını germiş, patates burnunu kaşırken alınmış büyük boy resminin altında "Küçük Karsta'ya yardımcı olabiliriz. Alman Kozmetik Cerrahi Uzmanları," yazan bir gazete reklamıdır.

Eve geldiğimiz zaman şaşkınlığım hâlâ geçmemişti.

Trudi kendini çimlerin üzerine atarak, "Dönüşte niçin o kadar hızlı koştunuz?" diye sordu.

Mimi, "Onlara açık vermemek için," dedi.

Anne hırsla, "Verdik ama, gelecek sefer öyle bakakalmayalım," dedi. "Biz de karşılık verelim. Biz korkunç bir Anneler Mafyası'yız."

Trudi, "Rolümüzü ezberlemeliyiz," dedi.

Nelly ağaç evden, "Şişşşt, Anne," diye seslendi. "Biraz yukarı gel. Kötü bir şey oldu."

"Küçükler nerede?"

Nelly, "Onlar Ronnie'nin yanında. Bir şeyleri yok," dedi. "Biz yukarıda teleskopu denedik. Çok uzakları, hatta evlerin içini bile görebiliyoruz. Bir ara Julius o şişman kızı, Laura-Kristin'i gördü. Oyun sahasının arkasındaki kulübede. Bileklerini kesiyordu."

Anne, "Aman Tanrım!" diye bağırdı.

Mimi, elini kalbinin üstüne bastırdı. Trudi'nin de soluğu hepten kesildi.

Nelly, "Üzülmeyin, beceremedi," dedi. "Bileklerini bıçağın tersiyle kesmeye çalışmış. Gerçekten kesinceye kadar biz yetiştik. Acemi çaylak. Birazcık çizebilmiş, o kadar..."

"O nerede şimdi?"

Nelly, "Burada, ağaç evde," dedi. "Hiçbir şekilde eve gitmek istemiyor ve gelecek sefere kendini asacağını söylüyor. Yukarı gelip onu aşağı indirebilir misin?"

Laura-Kristin Max'in üstünde bir şiir yazılı olan tahtasının altına oturmuş, yüzünü elleriyle örtmüştü. Max ise, onun önünde huzursuz bir tavırla üç aşağı beş yukarı gidip geliyordu.

"Durmadan ağlıyor," dedi.

Anne, "Sen kaybol," dedi. "Bu kadınları ilgilendiren bir ış."

Ama, Laura-Kristin'in ağzından laf alabilmemiz için epey zaman geçmesi gerekti.

Anne, "Hep o piyano hocasının yüzünden. Öyle değil mi?" dedi. "Onun çoktan demir parmaklıklar arkasında olması lazımdı."

Laura-Kristin hıçkırarak, "Ama o ...orada da ...değil," dedi. Arkasından da bize acıklı hikâyesini anlattı: İki hafta evvelki rastlaşmamızdan sonra, hamile kalmadığı için biraz ferahlamış olarak eve gittiğinde, bütün cesaretini toplayarak olanları annesine anlatmıştı.

Anne, "Aferin, cesur davranmışsın," dedi.

Ama Frauke, Laura-Kristin'e inanmamış, dikkat çekmek için böyle saçma şeyler uydurmamasını söylemişti.

Laura-Kristin hıçkırarak ağlıyordu. "Bana, Bay Ludwig kadar yakışıklı bir adam senin gibi şişman ve yüzünde ergenlik sivilceleri olan bir kızla niye ilgilensin, dedi."

Anne ile ben çok üzülmüştük.

Anne, "Şu Frauke'yi ziyarete gideceğim," dedi. "Bu ziyaretimi uzun yıllar unutamayacak. O aptal cinsiyet perhizini k....na sokacağım ve..."

"Anne!"

"Ama bu gerçek! Kızına niçin inanmıyor?"

"Bilmiyorum," dedim. Belki kızını bizden daha iyi tanıyordu. Ama bu kız kalkıp da niye böyle bir hikâye uydursundu ki? Hem de niye kalkıp bileklerini kesmek işteşindi?

Laura-Kristin hıçkırarak, "Kimse bana inanmıyor," dedi.

"Ben sana inanıyorum," dedim. "Şimdi gel bakalım. Birlikte polise gidiyoruz."

Laura-Kristin, "Polise gitmek istemiyorum," dedi. "Orada kızlık kontrolü yapıyor ve iğrenç şeyler soruluyormuş. Bunları televizyonda gördüm."

"Hayır," dedim. "Sana söz veriyorum. Orada hiç kimse sana böyle şeyler sormayacak. Laura-Kristin, bu adamı şikâyet etmek zorundasın. Aksi halde aynı şeyleri başka kızlara da yapacak."

"Peki polis de bana inanmazsa ne olacak?"

"Onlar sana inanacaklardır," dedim ama Anne "Bunda haklı. Hem ailesi olmadan, hem de yeterli kanıt göstermeden gidersek başarılı olamayız," diye araya girdi.

Laura-Kristin, "Görüyor musunuz?" dedi. "O zaman her şey daha kötü olur."

Bir süre aklıma hiçbir şey gelmedi.

Max aşağıdan "Yapılacak tek bir şey var. O da bu piyano öğretmenini tuzağa düşünmek," diye seslendi.

Anne, "Konuştuklarımızı dinlememelisin," dedi.

"Orasının ses izolasyonu yok."

Nelly, "Bu piyano öğretmeninin yeri..."dedi. "Niçin gidip parmaklarını piyanonun kapağına sıkıştırmıyoruz?"

Anne, "Veya başka bir organını," dedi.

"Çocuklar haklı," dedim. "Kanıt olmadan polisin bir şey yapacağını sanmıyorum. Olaya biz el koymalıyız. Yalnız bu işi nasıl yapacağız?"

Anne, "Biz Anneler Mafyası'yız," dedi. "Aklımıza bir çözüm yolu gelecektir."

Nelly ve Max Anneler Mafyası'nın ne olduğunu sordular.

"Çok gizli bir karşı hareket," dedim.

Anne, "Aynı zamanda suçla ilgili," dedi. "Elbette gerektiği yerde."

Korkarak, "Gerçekten mi?" diye sordum.

Laura-Kristin bizim tabancalarımız olup olmadığını sordu.

Anne, "Bizim, kötü insanları yola getirmek için daha etkili yöntemlerimiz var," diye cevap verdi.

Sıkıntılı bir sesle, "Ne gibi ?" diye sordum.

Ama üzülmeme gerek yoktu. Laura-Kristin'i içeri, Mimi ile Trudi'nin yanına götürdüğümüz zaman, çözümü bulmakta gecikmedik.

Mimi, "Kanıt bulmamız gerek," dedi. "En iyisi fotoğraf ve ses kaydıdır."

"Bir itiraf belgesi de olabilir."

Max, "Benim çok güzel bir dijital kameram var," dedi.

Trudi, "Onu kaçırıp itiraf edinceye kadar işkence yapalım," dedi.

Anne "O zaman önüne bir yem atalım," diye söze karıştı. Nelly heyecanla, "Tamam," dedi. "Yem olarak ona ben giderim. Bana da aynısını yaparsa onu piyano tabure-sinden aşağı yuvarlarım."

"Böyle bir şeye asla izin vermem," dedim.

Laura-Kristin, "Ayrıca, bu bir yarar sağlamaz," dedi. "Bana bunları uzun zaman sonra yapmaya başladı. Zaten önce bir şey anlamamıştım. Her şey tesadüfen olmuş gibiydi. Ben anlamamış gibi davrandıkça, daha da cesaretlendi. Keşke onu piyano taburesinden aşağıya yuvarlasaydım ama bu hiç aklıma gelmedi. Kendi hatamdı. Eminim bu Nelly'nin başına gelmezdi."

Mimi, "Bu senin suçun değil," dediyse de, Laura-Kristin'i inandıramadı.

Laura-Kristin, "Piyano dersinden kaçıp bir sürü çikolata yiyeceğime, oraya gidip herifi vurmalıydım," dedi.

Anne yerinden doğrularak, "Derse gitmediğini annen bilmiyor muydu?" diye sordu.

Laura-Kristin olumsuz anlamda başını salladı.

Anne, "Ne yapmamız gerektiğini biliyorum," dedi. "Sen oraya tekrar gideceksin. Biz de gelip herif seni taciz ederken resmini çekeceğiz."

"Biz yanındayken böyle bir şey yapmayacaktır," dedim. "Çaktırmadan masanın altına saklanmak da hiç kolay değil."

Max, "Belki onun resmini pencereden çekebiliriz," dedi.

Laura-Kristin, "Bay Ludwig'in evine gidiyorum," dedi. "Piyano alt kattaki oturma odasında duruyor."

Anne, "Gördünüz mü?" dedi. "Laura-Kristin içeri girip piyano dersini almaya başlayacak. Biz de dışarda, pencerenin önünde duracağız. Adam hortumunu pantolonundan çıkarınca resmini çekeceğiz. Laura-Kristin ona bir tekme atacak ve hep beraber kaçacağız. Tamam mı?"

Konuşmalarımız, kapının zil sesi ile kesildi. Ronnie

Julius'laJasper'i getirmişti. "Saat sekiz oldu. artık yatmaları gerektiğini düşündüm."

Laura-Kristin korkuyla yerinden fırladı. "Lanet olsun! Sekizde evde olmazsam, başım belaya girecek."

Nelly, "Benimle yatabilirsin," dedi. "Odam korkunç boya kokuyor ama annemin dediğine göre zehirli değilmış."

"Fazla kokmuyor," dedim.

Trudi, "Laura-Kristin'in eve gitmesi daha doğru olur," dedi. "Aksi halde ortalık daha fazla karışacak."

Mimi, "Önce kanı temizlemelisin," dedi. "Nelly sana yeni bir elbise versin."

Laura-Kristin, "Ama onun elbiseleri bana uymaz," dedi.

Nelly, her zamanki kibar haliyle, "Birkaç tane bol elbisem de var," dedi. Onlar birlikte yukarı çıkınca, biz telefon rehberinden Jeremias Ludwig'in numarasını aradık.

"Birimizin Frauke'yi taklit etmesi lazım," dedim. "Mimi, bunu en güzel sen yaparsın."

Mimi, "Ben yapamam," diyerek karşı çıktı. "Kalbim şimdiden gümbür gümbür atıyor."

Ronnıe, "Ama bunu yapmayın," dedi. "Mimi'nin hiç heyecanlanmaması lazım. Bu bebek için iyi olmaz."

Hep birlikte, "Aaa, hangi bebek?" diye bağırıştık.

Mimi ile Ronnie sırıtıp duruyorlardı. Mimi, "Demin koşarken size söyleyecektim," dedi. "Ama o iki kadınla karşılaşınca bir şey söylemedim. Onların duymasını istemiyorum."

Onu, hep birlikte, tebriklere ve öpücüklere boğduk.

Trudi, "Bunu kime borçlu olduğunuzu biliyorsunuzdur umarım," dedi. "Şimdi kendimi Anneler Mafyası'nın tek anne olmayan üyesi olarak çok kötü hissediyorum."

"Boş ver," dedim. "Prusyalı Luise olarak herkesten fazla çocuğun var."

Anne, "Evet," dedi. "Unutma ki On Dördüncü Ludwig'i sen doğurdun. Bu az bir şey mi?"

Trudi, "Hepiniz benimle gırgır geçiyorsunuz," dedi. "Nasıl isterseniz öyle olsun. Ama şimdi tekrar Laura-Kristin'e dönelim. Ona karşı bir görevimiz var."

Ahizeyi elime almadan evvel, bir yudum viski içtim.

Olgun bir erkek sesi "Ben Jeremias Ludwig," diye cevap verdi. Halbuki ben kaypak bir ses bekliyordum. Ama bir sübyancının ses tonu neye benzerdi? Onu bilmiyordum.

"İyi akşamlar. Ben Frauke Werner-Kröllmann'im," dedim. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bay Ludvig."

"Beni rahatsız etmiyorsunuz Bayan Werner-Kröllmann. Oturrna odasında oturmuş, Mahler'i dinliyorum."

Wilma Nine'nin telefonunun hoparlörü olmadığı için, herkes benim çevremde toplanmıştı.

Mümkün olduğunca, Frauke kadar aptal görünmeye çalışarak, "Bay Ludwig. Şimdi üzüntüyle öğrendiğime göre, Laura-Kristin iki defa derslerinize gelmemiş," dedim. "Size geleceğine, bir arkadaşı ile sinemaya gitmiş."

Piyano öğretmeni, "Bana gelmeyişinin nedeni demek buymuş," dedi.

Anne, "Yok canım," diye fısıldadı.

"Artık piyano dersinden zevk almadığını düşünmüştüm. Yazık olurdu. Çünkü Laura-Kristin çok yetenekli bir kız."

"Evet, biliyorum. Durumu öğrendiğim zaman ona çok kızdım. İki defa boşu boşuna beklediğiniz için çok özür dilerim. Hem zamanınız yok hem de sırada bekleyen bir sürü öğrenci var. Bu durumu bana bildirmemeniz, kibarlığınızdan kaynaklanıyor olmalı."

Piyano öğretmeni, "Olur böyle şeyler," dedi. "Bir zamanlar biz de gençtik."

"Laura-Kristin'in biraz huysuz olduğunu biliyorum ama acaba tekrar derse gelebilir mi? Ne? Hemen yarın sabah mı?" Baş parmağımı havaya kaldırdım. "Hayır, çok iyi, uyuyor. Çok sevindim. Cumartesi gününüzü feda ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Emin olunuz derse tam zamanında gelecektir. Ona biraz sert davranabilirsiniz."

Telefonu kapattığım zaman herkes beni alkışladı.

Anne, "Sen Frauke'den de daha aptalca konuştun," dedi.

Laura-Kristin'le Nelly aşağı indikleri zaman, onlara, "Kanıt Resimleri Operasyonu"nun yarın sabah başlayacağını bildirdik."

Mimi, "O zaman sübyancı yarın öğleden sonra parmaklıklar arkasında olacak," dedi.

.

Piyano öğretmeninin bahçesine girmek hiç de kolay değildi. Evin sokağa bakan tarafı, sübyancı bir sapığa yakışacak bir şekilde yüksek bir duvar oluşturan çalılıklarla örtülüydü. Max, Nelly, Trudi ve ben çalılıkların arasındaki dar bir boşluktan içeri süzüldük. Mimi ile Anne ise, Laura-Kristin'in cesaretle içeri girdiği kapının önünde nöbet tutuyorlardı.

Piyanonun bulunduğu oturma odasının bir tek penceresi, bu pencerenin önünde de içinde dikenli güller bulunan bir tarh vardı.

Öfkeyle, "Bu adam gerçek bir profesyonel," dedim.

Trudi, "Çeşni veren otlarını da seviyor," dedi. Bunu söylerken içinde çeşitli bahar otlarının bulunduğu bir tarha merakla bakıyordu.

Max, fotoğraf makinesi ile birlikte bir ağaca tırmandı. "Buradan odanın içini görüyorum," dedi. "Laura-Kristin piyanonun başında oturuyor. Ne yazık ki piyano öğretmeninin sırtı bize dönük."

"Sessiz olun. Aksi halde bizi duyabilir," dedim.

Max, "Hayır, pencerenin camı üç kat," dedi. "Ancak bizi görebilir. Ben onu gördüğüme göre, o da beni görebilir. Elimi sallayayım mı?"

Nelly, "Laura-Kristin, onun çok kalın bir gözlük kullandığını, ama yakışıklı görünmek için takmadığını söyledi," dedi.

Max, "Belki bu gözünde mercek vardır," dedi ve fotoğraf makinesini çıkardı.

"Aman Tanrım," dedim. Uç kat camın arkasından Laura-Kristin'in çaldığı piyanonun sesi duyuluyordu.

Nelly, "O şimdi ne yapıyor?" diye sordu.

"Odanın içinde dolaşıyor."

Nelly güllerin arasında sürünerek pencerenin önüne gitti ve dikkatle içeri baktı.

"Dikkatli ol," dedim. "Eğer seni görürse, herşey boşa gider. Trudi, sen orada ne yapıyorsun?"

Trudi, "Biraz baharat tohumu alıyorum," dedi.

"İnanamıyorum," dedim. "Demek buradaki tek amatör ben değilmişim."

Laura-Kristin piyano çalıyordu. Çaldığı parça "Für Elise'ye benziyordu ama, Laura-Kristin'in pek yetenekli olmadığı belliydi.

Nelly, "Şimdi gidip Laura-Kristin'in yanına oturdu," dedi.

"Nihayet," dedim. Tam bu sırada benim çantam da da"Für Elise" çalmaya başladı.

Şaşırarak, "Cep telefonum," dedim. Normal olarak kırk yılda bir çalar. Aslında onu çoktan kaldırıp atmalıydım ama acil durumlar için saklıyordum. "Alo."

Lorenz, "Benim," dedi.

Bilerek, "Merhaba Dirk," dedim. Lorenz'in her arayışında, beni başka birisi arayamazmış gibi, "Benim," demesi sinirlerimi bozuyordu. Aslında bir tek o vardı ama bunu nereden bilebilirdi?

Lorenz hemen, "Dirk de kim?" diye sordu.

"Gittikçe yaklaşıyor."

"Nelly, sakın aşağı düşme," dedim.

"Dirk de kim?"

"Tanımazsın. Ne istiyorsun Lorenz? Hiç zamanı değil."

"Çocukların gününü değiştirmek istiyorum. Paris'in doğum günü var. Birlikte kısa bir tatil yapmak istiyoruz."

"Paris'le Paris'e mi gideceksiniz?"

Lorenz, "NewYork'a," dedi.

"Şimdi pantolonunun önünü açıyor."

"Aman Tanrım!" diye bağırdım. "Trudi ön tarafa koş, Anne ve Mimi'ye söyle kapıyı çalsınlar. Lorenz şimdi kapatmalıyım. Sonra konuşuruz," diyerek cep telefonumu çantama attım.

Max, "Hayır durun," dedi. "Hiçbir şey görünmüyor."

Nelly, "Ama o hâlâ önünü karıştırıyor," dedi.

Max, "Ama makinede görünmüyor," diye cevap verdi.

Laura-Kristin daha hızlı çalmaya başladı. Çaldığı parça artık "Für Elise'ye hiç benzemiyordu.

Yavaş yavaş heyecanlanmaya başladım. Biz burada delice bir iş yapıyorduk. Ne kadar sorumsuz ve aptalca bir iş!

Max, "Hey, şimdi gerçekten bir şeyini çıkarıyor," diye seslendi.

Paniğe kapılarak "Ama artık yeter," diye bağırdım. "Trudi, Anne'ye söyle, hemen kapıyı çalsınlar." Güllere aldırmadan tarhın içine daldım.

Pencereden Laura-Kristin'in sırtı ve piyano öğretmeninin saçının sarı bukleleri görünüyordu. Arkadan bakıldığı zaman kıza benziyordu ama, sağ elinin hareketleri hiç de öyle değildi.

"Hey, sen," diye bağırarak pencerenin camını, gücüm yettiğince yumrukladım. Laura-Kristin ve piyano öğretmeni bana döndüler.

Bağırarak anlaşılmaz bir şeyler söyledim.

Max ağacın üzerinden, "Evet, çok güzel oldu," diye bağırdı.

Piyano öğretmeni hemen yerinden kalkarak pantolonunun önünü iliklediı. Laura-Kristin de hızla dışarı koştu. Piyano öğretmeni ise ne yapacağını bilmez bir tavırla pencerenin önüne geldi.

Max'a, "Bu kadar yeter," diye bağırdım. "O bizi yakalamadan kaçmalıyız."

Max, "Yakalasın da görelim," diyerek yavaşça ağaçtan indi.

"Trudi, baharat tohumlarını bırak da gel."

En önde Nelly, en arkada da Max olmak üzere, çalılıkların arasındaki boşluktan dışarı çıktık.

Piyano öğretmeni pencereyi açmış, "Hey, orada birisi mi var? Pencereye kim vurdu?" diye bağırıyordu.

Nelly, 'Yalnız pencereye vurmadık," dedi.

"Sanırım bizi görmedi," dedim. "Hemen gidelim."

Max, "Gitmeden önce onu döveceğim," dedi.

"Onu hapishanede yeteri kadar döverler," dedim. Of! Çantamda tekrar "Für Elise" çalmaya başlamıştı.

Nelly, "Sana yeni bir telefon zili ayarlayayım," dedi. "Şarkı mı istiyorsun yoksa kurbağa sesi mi? Sifon sesi de fena değil. Gerçekten acayip."

Telefona sert bir sesle, "Aloo," dedim. Lorenz, başkalarının da zamanının değerli olabileceğini bir türlü anlamak istemiyordu.

Hiç kimse cevap vermedi.

Nelly, "Akıllım, mesaj geldi," dedi.

"Öyle mi?" Lorenz ne zamandan beri mesaj gönderiyor? Ama mesaj Lorenz'den değil Anton'dandı.

"Pazartesi akşam yemeği? Sizi saat 20.00'de alacağım. Jaguar'lı adam."

Uzun uzun telefonuma baktım.

Nelly, "Niye pişmiş kelle gibi sırıtıyorsun?" diye sordu.

"Gülümsüyorum işte," dedim ve pişmiş kelle gibi sırıtmaya devam ettim. Hayat ne kadar güzeldi.

Karşıdan Anne, Mimi ve Laura-Kristin geliyorlardı.

Mimi, "Bizi takip ettiğini sanmıyorum," dedi.

Trudi, "Onun, olup bitenleri anladığını bile sanmıyorum," dedi. "Hiçbir şey görmedi. Yalnızca cama vurulduğunu duydu. Laura-Kristin çok yüksek sesle piyano çalıyordu ve adam da, - nasıl derler - kendisiyle meşguldü. Baharat tohumlarına bakın!"

Laura-Kristin, "Sırt çantamı içeride unuttum," dedi.

Anne, "Önemli değil," diye karşılık verdi. "Ona tekrar kavuşacaksın. Resim çektiniz mi?"

Max, "Evet," dedi. "Görmek ister misiniz?"

Hemen Max'in ve fotoğraf makinesinin çevresinde toplandık.

Mimi, "O adamın, bunun için birkaç yıl hapis cezası alacağını sanıyorum," dedi.

İğrenerek başını çeviren Laura-Kristin'e "Şimdi bunu babana e-posta ile göndereceğiz," dedim. "Merak etme. Baban sana mutlaka inanacaktır. Bu adamın yaptıklarını hepimiz gördük. Bu resimler savcıya da büyük kolaylık sağlayacaktır."

Trudi, "Laura-Kristin, kendinle övünebilirsin," dedi. "Çünkü tekrar onun evine girmeye cesaret ederek, bu adamın yakalanmasını sağladın."

Laura-Kristin, "Belki ilerde gizli ajan olurum," dedi. "Alias'ı çok ilgi çekici buluyorum. Sen de buluyor musun Nelly?"

Nelly öfkeyle,-^'Bilmiyorum. Seyretmeme izin vermiyorlar," dedi.

Anne, "Bu resmi Anneler Kulübü'nün web sitesindeki yemek tarifleri ve çocuk yetiştirme konusundaki tavsiyeler arasına yerleştirebilsek ne güzel olurdu," dedi.

Max, "Ben bunu yapabilirim," diye karşılık verdi.

Şaşırarak ona baktık.

Max, "Evet, bu öyle büyük bir sorun değil," dedi. "Sonunda orası Deutsche Bank veya gizli servis değil ya. Siteye girebilmem için bana on dakika yeter."

Hepimiz yeni olanaklarla karşı karşıya olduğumuzu görüyorduk.

Laura-Kristin, "Ama benim yüzümü siyah bir çizgi ile kapamalısınız," dedi. "Tanınmak istemiyorum."

Sonra gülerek, "Hepinize çok teşekkür ederim. Bunu hiç unutmayacağım. O kadar hoşsunuz ki. Eğer ileride benim de çocuğum olursa, Anneler Mafyası'na katılabilir miyim?" dedi.

"Elbette," dedim. "Biz herkese açığız."

Çocuk yetiştirmekteki yetersizliğimizi ve boş zamanla-

rımızı iyi değerlendirememizi, lüzumsuz kurslar açarak dengeliyoruz.

Bize üye olan kadınlar ya zehirli bir yılan, ya da zavallı bir koyundur. Çocuklarımız ise zavallı birer sıçandırlar. Fakat biz onların büyüyünce bizim gibi iğrenç insanlar olmaları için elimizden geleni yapıyoruz.

Aşağıdaki resimde, çocuklarımızın piyano öğretmeninin resmini görüyorsunuz. Kendisi sübyancılık konusunda bir dehadır. Eğer kendisiyle, hapishanedeki hücresinden yazışırsanız, çok memnun kalacaktır.

Böcekler Sitesi - Anneler Kulübü

Böcekler Sitesi - Anneler Kulübü'nün ana sayfasına hoş geldiniz.

Biz sinsi, züppe ve hoşgörüsü olmayan kadınlardan oluşan bir topluluğuz.
Çocuk doğurduğumuz için, kendimizi herkesten üstün görüyoruz. Ne kadar çok çocuğumuz olursa, kendimizi o kadar daha güçlü hissediyoruz.

Burada diğer kadınları çekiştiriyor,
Birbirimizi arkadan vuruyoruz.

Ana Sayfa İletişim eMail Başvuru

Böcekler Sitesi - Anneler Kulübü

Böcekler Sitesi - Anneler Kulübü ana sayfasına hoş geldiniz

Bizler, anne olmanın zevkini paylaşan neşeli, özgür ve hoşgörülü kadınlarız.

İster iş kadını olun, ister ev kadını! Biz modern kadınları ve anneleri ilgilendiren konularda görüş alışverişi yapıyor ve birbirimizi içtenlikle destekliyoruz.

Foruma yalnız üyeler girebilir.

Ana Sayfa İletişim eMail Başvuru

20 Mayıs

Sitemize dadanan virüs temizlendikten sonra, şimdi artık normal çalışmalarımıza devam edebiliriz. Haker hakkında ihbarda bulunmamıza rağmen polis adamın yakalanabileceği konusunda bize fazla ümit vermedi. Ama bunu yapanlar, büyük olasılıkla bize şaka yapmak isteyen bir grup gençtir. İşin trajik yönü de çocuklarını iyi yetiştiremeyen ailelerin hataları yüzünden bizim başımızın ağrıması. Acelem var. Yarın ve öbür gün Starnbergersee'de bir seminere katılacağım. Bavullarım ise hâlâ hazır değil.

Sabine

20 Mayıs

Werner-Kröllmann ailesinde birçok yeni haber var. Çoğunuzun bildiği gibi, dördüncü çocuğuma hamileyim. Bu nedenle de Anneler Kulübü'ndeki baş annelik görevimi bırakmak zorundayım. Seçimde kimi seçeceğimiz konusunda çalışmaya başlayabilirsiniz.

Jan ve ben bir bebeğimiz olacağı için çok seviniyoruz. En büyük çocuğumuz evden gideceği için, bu bizim için daha büyük bir önem kazanıyor. Yazın, Laura-Kristin Güney Almanya'daki, çok pahalı bir yatılı okula başlayacak. Laura-Kristın bu okula gitmeyi çok istiyordu. Ben de, okul idaresiyle konuştuktan sonra, kızımın orada iyi bir eğitim alacağına inandım. Matematik konusundaki eksikliklerini ek kurslar yardımıyla tamamlayacak ve fazla kiloları da artık onun için bir Sorun olmayacak. Okulda öğrencilerin dengeli beslenebilmesi için çok etkili bir sistem var. Öğretmenleri ise çok deneyimliler ve konularının uzmanları arasından seçilmişler. Laura-Kristin'in ünlü artist, TV yıldızı ve büyük firma sahiplerinin çocuklarıyla birlikte kullanabileceği çok güzel spor tesisleri var.

Gelecek hafta verilecek olan, "Annelik Stresini Gidermek için Nefes Alma Kursu," kayıtlarının hepsi bana ulaşmadı. Psikolog ve Nefes alma teknisyeni Trudi Becker konusunda bir uzmandır. Kendisini Anneler Kulübü'ne kazandırdığım için çok mutluyum. Katılmak isteyenler, aynı zamanda, bir sonraki kurs olan "Kusursuzluğun Yolu -

Anneler de hata yapabilir - kursuna kayıtlarını yaptırabilirler.

Frauke

Hamiş: Flavia keman dersi almak istiyor. Iyı bir keman öğretmeni tanıyor musunuz? Konservatuvarı bitirmiş olması gerekir.

20 Mayıs

Frauke şekerim. Bu müthiş güzel. Bu yaşta tekrar çocuğun olacağını hiç düşünmemiştim. Senin, Sonja'nın ve benim, hep birlikte çocuk arabasıyla gezintiye çıkmamız çok güzel olacak. Kırk yaşındayken, kendine güvenip çocuk doğurmaya kalkman gerçekten delilik. Müthiş cesaretin karşısında şapkamı çıkarıyorum. Çocuğun sakat olması riskini göze almak çılgınca bir şey. Ben bu riske giremem. Ama kuzenim down sendromlu çocuğuyla çok mutlu bir yaşam sürüyor. Aynı zamanda, sakat çocukların eğitimi ve topluma kazandırılması konusunda günümüzde çok fazla olanak var. Çocuğun da mutlaka bunlardan yararlanacaktır. Ayrıca, bizim çocuklarımızla oynamak de onun gelişmesine çok yararlı olacaktır.

Top göbek Ellen Anne

Hamiş: "Kunst&Kitsch" dükkânından, kendime aldığım müthiş şeker bir koruyucu melek-

ten, senin için de bir adet satın alacağım. Melekler keçeden yapılıyor ve her rengi var.. Bunlar zincirle boyna asılıyor ve dükkân sahibi kadının dediğine göre, bu ay çok modaymış. Her biri bir başka şekilde yapılmış. Bu nedenle pek de ucuz değiller. Pembe mi istersin, yoksa mavi mi?

Hamiş 2: Başka kimin hamile olduğunu bilmek ister misiniz? Mimi Pfaff Hani şu Audrey Hepburn'e benzeyen ve o yakışıklı Baumarkt Müdürü ile evli olan kadın. Kocam her ikisinin de dişlerini tedavi etmişti. Çok zenginler ve çok iyi bir ilişkileri var. Birisinin Mimi Pfaff'a, kulübümüze üye olmak isteyip istemeyeceğini sormasında fayda var. O zaman dördümüz birlikte bebek arabalarını sürerek gezeriz.

24 Mayıs

Starnbergersee çok güzeldi. Ama ne yazık ki, Bayan Porschke Karsta'nın iskemlesinden aşağı düşmesine neden oldu. Burnuna beş adet dikiş atıldı. Çocuğum Bayan Porschke yüzünden mankenlik yapamazsa, yaşlı kadını dava edeceğim.

O koruyucu melek kolyelerini ben de gördüm. Müdürümün karısı da bir tane almış. Ama bunlar "Kunst&Kıtsch" mağazasında çok pahalı. Gitti bunları bize mutlaka maliyetine satar. Değil mi Gitti? Ben siyah beyaz olanından bir tane istiyorum.

Mimi Pfaff'a, Anneler Kulübü'ne üye olup olmayacağını sordum. Ama kendisi bana, başka bir

anneler grubuna katıldığını söyledi. AnMaf adlı bir klüpten söz edildiğini hiç duydunuz mu mi? Çok değişik bir grup gibi görünüyor. Bir grup annenin kurduğu gizli bir örgütmüş.

Sabine

24 Mayıs

Anneler! Elbette ki melekli kolyeleri özel bir fiyattan satın alacaksınız. Yüzde on indirimli olacak. Eğer kolyeleri internet yoluyla www.angelfılz.de sitesinden satın alırsanız, fiyatları yüzde iki daha ucuz olacak. Bir de benim haziranda vereceğim "Eski tarz mutfak bezi işleme kursu"na katılacak olan arkadaşlara, ayrıca yüzde on beş indirim yapacağım.

Gitti Anne

sereniti

Sonsöz

Her zaman olduğu gibi, bu kitabı yazmak için çok çalışmak zorunda kaldım. Eğer başkalarının yardımları olmasaydı, kitabı bitirmem mümkün olmayacaktı.

Oğluma göz kulak olduğu ve ona gerek duyduğumuz her an bizi desteklediği için anneme çok teşekkür borçluyum. Annelerin en güzeli, en sevgi dolusu ve en çılgını olduğun, olgunluğunu ve mizah duygunu kaybetmeden yaşlanabildiğin için, bu kitabı sana armağan ediyorum.

Yazımın sonunda, isteyerek veya istemeyerek, bu romanı yazmama neden olan bütün annelere, Sağlıklı ve sıradan çocuklara sahip olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu bize hatırlatan, o çocuklarının ünlü bir manken ya da bir başbakan olmasını isteyen annelere teşekkür ederim. Artık hatalarımızı birbirimizin yüzüne vurmaktan vazgeçmeliyiz. Bunu yapmakla daha iyi birer anne olamıyoruz. Bunun yerine birbirimizin en iyi yönlerini görmeli ve bunu en iyi şekilde değerlendirmeliyiz.

Bu arada romanımda kullandığım bazı kaba kelimeler için özür dilerim. Bunlar hep hormonların marifetiydi!

.

Bu kitaptaki bütün kişiler hayal ürünüdür. Bir çok kişinin kendisini bu kitabın kahramanlarıyla özdeşleştirmesine çok şaşırdım. Şöyle bir düşünün. Kendisinin o asosyal, sinsi ve aptal komşulara tıpa tıp benzediğini görmek, ne kadar utanç verici bir şey, öyle değil mi? Bence öyle.

Kerstin Gier

Evlendikten sekiz ay sonra kızımız Nelly, daha sonra da Julius dünyaya geldi ve on dört yıl boyunca her şey yolunda gitti. Ben okuluma ara vererek çocuklarımı büyüttüm ve hayatımı doğru şeylerle doldurmaya çaba gösterdim. Doğru kitaplar okumaktan, doğru parti sohbetlerine, doğru ayakkabıdan doğru elbiseye, doğru arkadaşlarla doğru tatil yerlerine, doğru yemek davetlerinden doğru ortamlara ve doğru temizlikçi kadına kadar her şeyi doğru yapmaya çabaladım. Benim için en güç olanı ise bu sonuncusuydu. Bizim pisliğimizi temizleyen birisiyle dostluk kurmamın pek uygun bir şey olmadığını ancak birkaç yıl sonra öğrenebildim. Yeni kız arkadaşın olan temizlikçinle aynı masaya oturup kahve içiyor, onun evliliğiyle ilgili sorunları ve hiçbir zaman uygulamayacağın önerilerini dinliyorsun. Arkadaşına her öğlen ücretini verip yolluyor ve evinin işlerini tekrar kendin yapmaya başlıyorsun. (İşin ilginç tarafı ise, bu gibi dostlukların ancak yeni birisini işe alıncaya kadar devam etmesiydi.) Kocaların bu tür dostluklar kuran kadınlara "salak koyun" demeleri, en azından benim durumumda, pek de yanlış sayılmazdı. Ama ben çok gençtim ve bu konularda hiç tecrübem yoktu. Fazla samimiyet kurmadığım ilk temizlikçi kadın olan Bayan Klapko beş yıldan beri evimizi temizliyor, elbiselerimizi ütülüyordu. Evimiz onun sayesinde reklamlardaki ev resimleri kadar düzenliydi.

Yani her şey yolunda gidiyordu. Ta ki kocam dört ay önce aniden ve beklenmedik bir şekilde boşanmak istediğini söyleyinceye kadar!